BEST SELLER

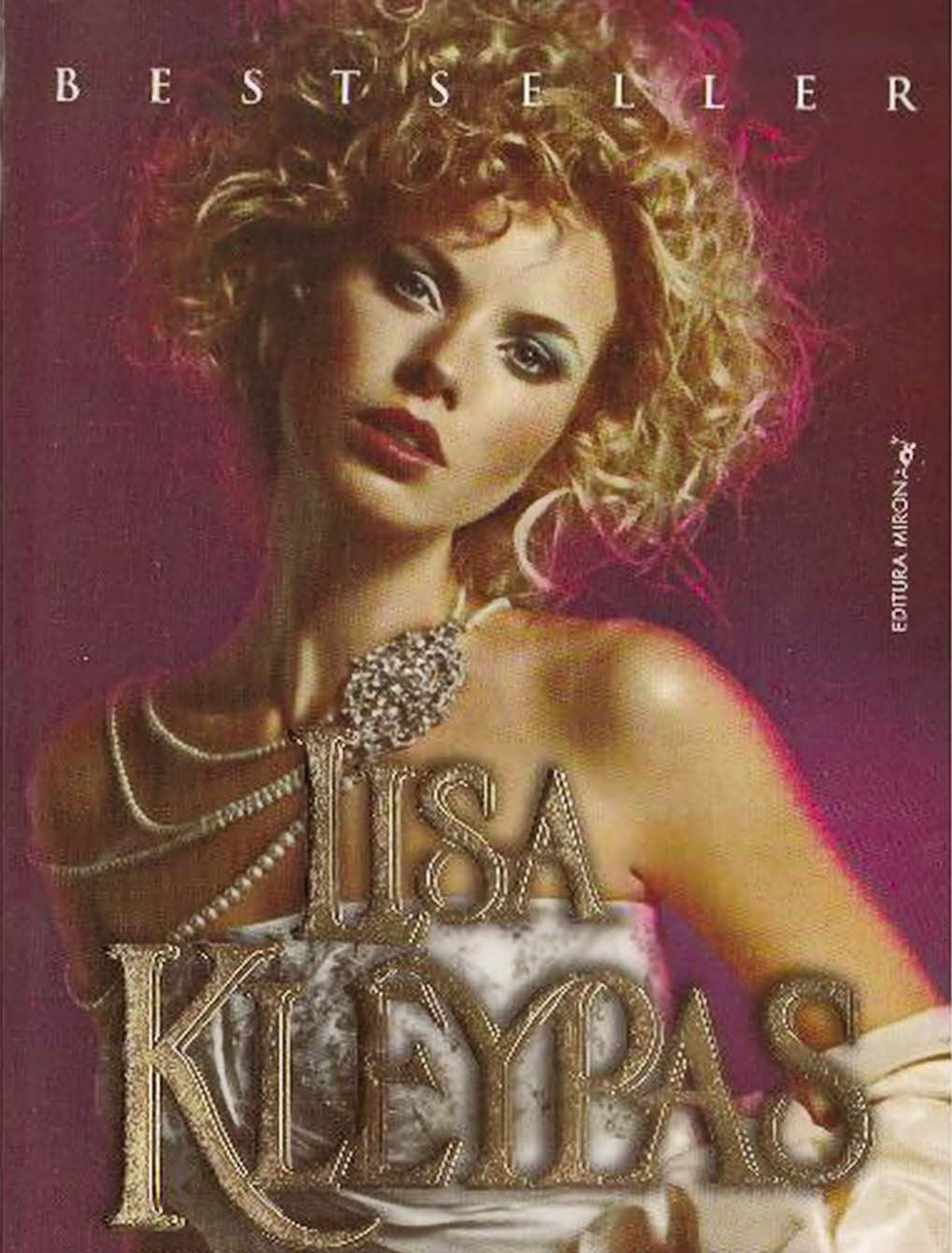

LISA KLEYPAS

DORINȚE INTERZISE

O POVESTE PASIONANTĂ DESPRE PERICOL
ȘI PASIUNE, SCRISĂ DE O AUTOARE
FENOMENALĂ...

EDITURA NIRON

Celia Vallerand se teme pentru viața ei în timp ce privește în ochii adînci, senzaționali, ai bărbatului fermecător care a cumpărat-o de la piratii care o răpiseră. Foarte curînd însă, va fi evident că nu viața, ci virtutea îi era în pericol.

Sălbaticul și puternicul renegat, cunoscut sub numele de Griffin trezește în Celia dorințe care sînt nu numai periculoase, dar și interzise. Deși știe că trebuie să-i reziste, ea se teme că nu va reuși acest lucru.

Dar aventurierul superb ascunde secrete șocante. Acestea i-ar putea alunga dragostea frumoasei doamne captive, care i-a subjugat inima imprudentă.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN: 978-606-8844-21-5

9 786068 844015

MARIUS MARIA

Golful Mexic,

Aprilie, 1817

Pentru CATI

Stăteau împreună întinși pe patul răvășit, ascultînd scîrțîitul navei. Celia își odihnea capul pe pieptul soțului ei, privind melancolică în cabina mobilată elegant. În lungile zile de cînd plecaseră din Franța cabina devenise un alcov sigur pentru ea, un loc pe care nu voia să-l părăsească. O lume diferită o aștepta în New Orleans, o lume pentru care credea că nu este pregătită.

– Sîntem în Golful Mexic, spuse Phillippe, ridicîndu-se. Călătoria se apropie de sfîrșit, Celia. Ar trebui să fim acasă chiar în seara asta.

– Acasă, repetă ea cu un zîmbet forțat.

Deranjat de lipsa ei de entuziasm, Philippe se întoarse și cuprinse în brațe trupul ei suplu. Ea își aranjă decolteul dantelat al cămășii de noapte și își trase cearșaful peste sîni.

– Celia, spuse el tandru, nu trebuie să-ți fie teamă. O să-ți placă New Orleans-ul. O să-ți placă familia mea.

– Măcar dacă aș fi sigură că și ei or să mă placă!

Familia lui Philippe era una dintre cele mai cunoscute din New Orleans. Tatăl sau, Maximilien Vallerand, era un om puternic, un aristocrat creol cu o mare avere si influență politică. În afară de plantația sa, era proprietarul unei mici, dar profitabile afaceri cu nave. De fapt, nava pe care se aflau, *Golden Star*, era o navă comercială a companiei Vallerand.

– Ei deja te plac, spuse Philippe zîmbind. Știu totul despre tine. După ce mi-am terminat studiile în Franța și m-am întors la New Orleans, nu am putut vorbi despre nimic altceva decît despre tine. Și ți-am citit scrisorile cu voce tare.

– Philippe! exclamă ea îngrozită.Nu fusese niciodată în stare să-și exprime sentimentele. Sentimentele sale intime expuse public în fața familiei lui Philippe....

– Variante ale scrisorilor tale, editate cu grijă, spuse Philippe zîmbindu-i cu afecțiune. Am păstrat unele părți doar pentru mine.

Celia îl privi, fermecată ca întotdeauna de zîmbetul său liniștitor.El era singurul bărbat care reușise să-i învingă timiditatea. Blînd și răbdător, îi făcuse concesii pe care nimeni altcineva nu i le făcuse.Mai fuseseră bărbați atrași de frumusețea ei, dar au fost descurajați de firea ei retrasă. Aceștia nu știau că frica, nu indiferența o făcea așa de stîngace și tăcută. Dar pentru Philippe nu avea importanță că ea nu era genul de seducătoare.

– Ai spus familiei tale că sînt...fată bătrînă? îl întrebă ea.

– Douăzeci și patru nu este o vîrstă înaintată, *cherie*.

– Pentru o femeie este!

– Puteai să fii măritată de mult dacă ai fi vrut. Se aplecă și o gîdilă ușor pe gît. Ești o femeie frumoasă, Celia. Nu ai de ce să fii așa timidă.

– Nu sînt frumoasă, spuse ea îmbufnată.

– Ba ești. Extraordinar de frumoasă. Îi netezi părul lung, care strălucea argintiu în lumina lunii și o privi în ochii căprui.O sărută ușor pe buze.Și chiar dacă n-ai fi, tot te-aș adora.

Celia îl privi extaziată. Uneori îi venea greu să creadă că era cu adevărat al ei. Era atît de chipeș, cu părul negru, des și ochi albaștri. N-ar fi crezut niciodată că un bărbat poate fi atît de puternic și afectuos în același timp.

– *Je t'aime*, spuse ea cu voce blîndă și drăgăstoasă.

– Nu, nu, o mustră el zîmbitor. De acum încolo doar în engleză. În casa Vallerand este folosită la fel de mult ca și franceza.

– Dar...sună mai bine în franceză, îi răspunse în engleza ei stîlcită, prefăcîndu-se supărată.

– Da, sună,consimți Philippe zîmbind.Trase cu grijă cearșaful din mîinile ei, dezgolindu-i șoldurile. Ea se încordă și zîmbi cînd mîinile lui se plimbară peste corpul ei gol. Ești încă timidă cu mine. Nu voi permite asta,cherie. Mă cunoști destul de bine ca să fii sigură că nu te voi răni niciodată.

– Te cunosc din scrisori și din vizitele supravegheate, spuse ea pe nerăsuflate, fără a-i opri explorarea caldă și blîndă a mîinii. Dar nu am petrecut prea mult timp împreună, Philippe, și vorbele i se stinseră în timp ce el îi mîngîia sînii prin faldurile cămășii de noapte.

– Și? întrebă el șoptit privind-o în ochi.

Tremurînd, ea își înlănțui brațele pe după gîtul lui, uitînd ce voise sa spună.

Buzele lui schițară un zîmbet.

– Am fost răbdător cu tine fiindcă te iubesc atît de mult. Te doresc, Celia. A fost un chin pentru mine să dormim în același pat, fără să te fac cu adevărat soția mea. Jurămintele au fost rostite și ești a mea pînă cînd moartea ne va despărți. Dar mi-ai cerut să aștept și eu am consimțit pentru că nu am vrut să te temi de mine, sau de intimitățile pe care le vom împărtăși. O sărută delicat pe frunte. Am așteptat îndeajuns, *ma chère*.

– Și...eu simt la fel, dar...

– Da? murmură el. Nu prea cred. Va trebui să mi-o arăți. Îi acoperi gura cu a lui și o sărută.

Ea protestă vag, înțelegînd că răbdarea lui Philippe se încheiase.

– Philippe...ești așa de bun.

– Nu mai vreau să fiu bun. Îmi vreau soția. Îi mîngîie trupul, cuprinzîndu-i sînii în palmele sale și încercă să-i descheie cămașa de noapte. Dovedește-mi, Celia, îi șopti el la ureche. Ea tresări la atingerea bărbiei lui nerase și îi dărui gura sa.

Deodată se auzi un ciocănit puternic în ușa cabinei.

– Monsieur Vallerand!Monsieur! strigă un marinar tînăr, bubuind cu pumnul în ușa de mahon. Glasul lui trăda fără îndoială îngrijorarea. Celia se încordă, iar Philippe țîșni din pat. Fără să-și mai pună pantalonii sau măcar vreo haină, el deschise ușa pe jumătate.

-Ce s-a întîmplat? întrebă el nervos.

-Domnul comandant Tierney m-a trimis să vă anunț, zise băiatul gîfîind. Goeletă americană în pericol... Am pornit să ajutăm... Au arborat pavilionul cartaginez.

Înainte ca Philippe să poată spune ceva, băiatul dispăru strigînd răgușit. Se auzi o explozie de zgomote și agitație.

-Abordaj! strigă cineva. Oameni urcă la prova tribord! Celia auzi împușcături și zdrăngănit de săbii pe punte. Corabia era atacată!

Speriată, își duse mîna la gît, iar pulsul accelerat bubuia să-i străpungă pielea.

– Pirați, reuși ea să spună.

Philippe nu o contrazise.

Un vîrtej de gînduri sfredelea mintea Celiei. Auzise despre pirați care atacă nave spaniole în numele Cartaginei. Pîndeau prin Golful Mexic, Canalul Bahamas si Marea Caraibelor. Auzise povești despre jafurile și cruzimea lor, despre cum își torturau victimele și alte lucruri oribile făcute femeilor. Teama o sugruma și cu greu și-o stăpîni. Nu, nu poate să fie adevărat, se gîndi ea. Este doar un coșmar...of, măcar de-ar fi coșmar!

Philippe își trăgea pantalonii, cizmele și cămașa.

– Îmbracă-te, spuse el scurt, căutînd niște pistoale într-un cheson din lemn de trandafir.

Cu dinții clănțănîndu-i, Celia sări din pat, uitîndu-și timiditatea. Scotoci în cufărul cu haine și găsi o rochie

albastră din damasc. Era să-şi sfîşie cămaşa de noapte dezbrăcînd-o, apoi îşi trase pe ea rochia de damasc, uitînd de lenjerie. Părul ei mătăsos flutura în şuviţe sălbatice, acoperindu-i faţa şi gîtul, atîrnîndu-i pînă la mijloc. Căută o panglică pentru a-l lega şi auzi ţipetele violente de deasupra, apoi începu să tremure necontrolat.

– Cum s-a putut întîmpla asta?se trezi ea întrebînd. E posibil ca Tierney să nu ştie că sînt piraţi? De ce nu tragem cu tunul? De ce...

– Prea tîrziu pentru tras cu tunul. Se pare că deja sînt la bordul navei.

Philippe se duse la ea şi-i luă mîna, iar cînd Celia îşi coborî privirea, simţi în palmă răceala metalului. Îi dăduse un pistol de duel. Ea îşi ridică încet ochii.

Privirea lui era ciudată...alertă şi temătoare. Cum era foarte uimită, el o strînse încet de umeri, ca şi cînd ar fi vrut să-i atragă atenţia.

– Celia, ascultă-mă. Poţi trage o singură dată cu pistolul. Dacă piraţii intră aici... înţelegi ce trebuie să faci cu el?

Ea încuviinţă scurt, cu răsuflarea întretăiată.

– Bravo, fetiţo, şopti Philippe luîndu-i mîna într-a sa. O sărută şi ea acceptă supusă apăsarea buzelor lui, uimită de ce se întîmpla. Nu avea timp de gîndire.

– S-spune-mi că totul va fi bine, se bîlbîi ea agăţîndu-se de cămaşa lui. Philippe....

El o strînse în braţe.

– Bineînțeles că va fi, zise el. Nu te teme, Celia. Eu... Se opri brusc îmbrățișînd-o cu putere, apoi îi dădu drumul. Ieși din cabină.

Celia îi rosti numele. Philippe nu privi înapoi. O presimțire oribilă puse stăpînire pe ea.

– Mon Dieu, nu te voi mai vedea niciodată, șopti ea simțind cum îi tremură genunchii. Zăvorî ușa cu mîini tremurînde, apoi se întoarse în colțul cabinei, cu pistolul strîns la piept.

Capitolul 1

În mai puțin de zece minute zgomotul luptei se estompase și tropăituri repetate păreau că vor sparge puntea. Celia rămase în cabină, dar era nerăbdătoare să deschidă ușa și să vadă ce se întîmplase. Nu putea decît să aștepte, anticipînd ce putea fi mai rău.

Înțepeni speriată cînd pași grei se auziră pe culoar și cineva zgîlțîi ușa.

– Încuiată, mormăi o voce.Celia se feri cînd un obiect greu se izbi în cealaltă parte a ușii. Își pregăti pistolul pentru tragere. O altă lovitură violentă și balamalele făcură cu greu față.

Celia își șterse transpirația de pe față. Ridică pistolul și îl apropie de tîmplă. Atingerea metalului pe piele îi aduse în minte o mulțime de gînduri. Dacă Philippe murise, ea nu voia să mai trăiască. Apoi dacă nu folosea arma asupra ei acum, ar avea o soartă oribilă în mîinile bandiților mării. Ceva din interior respingea gîndul de a apăsa pe trăgaci. Inspiră profund și încercă să-și controleze brațele.

Ușa căzu la pămînt, zdrobită. Îi privi înghețată pe cei doi bărbați negricioși, nebărbieriți, arși de soare, cu părul zbîrlit legat la spate. Cel mai scund ținea în mînă o macetă, iar celălalt un cîrlig de abordaj mînjit de sînge.

Cel scund aruncă maceta și trecu pragul. Își linse buzele și o privi lacom.

– Lasă-l jos, mormăi el cu un accent american, făcînd semn spre pistol.

Celia amuțise; mintea insista, să termine acum... Dar mîna i se înmuie neputincioasă. Într-o răbufnire de ură realiză că era prea laşă pentru a-și lua viața.

– O să-mi iau partea de pradă acum, îi zise unul dintre pirați celuilalt. Gura plină cu dinți galbeni i se căscă într-un rînjet în timp ce se îndrepta spre ea.

În mod automat Celia ridică arma și apăsă pe trăgaci, condusă parcă de o forță exterioară. Glonțul care ar fi trebuit să-i curme viața pătrunse în pieptul bărbatului. Un șuvoi purpuriu îi țîșni pe cămașa murdară. Peste tot era sînge, iar Celia țipă cînd corpul lui i se prăbuși la picioare.

– Cățea! Mînios, celălalt pirat o înhăță și o izbi de perete. Pistolul îi căzu din mînă și zdrăngăni pe podea. Se lovi cu capul de suprafața dură și aproape leşină, învăluită intr-o ceață cenușie. Gemu cînd se simți tîrîtă pe culoar spre puntea principală, iar aici se prăbuși.

Clipi greu și încercă să se ridice. Privi în jur și își duse mîna la gură de teamă că va vomita.

Peste tot erau cadavre cu răni deschise, membre parțial tăiate si priviri sticloase. Puntea era plină de sînge. Recunoscu cîteva dintre fețele lipsite de viață... cîțiva dintre ofițerii cu care ea și Philippe luaseră masa. Philippe...Disperată se tîrî spre cadavre, căutîndu-și soțul.

Un picior încălțat o împinse înapoi spre punte. Țipă de durere cînd o mînă înfiptă în părul ei îi trase capul pe spate. Nemișcată, privi în cei mai cruzi ochi văzuți vreodată. Bărbatul era proaspăt bărbierit și bronzat, avea bărbia îngustă si nasul ascuțit. Părul lui roșu închis era prins la spate într-o coadă atent împletită. Spre deosebire de ceilalți pirați, purta haine bine cusute, croite pe măsura corpului său vînjos.

-Mi-ai omorît un om, spuse el cu voce aspră. Pentru asta o să plătești. Cu o privire asexuată îi inspectă trupul cu șolduri înguste și sîni mici. Ea încercă sa-și acopere picioarele dezgolite, trăgîndu-și peste ele rochia ridicată. Omul zîmbi arătîndu-și gura știrbă. Da. Vei fi distracția fratelui meu, André. Strînse pumnul înfipt în părul ei, făcînd-o să plîngă de durere. André are nevoie de o rezervă constantă de femei. Din păcate niciodată ele nu sînt suficiente.

Unul dintre pirați se apropie de ei. Era un bărbat tînăr și îndesat cu pieptul si brațele puternice.

-Căpitane Legare, marfa va fi descărcată într-o oră și ceva. Nu prea mult aur, domnule, dar ceva mărfuri uscate de calitate, scorțișoară, rachiu, ulei în butoaie....

-Bun. Cîți au rămas din echipajul lor să fie încuiați în magazia de marfă.O să dăm foc navei cînd pornim spre insulă. Legare o împinse pe Celia către tînăr. Leagă muierea și pune-o lîngă pradă. O luăm cu noi. Și spune-le oamenilor să nu se atingă de ea. Este pentru André.

Auzind de echipajul lor, Celia începu să se frămînte.

-Mai sînt cîțiva în viață? se interesă ea.

Tînărul care o trăgea după el părea că nu o aude.

-*S'il vous plait, aidez-moi*, imploră ea din strînsoarea lui. Văzînd că nu o înțelege, încercă în engleză.

-Ajută-mă, te rog. Soțul meu poate mai este în viață... Te va face bogat dacă ne ajuți. Este un Vallerand, Philippe Vallerand....

-Dacă este în viață, nu va mai trăi mult, răspunse piratul detașat. Legare nu lasă pe nimeni în urmă. Este foarte conștiincios. Nu ai auzit de frații Legare? Ei sînt stăpîni în Golf. Doar un nebun ar încerca să traverseze...

Strigătul ei de groază îl întrerupse.

-Philippe! Celia se zbătu cu atîta disperare, mușcînd si zgîriind, încît el îi dădu drumul înjurînd-o. Celia se apropie de un cadavru prăvălit peste o balustradă. Doamne, Philippe!Cămașa soțului ei era îmbibată cu sîngele care curgea dintr-o rană de lance. Avea ochii închiși, gura înghețată într-un rigor mortis. Plîngînd, căută să-i simtă pulsul la gît. Nici un semn de viață. În timp ce încerca să-i coboare trupul pe punte, piratul o prinse din nou.

– Ăsta e soțul tău? întrebă el disprețuitor. Bună recompensă aș primi pentru un mort. Cu o lovitură eficientă împinse cadavrul lui Philippe în ocean, unde începu să plutească printre celelalte cadavre.

Celia se sufoca. O negură îi apăru în față. Fără vlagă se prăbuși în brațele piratului, iar întunericul învălui totul împrejurul ei.

Închisă în burta goeletei, alături de prada luată de pe *Golden Star,* Celia se trezi încet. Mîinile și picioarele îi erau legate. Gemu slab, se ridică și încercă să distingă ceva prin întuneric. Nu vedea nimic.Explorînd atentă cu piciorul, pricepu că fusese aruncată printre lăzi și butoaie. Goeleta piraților înainta constant. Căpitanul Legare spusese ceva despre o insulă. Se întrebă cît va dura pînă cînd nava va ancora acolo.

Auzi un scîrțîit ușor. I se tăie respirația. Își strînse genunchii la piept, și așteptă încordată, gîndindu-se că i s-a părut. Ceva o gîdilă la degetele picioarelor. Țipă și scuturâ picioarele. Șoareci? Șobolani? Oh, Doamne, cît timp o vor ține captivă cu ei aici? În întuneric se auzeau și alte zgomote, pași de animale, o tăvăleală scurtă , un rozător chițăind.

Celia izbucni în lacrimi cînd înțelese că în magazie mai era și altceva în afară de rozătoare. Să strige după ajutor? Nimeni nu s-ar deranja pentru ea. Auzi un tors liniștit, foarte aproape, care îi întrerupse gîndurile. Tresări surprinsă cînd un corp cald, îmblănit se frecă de brațul ei. O pisică. Mustățile ei lungi o gîdilară cînd își frecă obrazul de mîna ei. Se mișcă încet și piciorul ei atinse șoarecele mort; dezgustată, îl împinse cu piciorul.

Timid, pisica i se furișă în poală. Celia nu o deranjă. Urîse dintotdeauna pisicile, considerîndu-le niște creaturi șirete, curioase, dar cu aceasta era gata să se împrietenească.

-*Mon ami,* astăzi m-ai apărat mai mult decît oricine altcineva, spuse ea pe un ton mieros și foarte aproape de ființa mulțumită, care-i frămînta rochia cu lăbuțele. Curînd pisica plecă să cerceteze un zgomot, dar reveni mai tîrziu în poala ei.

Cu capul sprijinit de un butoi, Celia se rugă îndelung. Imagini îi treceau prin față, amintiri din copilărie și cu familia, dar mai ales cele cu Philippe. Își aminti prima lor întîlnire. Tatăl ei, doctorul Robert Verité îl invitase la cină.

-Philippe Vallerand, îl prezentase tatăl ei cînd tînărul intrase în casa lor modestă, dar drăguță. Este american și unul dintre studenții mei...dar absolut manierat. Foarte amabili din fire, ei îi făcură loc la masa lor lungă. Philippe se uită uimit la familia numeroasă. Opt copii, spuse Verité rîzînd binevoitor. Cloșcă mare, sănătoasă. Un bărbat nu-și poate dori mai mult. Claudette, schimbă locul cu sora ta, ca să stea lîngă oaspetele nostru. Tu ești deja logodită. Dă-i și Celiei șansa să pună mîna pe unul.

Celia de-abia se stăpîni să nu fugă din cameră. Stînjenită și timidă, se așeză pe scaunul liber de lîngă străinul arătos.

Familia își începu masa în felul ei zgomotos. Toți membrii neamului Verité aveau personalități dominante. Celiei, copilul cel mai mare, îi fusese întotdeauna mai ușor să se piardă în peisaj și să-i lase pe ceilalți să atragă atenția. De cînd mama lor murise cu zece ani

înainte, ea avusese grijă de toți, luîndu-și în tăcere rolul domestic. Bărbații găseau compania ei plăcută, dar deloc tentantă. Se resemnase de mult timp cu rolul de fată bătrînă, devotată slujirii familiei sale.

Celia privea cum Philippe Vallerand face față cu abilitate potopului de întrebări, deloc intimidat de gălăgia din jurul lui. Zîmbetul lui era natural și relaxat, trăsăturile clare și bine conturate, iar părul lui era des și tuns scurt, castaniu-închis spre negru.

Din fericire nu vorbi nimic cu ea. Ar fi îngrozit-o ideea să răspundă chiar și celei mai banale întrebări. Dar din cînd în cînd o privea cu ochii aceia mari și albaștri, iar ea avea impresia că îi citește gîndurile. În timp ce familia rîdea zgomotos ascultînd povestea hazlie a tatălui lor despre un pacient cusurgiu, Celia simți cum din buzunarul șorțului îi alunecă, apoi cade ceva. Era o carte pe care o citea în momentele ei libere. Aplecîndu-se să o recupereze, aproape se lovi cap în cap cu Philippe.

Își întinse degetele către carte și inima i se opri cînd mîna lui Philippe îi cuprinse încheietura fină.

-A-am luat-o, șopti ea. Sporovăiala familiei continuă fără ei, însă el îi păstră mîna într-a sa, în timp ce trăgea cartea cu mîna cealaltă.

-Rousseau, remarcă el încet. Vă place să citiți filosofie, *mademoiselle?*

-U-uneori.

-Și mie. Puteți să mi-o împrumutați pe aceasta? Cartea arăta absurd de mică în mîna lui.

Pe moment se gîndi să-l refuze, deoarece, împrumutîndu-i cartea, ar fi trecut prin chinul ca el să i-o înapoieze. Dar teama ei de a părea nepoliticoasă învinse reținerea față de frumosul străin.

-Da, *monsieur*, spuse ea timid. Mîna ei era încă prizoniera lui.

-Da, Philippe, o corectă el privind-o șăgalnic.

Ea îl privi uimită. Cu siguranță știa cît de nepotrivit era pentru ea să-i spună pe nume.Vocea tatălui său răsună peste masă.

-Tinere Vallerand, pot să întreb ce te face să te ascunzi sub masă cu fiica mea?

Îmbujorată și copleșită, Celia încercă să-și retragă mîna, dar el nu-i dădea drumul.

-Te rog, Philippe, zise ea cu o șoaptă disperată și el o recompensă cu un zîmbet, eliberîndu-i mîna.

Îi returnă cartea peste cîteva zile și în felul lui tăcut insistă ca ea să-i arate grădina lor. În timp ce vorbeau, realiză cu oarecare surprindere că timiditatea ei obișnuită părea să fi dispărut. Avea mai multă încredere în el decît în proprii ei frați și surori. Nu îi era teamă de el...nu pînă cînd Vallerand o trase în spatele unui perete de trandafiri cățărători și încercă să o sărute.

-Nu, spuse ea, îndepărtîndu-se de el cu inima bătînd puternic.

-De neatins, îi murmură el lîngă obraz, cuprinzînd-o strîns în brațe. Așa crede toată lumea despre tine, nu? Că tu nu ai nevoie de nimeni. Tu ai nevoie doar de

cărțile și de singurătatea ta. Buzele lui fierbinți îi ardeau pielea.

-Da, se trezi ea șoptind. Așa cred toți.

-Știu că nu este adevărat. Buzele lui se jucau ademenitor cu colțurile gurii ei. Te înțeleg, Celia. Tu ai nevoie să fii iubită. Și o să fii a mea....

În magazia întunecoasă și urît mirositoare a goeletei Celia își șterse lacrimile cu mîneca. Îi luase atît de mult să înțeleagă că dragostea lui Philippe pentru ea era adevărată și de durată. Se întorsese la New Orleans și a rămas acolo trei ani pînă s-a terminat războiul americanilor cu britanicii, iar apele internaționale au fost declarate sigure din nou. Trei ani de așteptare și scris scrisori, trei ani de speranță, frustrare și îndoială.

Dar Philippe se întorsese în Franța ca să o ia de soție și să o ia cu el la New Orleans. În cele din urmă ea și-a permis să creadă că vor avea o viață împreună, și deodată totul i-a fost furat în cîteva minute. Acum Philippe era mort. Îi era rușine pentru sine, nu doar pentru că era copleșită de durere, ci și fiindcă era furioasă pe el. Nu avea rost să-l învinovățească pe Philippe -nu fusese deloc vina lui- dar era totuși furioasă, fiindcă el nu a putut să prevadă pericolul.

Acum, că Philippe era mort, nu mai dorea să trăiască. Putea doar să spere că moartea va veni la ea repede și că va avea curajul să-i facă față cu demnitate.

Avea cîteva pseudonime, dar echipajul său îl știa drept căpitanul Griffin. Asemeni monstrului mitologic

cu aripi de vultur și corp de leu, era rapid, șiret și mortal. Sub comanda sa o goeletă putea să întreacă orice altă navă pe apă. Naviga exact cum făcea totul, din instinct. Datorită lui oamenii lui munceau fără obișnuita lene a echipajelor de pirați, fiindcă îi făcuse să înțeleagă că disciplina și eficiența erau cele mai rapide mijloace către scopul dorit de toți.

Întinzîndu-și picioarele lungi pe plajă, Griffin își rezemă spatele lat de o pirogă trasă pe uscat și își aprinse un trabuc negru și subțire. Cu trabucul între buze, își frecă bărbia și își aranjă o buclă rebelă.Ochii lui albaștri ca marea la miezul nopții căutară și se opriră pe nava sa, *Vagabond,* legată în port.

În ultimele zile goeleta fusese adăpostită în siguranța portului din Isle au Corneille, Crow's Island. Peste zece alte nave erau ancorate acolo -brigantine, nave militare si goelete de diferite dimensiuni, toate înarmate. Aproape treizeci de depozite și un sat de colibe acoperite cu frunze de palmier, un bordel și cîteva tabere de sclavi fuseseră construite printre tufele de arbuști și stejari răsuciți de pe insulă.

În timp ce *Vagabond* era la ancoră, echipajul său se bucura de prostituate și băutură, ambele ieftine și din abundență aici. Între timp, la ordinele lui Griffin, marfa fusese evaluată si descărcată în depozitele provizorii. Ca de obicei, prada ultimelor jafuri fusese împărțită în mod egal între cei o sută de membri ai echipajului său.

Griffin trase iar din trabuc. Era relaxat dar totuși atent. După ce fusese declarat proscris de către guvernul american, nu-și putea permite să lase garda jos. În urmă cu un an aventurile sale erau mai mult sau mai puțin legale. Blindat cu scrisori de autorizare din partea Cartaginei, un port maritim de pe coasta caraibeană a Americii de Sud, jefuise navele comerciale spaniole și adunase o avere considerabilă. Dar, între timp, îi fusese imposibil să nu captureze cîteva nave comerciale dolofane ale altor națiuni pe care nu fusese autorizat să le atace...de unde și ridicarea sa în grad de la cea de mercenar la cea de pirat deplin. Singura regulă a lui Griffin era să lase neatinse toate navele americane. Orice altceva era pradă cinstită.

Voia să bea ceva, așa că stinse trabucul și se ridică. Merse la singura așa-zisa cîrciumă de pe insulă. Era o navă-bric dezmembrată, pusă pe uscat și transformată în tavernă și han.

Luminată de torțe, taverna *Cat Head* părea atrăgătoare. Era plină de marinari destrăbălați. Mulți dintre ei erau oamenii lui Legare. Chiar și in beția lor veselă oamenii au avut grijă să-l evite pe Griffin cînd îl văzură intrînd.

-Dom' căpitan, se auzi o voce de la o masă din colț. Griffin aruncă o privire peste umăr. Era John Risk, un irlandez brunet, bun spadasin și cu un permanent zîmbet strengăresc. Risk era secundul său și cel mai bun conducător de canoe de pe nava lui Griffin. Purta

un petec negru pe locul unde avusese cîndva un ochi. Îl pierduse cu un an în urmă, cînd îi salvase viața lui Griffin într-o luptă corp la corp pe puntea corabiei pe care o abordaseră. O prostituată i se așeză lui Griffin în poală, ținînd în mînă o sticlă de rom pe jumătate goală.

-Dom' căpitan, o să ridicăm ancora curînd? întrebă Risk șovăielnic.

Griffin luă sticla, trase o înghițitură sănătoasă și își șterse gura cu dosul palmei.

-Arzi de nerăbdare să pleci, Jack?

-Cam. M-am săturat de lăudăroșeniile oamenilor lui Legare. Au prins șase jafuri voiajul ăsta... acum, n-am făcut și noi la fel cu trei luni în urmă? Data viitoare o să le arătăm noi cum se strînge o velă! Ne vom întoarce cu zece nave la remorcă. O să...

-O să stăm liniștiți deocamdată, îl întrerupse Griffin sec. După ultimele evenimente tot golful este plin de nave militare proaspăt venite de la New Orleans.

Risk păru dezamăgit.

-Am înțeles, dom' căpitan, dacă așa credeți....

-Da, așa cred.

-Aveți nava plină de provizii, spuse Risk gînditor. Poate om pleca și noi spre strîmtoare?

Ochii albaștri ai lui Griffin străluceau amenințător.

-Eu nu car sclavi, Jack.

-Da, dar ce bani se fac...

-Facem destui așa cum vreau eu.

-Nu te contrazic, zise Risk binedispus. Dar Dominic Legare nu dă doi bani. Duse la gură sticla de rom, trase

o duşcă zdravănă şi dădu din cap. Şase jafuri, mormăi el. Uită-te la André Legare, al naibii ticălos, cu rînjetul lui blestemat, ştie că fratele lui o să-i dea şi lui o porţie din prăzi. Şi de pomană, cînd el îşi ţine fundul lipit într-o tavernă în timp ce noi ceilalţi...

-Destul, Jack, spuse Griffin cu răceală şi Risk tăcu.

Griffin privi în direcţia indicată de Risk. André Legare rînjea. Ca de obicei, îl înconjurau platouri cu mîncare şi sticle cu vin, iar burta imensă i se revărsa în poală. Faţa transpirată îi era acoperită pe jumătate de o barbă roşcată, plină cu resturi de carne şi grăsime.

Diferenţele între fraţii Legare erau izbitoare. Dominic era un rechin rece, eficient, care nu avea decît plăcerea vînătorii şi grija purtată fratelui său mai mic. Un bărbat deosebit de calculat, care nu fusese niciodată văzut cu femei sau cu băieţi, nu bea niciodată, nu simţea niciodată durerea şi nu cerea nimic pentru propriul confort. Era enervant de meticulos în privinţa hainelor şi a felului în care arăta. André, pe de altă parte, era un bufon, un gogonat neglijent, cu o poftă nestăvilită pentru mîncare, băutură şi femei, exact în această ordine.

-Dominic a adus o femeie nouă pentru André, comentă Risk.Am auzit zarvă cînd au debarcat-o de pe *Vulture* – ţipa de îţi spărgea timpanele. Biata fătucă. Ştii ce s-a întîmplat cu ultima pe care i-a dat-o Dominic? Era toată....

-Da, spuse Griffin scurt, nemulţumit de subiect. Din nefericire văzuse întîmplător una dintre victimele lui

André Legare, cînd cadavrul îi era aruncat pe țărm. Fata fusese toturată și mutilată de jocurile sexuale perverse ale lui André. Cei care știau cum le tratează pe femei Legare cel tînăr erau dezgustați, dar nimeni nu se amesteca. Pe Isle au Corneille nimeni nu se amesteca în treaba celuilalt, decît dacă se întîmpla să se amestece cu a lui.

Risk o înghionti în glumă pe prostituata din poala sa.

-Ia spune, iubito, cum de nu l-am văzut niciodată pe André Legare cu labele pe tine sau pe surorile tale păcătoase?

-Nu-l lasă Dominic, răspunse ea strîmbîndu-se cu înțeles. Noi facem bani buni pentru frații Legare.

Risk se prefăcu a fi uimit.

-Înseamnă că indirect eu le-am băgat bani în buzunare? Și ei deja plesnesc de bani? O împinse de pe genunchii săi, făcînd-o aproape să cadă pe podea. Carăte, iubito...Mi-a pierit cheful de dragoste în seara asta. Îi aruncă o monedă de aur prostituatei, iar ea se strîmbă la el. Și să vorbești frumos de mine cu celelalte fete.O să mă întorc.

Fata prinse moneda din zbor, îi aruncă un zîmbet pieziș, apoi plecă legănîndu-și șoldurile.

Griffin se retrăsese într-un colț mai întunecos, ignorîndu-l pe Risk. Atenția lui era concentrată pe Dominic Legare și pe tovarășii cu care intrase în tavernă și care se adunaseră în celălalt colț al încăperii.

Sticlele erau trecute din mînă în mînă, romul și rachiul curgeau pe mese și pe podea. Distrîndu-se și cîntînd cîntece de beție, se adunară în jurul lui André, în timp ce Dominic privea. Urma să aibă loc un spectacol. Cînd ultimele sunete ale lălăitului se stinseră, Dominic pocni din degete și făcu un semn către cineva din spatele lui.

Răcnete aprobatoare cutremurară pereții cînd o femeie fu tîrîtă și împinsă în fața lui André. Era îmbrăcată într-o rochie zdrențuită și pătată de sînge, era desculță și avea mîinile legate la spate. În loc să fie speriată, ea era tăcută și nefiresc de calmă. Privi de jur împrejurul încăperii. Griffin pricepu cu admirație că încerca să-și evalueze șansele de evadare.

-Frumoasă, mormăi Risk. Bună bucățică, nu-i așa?

Griffin dădu din cap aprobator. Era în mod evident o femeie superioară, cu piele albă și trăsături delicate. Părul ei blond-argintiu, încîlcit, strălucea în lumina torțelor. Nu-și putea dezlipi ochii de ea; o privea în timp ce o dorință irațională puse stăpînire pe el. Era prea suplă și extrem de fragilă. Gustul lui era pentru femeile robuste, care nu puteau fi intimidate de un bărbat de mărimea lui. Dar nu se putu abține să nu-și închipuie cum s-ar simți înfipit între picioarele ei suple, zdrobindu-i gura cu a sa. Imaginea îi trimise un fulger fierbinte între coapse.

Griffin își încrucișă brațele la piept și se sprijini de perete, gîndindu-se că aceasta era prima dată cînd îl vedea pe Dominic Legare făcînd o prostie .O asemenea femeie nu putea fi irosită pe André.

-De ce dracu noi nu găsim niciodată femei ca astea pe navele pe care le jefuim? se miră Risk în gura mare.

După ce scoase un chiot de bucurie și-și șterse cu mîneca fața unsuroasă, André prinse coapsele suple ale femeii și o trase în poala lui.

-Pe Dumnezeu, Dominic, asta e cea mai bună de pînă acum! Mîinile lui dolofane o pipăiau peste tot. Așa dulce, așa moale...O s-o fac să țipe pentru mine la noapte!

-Da, mon frère, fă ce vrei cu ea, zise Dominic. Tonul lui era sec, dar buzele lui schițau un zîmbet binevoitor.

André își trecu palmele peste părul și fața ei delicată.

-N-am avut niciodată o femeie cu păr de culoarea asta. Pe asta va trebui să o păstrez.

Celia închise ochii. Respirația lui duhnea atît de rău, încît îi provoca greață. Senzația lăsată de gura lui pe fața ei era mai mult decît putea îndura. Cînd el încercă să o sărute, ea își trase capul într-o parte și îl mușcă de ureche pînă cînd simți gustul sîngelui. Țipînd surprins și înfuriat, André îi dădu drumul. Imediat ea se eliberă și țîșni prin tavernă.

Fără să simtă înțepăturile din tălpile goale, Celia se îndreptă spre ușa deschisă, iar pulsul i-o luase razna. Strigăte și rîsete răsunau în urma ei. Se lovi cu șoldul de un scaun. Degeaba fugea, dar nu-i păsa. Dorința de a trăi o o îndemna să scape.

Chiar înainte să ajungă la ușă, un picior îi blocă ieșirea și fuga ei nebună se termină. Se împiedică și

căzu. Nu putea să se salveze cu brațele legate la spate. Deodată un braț zdravăn o trase în sus. Salvatorul ei nevăzut o prinse de umeri, și o ținea cu spatele.

Apăru și posesorul piciorului care îi pusese piedică.

-John Risk, se prezentă piratul cu un ochi zîmbind malefic. Unde alergi drăguțo? Doamnele nu au ce să caute afară. Pirații de pe plajă te-ar prinde și te-ar viola într-o clipă.

-Ajută-mă, zise ea, în timp ce oamenii lui Legare forfoteau în jurul lor. Engleza ei era fără cusur. Sînt o Vallerand. Du-mă la New Orleans. Maximilien Vallerand te va răsplăti daca mă duci în siguranță.

Expresia de bună dispoziție obraznică a lui Risk dispăru brusc, fiindcă se uită încruntat la omul din spatele ei.

Celia tresări cînd omul care o ținea prizonieră îi șopti în ureche.

-Ce fel de rudă ești cu Vallerand? Tonul lui scăzut și măsurat îi trimise fiori pe șira spinării. Încercă să se întoarcă pentru a-l vedea, dar el nu-i dădea voie.

-Sînt s-soția doctorului Philippe Vallerand, se bîlbîi ea. Corabia noastră...*Golden Star*...L-au omorît pe soțul meu. Ieri, cred...poate alaltăieri.

Degetele de pe umerii ei strîngeau atît de mult, încît la un moment dat ea țipă. Mîinile nemiloase mai slăbiră strînsoarea.

-Dumnezeule, îl auzi Celia spunînd cu voce scăzută.

-Ai...auzit de familia Vallerand? îl întrebă ea.

Imediat Dominic Legare apăru în fața ei împingîndu-l pe Risk într-o parte. Îl privi peste capul ei pe omul din spate, care era foarte înalt.

-Mii de mulțumiri, căpitane Griffin, spuse Legare. Acum dă-mi voie să-i duc cadoul lui André.

Celia fu șocată cînd simți brațele bărbatului cuprinzînd-o chiar pe sub sîni. Era un semn de proprietate.Căldura brațului său o arse prin rochie. Privi în jos și văzu un antebraț musculos, acoperit cu păr negru, ieșit de sub mîneca suflecată a cămășii.Vocea blîndă se auzi din nou.

-Căpitane Legare, avem ceva de discutat mai întîi.

Dominic ridică din sprîncenele subțiri.

Liniștea se așternu în încăpere, toți ochii întorcîndu-se spre ei. Se știa că Griffin era singurul om de pe Isle au Corneille care nu se temea de Dominic Legare. Pînă în acest moment cei doi evitaseră orice formă de confruntare.Vorbiseră înainte o singură dată, în legătură cu o dispută minoră între doi oameni din echipajele lor. Deși organizația lui Legare era mai mare și mai puternică, dușmănia cu Griffin nu era ceva care să fie tratat cu superficialitate.

-Am un interes legat de fata asta, continuă Griffin nonșalant, primești o ofertă?

Legare dădu din cap negativ.

-Acum, că André a văzut-o, mi-e teamă că este imposibil.Nu-mi dezamăgesc niciodată fratele.

-Cincizeci de mii-în argint.

Lui Risk îi cazu fața uitîndu-se la Griffin. Se așeză încet, ca și cum nu-l mai țineau picioarele.

-Nu mă interesează o sumă așa meschină, mîrîi Legare. Presupun că nu ai auzit de ultimul voiaj de succes al lui *Vulture*.

-O sută de mii, spuse Griffin calm.

Valuri de uimire se propagară prin tavernă, punctate de fluierături și exclamații.

Celia tremura de spaimă. De ce o voia acest căpitan Griffin așa de mult, încît ar fi plătit o avere? Și dacă Legare accepta, ce intenționa Griffin să-i facă ei? Se îngrozi la gîndul că îi va fi mai rău cu acest om decît cu André.

Legare rămase mut de uimire. Aruncă o privire scrutătoare.

-Ce te interesează așa de mult la fata asta?

-O sută cincizeci de mii.

Legare inspiră apoi expiră încet. Ochii lui scînteiau de mulțumire la gîndul de a-i refuza lui Griffin ceva ce-și dorea în mod evident. Zîmbi.

-Nu.

André își făcu loc cu coatele prin mulțime, iar burta îi tremura. Fața lui rotundă se înroșise de surescitare.

-Da, da! Să lupte pentru ea, Dominic! De ani de zile tot auzim prostiile pe care le înșiră oamenii lui despre marele lor căpitan...să-l vedem luptînd acum.! Să lupte cu cel mai bun om al nostru.

-Iisuse Cristoase, mormăi Risk apucînd sticla de rom și trase o înghițitură strașnică.

Dominic îl privi pe Griffin gînditor. Îl întrebă pe André, uitîndu-se încă la fața inexpresivă a lui Griffin.

-Chiar ți-ar face plăcere, mon frère? Destul cît să riști să pierzi femeia pe care ți-am adus-o?

-Da, veni răspunsul imediat. O să-l facem să ne arate ce-i poate pielea, Dom!

-Foarte bine. Asta este propunerea, Griffin:lupți cu omul pe care îl aleg eu. Pînă la capăt, bineînțeles. Dacă învingi, poți avea femeia pentru o sută cinci zeci de mii. Dacă omul meu cîștigă, nava ta și toate averile tale din depozitele de provizorii îmi aparțin.

-Ce dracu...! izbucni Risk supărat.

-Da, spuse Griffin scurt, ca un afacerist.

Taverna începu să răsune de ovații. Banii începură să treacă dintr-o mîna în alta, în timp ce pariurile se făceau în gura mare.Pe măsură ce știrea era anunțată trecătorilor, oamenii începeau să se înghesuie înăuntru nerăbdători. Griffin se supără văzîndu-i pe unii dintre oamenii lui îmbrîncindu-se cu oamenii lui Legare.

-Jack, îi spuse el lui Risk, răspîndește vorba printre ai noștri să rămînă calmi. Nu avem nevoie...

-Ce naiba, doar nu crezi că vor ține cont? zise Risk neîncrezător. Căpitane, știi ce o să înceapă! Lucrurile nu or să mai fie la fel pe insulă. Ne-ai spus mereu să ne ferim de rivalități cu oamenii lui Legare...

-Da, știu, îl întrerupse Griffin cu o expresie încruntată.

-E doar o femeie! Nu poate valora atît! În plus, prăzile din depozite nu sunt toate ale dumitale ca să pariezi pe ele. Parte din ele sînt ale mele!

-Din nefericire, spuse Griffin. Nu am de ales în privința asta.

-Ai face bine să cîștigi,mormăi Risk.

Celia aștepta uimită și neajutorată, cu capul plecat.O parte din ea înțelegea ceea ce se întîmplă, dar gîndurile îi erau dezorientate.

Deodată André Legare se apropie de ea prinzînd-o de păr. Îl privi în ochii aceia negri, acoperiți aproape complet de pleoapele grele și obrajii buhăiți. Gura cu buze groase era pătată la colțuri.

-O iau pînă cînd se termină lupta, zise André către Griffin, trăgînd nerăbdător de șuvițele de păr blond strălucitor.

Celia se îndepărtă de el și se lipi pe pieptul tare al lui Griffin. Era deja o senzație familiară felul în care brațul lui o înconjura, precum și căldura pielii lui emanînd prin cămașă. Deși era o femeie destul de înaltă, de-abia dacă îi ajungea pînă la umăr.

-Nu, auzi ea vocea lui Griffin peste capul ei. Nu vreau să primesc marfă degradată după cazna de a mă fi luptat pentru ea.

Ezitant, André se uită după fratele mai mare, dar Dominic era ocupat cu alegerea unui om care să lupte cu Griffin.

-Nu o să-i fac nici un rău, miorlăi el dîndu-i drumul părului .

– De unde știu eu că nu o să-i faci?

John Risk păși în față.

-Mi se pare că felul de a trata femeile al căpitanului Griffin diferă mult de al tău, Legare. Dar dacă asta te satisface, o să am eu grijă de bucățică. Dumnezeu știe că nu sînt nebun să încerc ceva cu ea.

André se îndepărtă scuipînd văicăreli.

Ridicîndu-și piciorul pe un scaun, Griffin scoase un cuțit din cizmă, ca să taie sforile cu care era legată Celia. Stînd între coapsele lui, ea avu în sfîrșit ocazia să-l privească în față. Nu putu să-și ascundă un tremurat interior.

Capitolul 2

Înfățișarea lui Griffin o amenința pe Celia într-un mod care ar fi înspăimîntat orice femeie. Era ca o fiară sălbatică, iar părul îi trecea de umeri. O barbă deasă ascundea un maxilar puternic. Cămașa neagră, descheiată, dezvăluia o piele bronzată pe un piept păros, musculos. Avea nasul lung și drept, pomeții proeminenți și o privire îndrăzneață. Ochii lui erau de un albastru atît de glacial și de pătrunzător încît Celia se cutremură. Nu întîlnise în viața ei pe nimeni cu ochi de o asemenea culoare, cu excepția....

Griffin tăie frînghia care îi lega mîinile și orice gînd zbură, cînd durerea pătrunzătoare încetă, iar sîngele începu să-i curgă iar prin brațe. Mușchii încordați ai umerilor îi accentuau agonia. Celia se clătina ametită și urechile îi vîjîiau.

-A naibii femeie slăbănoagă, mormăi Griffin prinzînd-o de mijlocul subțire și băgînd cuțitul la loc în cizmă. Păstrează-ți amețelile pentru un moment mai potrivit.

-O-o să încerc să mă controlez, căpitane, spuse ea. Deși tonul era scăzut, avea în el și sarcasm.

Griffin o împinse încruntat către Risk.

-Ia-o Jack. Și ai grijă ce faci cu mîinile, că te jupoi.

-Da, domnule, spuse Risk supus, trăgînd-o pe Celia către scaunul de lîngă el. Își încrucișă mîinile și le ținu pe masă în timp ce zîmbea angelic.

Griffin se descotorosi de vesta neagră și o aruncă pe masă. Își legă părul la spate cu o panglică din piele. Celia îl privea uluită. Nu mai văzuse pe nimeni ca el. Corpul lui părea antrenat pentru luptă, înalt și suplu, dar solid și musculos. Avea mîinile enorme și bătătorite. Tatăl ei ar fi numit un asemenea bărbat "plin de vene".

– Ce ai de gînd cu mine? întrebă ea încet. Deși abia dacă șoptise, el o auzi cu claritate.

-Numește-o o datorie pe care trebuie să o onorez. O privi de sus, cu brațele sprijinite pe spătarul scaunului. Eu îmi plătesc întotdeauna datoriile. Celia se retrase înspăimîntată.

-Dacă mă duci la New Orleans, spuse ea, familia Vallerand te va recompensa, dacă ajung neagresată.

Ochii lui sclipiră amuzați.

-Dacă te duc acolo, vei fi primită oricum, agresată sau nu.

-Dar familia Vallerand n-ar vrea să....

-Și tu crezi că mie îmi pasă de ce vrea familia Vallerand, o întrerupse el măsurînd-o cu privirea. Celia îngheță cînd simți degetul lui mîngîindu-i lobul urechii. N-ai de ce să te temi de mine, slăbănoagă mică. Cînd mă culc cu o femeie, îmi place să fie moale.

Risk rînji, iar Celia își retrase capul, pentru a scăpa de degetul acela enervant. Deși îi era teamă de Griffin

la fel de mult ca de ceilalți, el avea ceva care care o revolta enorm. Nici măcar Dominic Legare nu părea așa de nonșalant în cruzime cum era el.

Griffin o privi pe femeie cu un nou interes. Cu înfățișarea ei de copil, această femeie, cu pielea mătăsoasă și nasul cîrn, avea o frumusețe neconvențională și un amestec de inteligență și demnitate, care îi dădeau distincție. Griffin privi către secundul său.

-Și-a ales Legare omul sau nu, Jack?

Risk se holbă către celălalt capăt al încăperii cu singurul său ochi.

-E greu de spus, cu gloata aia adunată acolo, dar, stai, se pare că e Pounce, ursul– măcar ăsta ajunge pînă la tine.

Griffin mormăi indiferent scoțîndu-și cuțitul din cizmă. Lama bine ascuțită străluci. Îl aruncă în aer, apoi îl prinse cu îndemînare de mîner.

-Păcat că nu e loc de măcetă, zise el. S-ar fi terminat mai repede.

-Arată-le niște șmecherii, îl îndemnă Risk înfierbîntat. Să vadă oamenii lui Legare de ce v-am urmat pînă în iad și înapoi, căpitane.

-Nu, nu o să fac spectacol.

Fără alte vorbe, Griffin se întoarse și păși către mijlocul încăperii, unde gloata formase un cerc restrîns. Cel pe care Risk îl numise Pounce, un bărbat înalt și bine făcut, cu o cicatrice hidoasă pe obraz, păși în față.

Urlete de încurajare, amenințări și ovații entuziaste explodară frenetic. Speriată de zgomot, Celia țîșni în

picioare răsturnînd scaunul. Condusă de instinct, se îndepărtă de gloata feroce și simți un obstacol în spate. Fără prea multă ceremonie căzu în poala lui Risk. O prinsese iarăși.

-Am picioare mari, spuse el răspunzîndu-i privirii sale cu un zîmbet inocent. Stau întotdeauna în drumul cuiva.

Încercă să se ridice de pe genuchii lui, dar el o ținea strîns de talie. Deși era slab, avea o încăpățînare de fier.

– E de datoria mea să te țin aici, remarcă el amuzat. Nu te speria că te zgîrii cu labele astea, păpușă. Ești o bucățică dulce, bineînțeles...dar știu bine că Griffin ar sări la mine după ce o să-l termine pe Pounce. Într-adevăr, o ținea la fel de impersonal ca și oricare alt bărbat de pînă atunci. Încercă să se relaxeze. De cînd nu ai mai băut apă? o întrebă Risk observîndu-i buzele crăpate.

-N-nu îmi aduc aminte, spuse ea într-o engleză stîlcită.

-O să aranjăm noi după ce se termină lupta. Avem un bucătar de primă clasă pe *Vagabond*. Mîncarea lui nu te strică la burtă.

Ea nici nu încercă să deslușească spusele lui.

-Căpitanul tău...ar putea să piardă?

-Oh, Griffin nu pierde niciodată. E dracu gol și în luptă nu-l întrece nimeni.

Îl privi pe Risk cu interes. Înfățișarea lui era aproape cizelată în comparație cu ceilalți din tavernă.

Era tuns scurt, spre deosebire de pletele lui Griffin. În ciuda ochiului lipsă și a peticului negru, trăsăturile feței lui erau departe de a fi urîte. Era un bărbat tănăr, poate chiar de vîrsta ei.

– De ce face asta? întrebă ea. Ce are de gînd cu mine?

– Asta o să spună el. Dar să știi, o să-ți fie mai bine cu Griffin decît cu Legare.

Ea îl privi cu amărăciune. Pe moment nu-și găsi cuvintele potrivite în engleză, apoi formulă un răspuns.

– Nu poți ști sigur.

– Ba eu știu, spuse Risk și rîse. O ridică de pe genunchi, apoi se ridică și el. Vino, dragă,hai să vedem lupta.

Celia nu înțelegea cum ar vedea el ceva în nebunia care cuprinsese încăperea. Toți erau ca niște animale care răgeau, amenințau cu pumnii și aveau poftă de sînge. Cînd Risk scoase cîteva chiote, ea se îndepărtă de el, dar brațul lui se încleștase pe talia ei.

Pounce era un gigant masiv, cu o coamă lățoasă și murdară. Griffin se feri de o lovitură de cuțit și îl lovi cu piciorul în burtă pe adversar. Cînd acesta se prăbuși la pămînt, Griffin atacă. Îl lovi în piept și îl privi cum se sufocă. Apoi ajunseră din nou față în față, răsuflînd din greu, cu hainele îmbibate de transpirație.

– Marele căpitan Griffin, mormăi Pounce. Cînd o să termin cu tine, nu o să fii nimic altceva decăt o dîră pe podea. Griffin nu-i răspunse, cu ochii ațintiți la fața

dispreţuitoare şi plină de cicatrici a omului. Schimbîndu-şi poziţiile cu viteza fulgerului, oponenţii avansau şi se retrăgeau într-o luptă care era un joc de echilibru. Griffin blocă o lovitură joasă cu braţul stîng răsucit într-o mişcare neaşteptată şi îşi înfipse cuţitul în spatele lui Pounce. Celălalt muri pe loc, trupul lui uriaş prăbuşindu-se la pămînt.

Urmă un moment de tăcere. Apoi privitorii începură să ovaţioneze. Rîzînd fericit, Risk îi dădu Celiei un ghiont prietenesc.

-Acum, păpuşă, ştii cu siguranţă că nu o să fii călărită de André Legare la noapte!

Celia se cutremură şi privi în altă direcţie. Din punctul ei de vedere victoria lui Griffin nu prea era motiv de bucurie. Nu era nici o diferenţă între el şi cei care îl omorîseră pe Philippe. Era un ucigaş cu sînge rece, care va distruge pe oricine şi orice îi va sta în calea dorinţelor. Probabil torturile lui vor fi mult mai rafinate decît ale lui André Legare, dar nu era mai puţin un monstru.

În cealaltă parte a încăperii André Legare făcu o criză de furie.

-Vreau să fie a mea,Dominic, vreau...vreau!

Încet Dominic îşi potoli fratele.

-Bineînţele, mon frère. Ştii că nu o să-i las să-ţi ia cadoul.André se linişti. Dominic păşi peste cadavrul însîngerat al lui Ponce către Griffin care îşi recupera cuţitul şi îi ştergea lama.

-Ai dovedit că ești priceput cu lama, remarcă Dominic în timp ce urletele în tavernă continuau.

-Eu nu am vrut să dovedesc nimic, îi răspunse Griffin privindu-l sarcastic.

-Oricum ai făcut-o. Și așa cum ne-am înțeles, femeia va fi a ta. Dar mîine dimineață, nu la noapte.

-Femeia este a mea acum, răspunse Griffin foarte calm.

-Din nefericire, André va fi de neconsolat dacă nu petrece o noapte cu ea.

-Ea nu va supraviețui după o noapte cu el, răspunse Griffin rînjind. Practicile fratelui tău cu femeile sînt cunoscute, Legare. Și ea este moale ca o cîrpă.

-O să am grijă ca să nu fie prea dur cu ea.

-Înțelegi greșit, spuse Griffin încet. Nu sînt dispus să negociez.

Brusc John Risk îi întrerupse. O luase în brațe pe Celia și o căra prin mulțime.

-Uite, căpitane – un premiu cîștigat cinstit. Lăsă trupul firav în brațele lui Griffin.

Griffin privi femeia extenuată. Părul ei fin se împrăștiase pe umerii și pieptul lui. Încordarea îi dăduse o paloare nefirească. Ochii priveau în gol,ca și cum se retrăsese într-o lume interioară, unde nu ajungea nimeni. Încercă să evalueze cît avea să mai dureze pînă ce tortura aceasta o va răpune .

Dominic Legare îi zîmbi cu o maliționzitate amuzată.

– O s-o ai în zori, Griffin. Dar în noaptea asta va fi a lui André. Și dacă ai chef să începi o ceartă...așa să fie.

Griffin înjură încet. Echipajele din cele două tabere își căutau deja o scuză pentru a se încăiera – micile lor gelozii și rivalități fierbeau mocnit de multă vreme. O dispută între conducătorii lor era tot ce-și doreau pentru a începe un război.

-Adu-ți aminte că oamenii mei sunt superiori numeric, zise Legare. Și nu ai risca să-ți moară o bună parte din echipaj doar pentru a-ți satisface dorința pentru o biată femeie, nu-i așa? Oamenii tăi nu ți-ar ierta asta. Pe scurt, căpitane Griffin, știi la fel de bine ca mine că nu-ți poți permite premiul pe care l-ai cîștigat.

Exuberanța lui Risk se topea pe măsură ce asculta scurtul discurs.

-Ce dracu e asta?întrebă el.

-Acum, despre bani, continuă Legare.

-Nici un cent pînă cînd ea nu este în mîna mea pentru totdeauna, spuse Griffin calm.

-*Bien sûr*, o să aranjăm totul dimineață.

-Căpitane, doar nu ai de gînd să-l lași pe porcul ăla de André s-o aibă în seara asta! Știi ce o să-i...zise Risk neîncrezător.

-Liniște, spuse Griffin încordat.

-Dar....Risk văzu privirea amenințătoare și tăcu.

Griffin o lăsă jos pe Celia și o împinse nepăsător spre Legare. Dominic o prinse de umeri.

-Spune-i fratelui tău să fie potolit cu ea, spuse Griffin, sau o să-i iau capul.

-Nimeni nu-l amenință pe André, răspunse Dominic nervos.

-Tocmai i-am făcut lui André o favoare a dracului de mare, raspunse Griffin impasibil.

Celia se întoarse către Griffin și îl privi cu o dezamăgire disprețuitoare. Oare cum se simțea trădată de el? Nu crezuse că o va duce la New Orleans, dar o parte din ea încercase să spere că avea o șansă. Ochii lui albaștri își pierduseră intensitatea, devenind reci și inexpresivi.

-*A demain*, zise el cu un perfect accent francez.

Pînă mîine. Ea nu păru că l-a auzit. Pînă mîine, se gîndi ea cu amărăciune, cînd el știa că pentru ea nu va exista un mîine.

-Jack, spuse el făcînd un gest către Risk, și cei doi plecară.

-Cățea blestemată, îl auzi pe Legare șoptindu-i în ureche în timp ce o împingea către André. Sper ca fratele meu să te dezmembreze.

Celia fu împinsă în cameră de André cu o lovitură violentă de picior. Se prăbuși pe podea, se sprijini pe brațe și privi uimită la covorul de Aubusson zdrențuit de sub ea. Nu era un obiect pe care se aștepta să-l găsească în ruinele unui vechi fort. Camera era plină cu aur și obiecte de preț, piese disparate de mobilier, lămpi baroce și bunuri de lux. Praf, mîncare stricată și pete de băutură se vedeau peste tot. Un miros dulce-stricat îi invadă nările și aproape o înecă. André se aplecă asupra ei cu o privire libidinoasă.

-Îți place ce vezi? Toate sînt cadouri de la Dominic. Așa cum ești și tu.

-Are...grijă de tine, se bîlbîi Celia ridicîndu-se în picioare.

-Dominic? Întotdeauna. De pe vremea cînd eram băieți în Guadeloupe. Băieți orfani.

Căută cu privirea ceva ce putea fi folosit ca armă împotriva lui.

-Și îți dă ție toate femeile? întrebă ea încercînd să se îndepărteze de el. Nu-și oprește nici una pentru el?

André îi urmărea toate mișcările.

-Mi le dă pe toate mie și nu-și oprește nici una, spuse el apăsat și se repezi către ea. Celia se trase înapoi și evită mîna lui grea.

Rîzînd amuzat, o prinse de părul dezordonat și o trase către patul de mahon. Celia țipă cînd fu aruncată de-a curmezișul saltelei. În ciuda obezității sale, André avea suficientă putere să o supună voinței lui. Cearșafurile erau nespălate și urît mirositoare. Înainte ca ea să facă o altă mișcare, el îi și trăsese încheietura către stîlpul patului și i-o legase cu o curea de piele care atîrna deja acolo. Gîfîind de efort și excitare, îi prinse și celălalt braț. Celia începu să țipe în timp ce el se întindea către cureaua din cealaltă parte a patului.

Se luptă cu el degeaba; era prea slăbită. Reușind să o imobilizeze, André îi prinse partea de sus a rochiei și o sfîșie, dezvelindu-i frumusețea palidă a corpului. Burta lui imensă o strivi cînd se aplecă peste ea. Rînjind,

își coborî gura catre sînii ei. Celia se simțea înecată în abisuri de orori și mintea începu să i se răsucească în vîrtejuri amețitoare, refuzînd să accepte ce i se întîmpla.

Deodată nu mai simți greutatea zdrobitoare a corpului lui. Țipetele încetară și o cuprinse tăcerea, văzînd cum lama unui cuțit trece brusc peste gîtul lui și un șuvoi de sînge țîșnește abundent. André se prăbuși pe covorul Aubusson, cu mîinile la gît, apoi scoase un horcăit. Se zvîrcoli cîteva minute .

Griffin stătea deasupra lui ștergîndu-și nepăsător cuțitul pe cămașa omului rănit.

-M-am răzgîndit, zise el zîmbind cu răceală. N-am putut să o aștept pînă mîine.

André se zbătu de cîteva ori, apoi închise ochii aceia holbați. Curînd mîinile buhăite se relaxară.

Griffin își băgă cuțitul la loc în cizmă și se întoarse lîngă pat, ignorînd cadavrul lui André Legare. Își dădu jos vesta neagră și începu să-și descheie cămașa neagră, în timp ce ochii albaștri arzători tînjeau după corpul inert al femeii. Pielea ei era brăzdată de vînătăi întunecate. Era prea slabă– atît cît să i se vadă oasele șoldurilor.

Ceva la ea îi stîrnise o dorință primară, care aproape îl învinsese. Griffin era destul de stresat de lipsa de autocontrol ca să mai irosească secunde pretioase privind-o. Avea sînii mici, perfect rotunzi, completați cu sfîrcuri roz, micuțe. Vru să-i sărute. Încet

privirea lui coborî spre abdomenul plat, apoi spre triunghiul de cîrlionți aurii și delicați. Era așa de ușor să se aplece peste ea, să se elibereze de tensiunea dureroasă care i se acumula rapid între picioare. Își azvîrli cămașa pe pat și-și puse vesta. Ea privea absentă cum el îi dezleagă curelele din jurul încheieturilor. Își simțea pielea rece sub degetele lui grăbite.

-Cum te cheamă? întrebă el în franceză, ridicînd-o în șezut. Era supusă și imobilă. Repetă întrebarea puțin mai tare, întrebîndu-se dacă a priceput.

-Celia, șopti ea.

Era bucuros că îi răspunsese.

-Nu avem prea mult timp, Celia. Cu îndemînare el o dezbrăcă de resturile rochiei și îi trase brațele prin mînecile cămășii lui negre. Nu se mișcase cînd el îi încheie nasturii, acoperindu-i trupul gol. Să faci tot ceți spun eu. Ai înțeles?

Ea îl privea pierdută. El înjură și scotoci prin cameră, găsi o sticlă cu rom pe jumătate plină și cînd i-o duse la gură, ea își revenise suficient pentru a protesta și a o împinge. Griffin îi sprijini capul și apropie iarăși sticla.

-Bea, la naiba, sau te țin de nas și ți-o torn pe gît cu forța.

Tremurînd, ea mai luă o gură din băutura tare și se înecă, simțind că-i ia foc gîtul.

-Mai bea.

Supunîndu-se vocii poruncitoare și brațelor nemiloase, mai luă o înghițitură. Încă două înghițituri și se simți ca și cum ar fi luat foc pe dinafară și pe dinăuntru. Culoarea din obraji îi reveni. Îl privi pe Griffin, apoi se uită și la ea, realizînd abia acum ce i se întîmplase.

– Mai bine, zise el șoptit, văzînd că nu mai privea absentă. Puse sticla alături și o ridică din pat. Îndată ce picioarele îi atinseră podeaua, ea încercă să se îndepărteze. El o trase spre el și-i dădu capul pe spate privind-o în ochii speriați.

– Ascultă-mă, nebună mică. Eu sînt singura ta șansă să scapi de pe insula asta. După ceea ce tocmai am făcut pentru tine, o să fie pusă pe capul meu o recompensă pe care pînă și oamenii mei o vor găsi tentantă. O să mergi unde îți spun eu și o să faci exact cum spun eu, ori îți sucesc gîtul.

Nu era nici o urmă de blîndețe în corpul vînjos lipit de al ei. O putea omorî doar cu o simplă răsucire a mîinii. Ea tremura necontrolat și privi în jos la masa diformă și însîngerată, care fusese cîndva André Legare.

– Da, șopti Griffin. Înțelegi de ce sînt în stare, adăugă el.

– Să nu-mi faci nici un rău, se înecă ea, o să fac tot ce spui.

– Bun. Îi dădu drumul și scoase cureaua care îi prindea părul. Celia nu se mișcă. Strînse cămașa și îi legă cureaua în jurul taliei. Cămașa largă îi ajungea pînă la genunchi.

– De ce ai venit după mine? întrebă ea.

– Pentru că am luptat pentru tine și am cîștigat.

– Ce ai de gînd cu mine?

– Vino, ignoră el întrebarea. O luă de mînă și se opri văzînd-o că șchiopătează. La dracu, ce ai pățit ?

-Nimic... e doar...Tăcu, iar el îngenunche și-i scoase un ghimpe din picior. Tălpile ei sensibile erau de obicei protejate de pantofi. Mersul desculț pe suprafețe aspre îi provocase zgîrieturi și bășici. La fiecare pas simțea că merge pe sticlă spartă.

-Asta o să ne cam încetinească.

-N-a fost vina mea, spuse ea revoltată.

Griffin își scoase rapid cuțitul, iar ea își acoperi capul cu brațele. Mormăind ceva despre femeile proaste, o ridică și o puse pe umărul său. Cu o mînă o ținea pe umăr, iar în cealaltă ținea cuțitul. Ieșind pe ușă evită cadavrul prăbușit al unuia dintre oamenii lui André Legare.

O duse prin culoarele întunecate ale vechii fortărețe, mișcîndu-se cu agilitatea unui leu, sigur și nevăzut. Celia atîrna neajutorată pe umărul lui, confuză și pe jumătate beată. Descurajată, ea se întreba ce o așteaptă la capătul acestei călătorii. Griffin părea să cunoască hățișul de coridoare, ignorînd intrările false și culoarele blocate, scurtînd drumul prin camere goale spre ieșire.

Sunetul de voci îl alertă, iar el se ascunse într-o trecere neluminată. O lăsă jos pe Celia, iar ea recunoscu două voci de bărbați și una de femeie. În mod evident

ea îi ducea într-un loc unde avea de gînd să-i satisfacă pe amîndoi. Conversația era vulgară și explicită. În ciuda pericolului de a fi descoperiți, Griffin zîmbi cu înțeles la expresia uimită a Celiei. Își ascunse cuțitul la centură.

-Pe aici dragilor, zise prostituata pe un ton senzual și marinarii se abandonară urmînd-o veseli .

-Faceți loc, faceți loc, nu stați în drum, strigă unul dintre bărbați, iar celalalt izbucni în rîs. Speriată, Celia se lipi mai strîns de Griffin cînd cele trei siluete trecură prin dreptul lor.Trupul lui era tare și vînjos. Deși el nu făcuse nici o mișcare ca să o liniștească, ea simți cum teama îi scade.

– Așteaptă, așteaptă, văd...ceva aici, exclamă unul dintre pirați, oprindu-se și privind în coridorul întunecat. Griffin se încordă pipăindu-și mînerul cuțitului.

– Ce vezi, scumpule?întrebă prostituata. Celia înțelese că marinarul îi văzuse și îi va trăda. Panicată, se întrebă ce va face Griffin,dacă îi va ucide pe cei trei chiar în fața ei.

Griffin se întoarse cu o mișcare neașteptată lipindo cu spatele de perete. Luată prin surprindere, ea privi cum degetele lui lungi i se înfig în păr și îi cuprind capul. Se aplecă spre ea. Urmă șocul gurii lui peste a ei, devastînd-o pătimaș. Scoase un scîncet slab de spaimă și-l prinse de mîini. Cum încerca să respire, mirosul lui îi umplu nările, un miros sărat, masculin. La început sărutul lui a fost doar dominare brutală, dar după ce îi

gustă buzele, el slăbi presiunea zdrobitoare. Limba lui îi depărtă buzele, explorîndu-i gura cu o foame sălbatică.

Ea îl trase încet de mîini, dar el îi ridică mîinile deasupra capului țintuindu-i-le de perete. Vibrînd, ea inspiră adînc și uită unde erau. Totul se estompase, cu exceptia asaltului asupra simțurilor sale. I se părea că plămînii i se umplu cu foc și se chinuia zadarnic să scape de căldura arzătoare.

Genunchii lui îi depărtară pe ai ei. O trase spre el pînă cînd ea îi încălecă practic coapsa vînjoasă. În agonia aceea Celia gemu simțind o plăcerea teribilă care îi invada trupul. Trăda tot ce era ea, tot ce iubea și totuși nu se putea abține. Palma lui îi acoperi complet sînul, degetul mare îi mîngîie ușor sfîrcul pînă cînd acesta se întări. Tremurînd, ea își arcui spatele, iar întregul trup răspundea complet mîngîierilor lui. În cele din urmă mîinile ei ajunseră în jurul gîtului lui, iar degetele i se încurcară în părul lui des... Mîinile lui îi mîngîiau sînii dureroși, degetele îi atingeau vîrfurile întărite, iar șoldurile ei apăsau tot mai tare în coapsa lui, ca răspuns la ritmul blînd pe care el îl începuse.

Prostituata privi la contururile celor două siluete care se zvîrcoleau în întuneric și zîmbi expertă.

-Nu-i nimic, doar una dintre fete cu un flăcău la una mică. Își continuă drumul pe culoar, cu mîna în șoldul ei dolofan. Hei, nu veniți și voi la o mică petrecere?

Ridicînd încet capul, Griffin avu grijă să și-l mențină în întuneric.

-Cărați-vă, spuse el aspru. Era un avertisment clar.

Înțeleaptă, femeia se retrase, pentru a evita orice neplăcere. Le făcu semn celor doi să o urmeze.

-Lăsați-i să se împerecheze, zise ea. Noi avem treaba noastră. Voi, flăcăi, ați avut o femeie în același timp? Nerăbdători marinarii o urmară pe coridor.

Celia privi să-i vadă dispărînd. Respirația i se accelerase într-o izbucnire inegală, prin cîrlionții negri de pe pieptul lui Griffin. Nu îl putea privi în față, nu cînd era topită de rușine. Nu era mai bună decît prostituata care trecuse pe lîngă ei. Cum se putuse comporta astfel? Simțămintele aprinse în interiorul ei erau necunoscute și extrem de tulburătoare.

Știa că există lucruri precum pofta, o dorință care nu are nimic cu dragostea, dar pînă acum se crezuse incapabilă de așa ceva. Îl iubea pe Philippe așa de mult, încît nu suporta ideea unei vieți fără el, și totuși, adineauri trădase idealurile și dragostea pe care o împărtășiseră. Ochii o usturau. Avu nevoie de multă tărie ca să-și rețină lacrimile.

Încet genunchiul lui Griffin se retrase dintre ai ei, dar încă o ținea de mîini. Nici unul dintre ei nu se mișcă, pînă cînd Celia nu își ridică cu greu privirea.

-Dă-mi drumul, șopti ea, cu o ură ușor de citit.

Fața lui era ascunsă în întuneric. Ea nu-i vedea decît sclipirea ochilor. Tăcerea se adîncea. El se aplecă iar.

-Nu, scînci ea, chiar înainte ca gura lui să se închidă peste a ei. Brațele lui musculoase îi înconjurară trupul

care se zbătea, împingîndu-i coapsele suple către umflătura care i se profila din pantaloni. Buzele ei se depărtară forțate de un sărut devastator, limba lui pătrunzînd-o adînc. Simți cum o cuprinde furia. Se luptă cu el din toate puterile, folosindu-și unghiile, coatele, genunchii. El îi acoperi țipetele cu buzele și își trecu palmele peste fundul ei într-o mîngîiere obraznică. Apoi cînd Celia gemu și se cutremură, rezistența fiindu-i zdrobită de forța lui, simțurile îi erau complet devastate.

El o sărutase așa cum Philippe nu o făcuse niciodată, cu gura sălbatică, voluptoasă și barbară. Vîrful limbii lui se strecurase sub buza ei de sus, găsind un nerv dureros de sensibil, pe care-l tachină lent, pînă ce ea scoase un geamăt de protest. Îi aspirase răsuflarea tremurîndă în gura lui, îi umezise interiorul obrajilor cu limba, îi urmărise linia dinților.

Cînd întrerupse sărutul și o eliberă din strînsoarea trupului excitat, ea era prea zăpăcită pentru a se putea mișca. Gîfîind, își sprijini capul de perete și închise ochii. Vocea lui era batjocoritoare.

-Sînt intrigat, Madame Vallerand. Arăți și vorbești ca o doamnă, dar nu săruți ca una.

Ea tremura de furie, lovindu-l orbește cu pumnii în piept. Griffin rîse și o ridică iar pe umăr.

-Liniște, altfel te dau cu capul de perete.

Pe cînd ieșeau pe o poartă mai rar folosită a fortului, Griffin o lăsă jos pe Celia. O trase cu grijă către

colțul clădirii. Aerul vibra de amestecul de distracție, lupte cu pumnii, certuri de beți și chicotelile prostituatelor care își distrau clienții pe plajă. Dîndu-i la o parte o șuviță de păr, Griffin îi șopti în ureche.

-Vezi șirul de trei depozite de acolo? O pirogă te așteaptă pe partea cealaltă. Dacă îți spun să alergi, fă-o repede și nu te uita înapoi. În regulă?

-În regulă, răspunse ea cu privirea ațintită spre conturul întunecat al clădirilor. El o prinse de cot cu fermitate.

-Vino.

Celia nu mai simțea durerea din picioare. Griffin o trăgea pe lîngă peretele acoperit de mușchi al fortului și de-a lungul unei fîșii de nisip către o grămadă de bolovani. Celia se opri cu o exclamație la vederea unei siluete sprijinită de unul dintre bolovani .Omul se mișca și sforăia mulțumit, cu un ulcior de whisky în poală. Griffin se lăsă pe vine în fața siluetei adormite.Celia își ținu răsuflarea privindu-l cum ia ulciorul din mîna adormitului.

Griffin cercetă terenul.Văzînd că zona era liberă, o luă de mînă și o trase către depozite. Curajoasă, ea încercă să țină pasul cu el. Cînd ajunseră la colțul clădirii, o voce se auzi din întuneric.

-Qui est-ce? Un bărbat îi întîmpină -era unul dintre oamenii lui Legare, pus să păzească depozitele. După ce le aruncă o privire, urlă după ajutor și se repezi asupra lor cu sabia ridicată.

Celia îngheță ca un iepure speriat.

-Du-te! Nici măcar tonul poruncitor al vocii lui Griffin nu o trezi din paralizie. Porni însă cînd simți palma lui usturătoare peste fese. Fără a se gîndi, începu să alerge spre apă.

Bărbatul se trînti la pămînt și se rostogoli, iar sabia se înfipse în pămînt. Înainte ca atacatorul să-și scoată arma din nisip, Griffin îl lovi și scăpă iute de el cu o lovitură de sabie. Chiar cînd omul de sub el își dădea ultima suflare, Griffin auzi pași înfundați pe nisip. Răsucindu-se, văzu alt om al lui Legare venind în fugă.

De data aceasta Griffin nu reuși să se ferească de sabie. Lama sabiei îi atinse umărul. Ignorînd durerea pătrunzătoare, reuși să prindă mîna piratului și să-l tragă pe nisip. Rostogolindu-se de cîteva ori, se luptară ca doi cîini, mîrîind și gemînd, pînă cînd Griffin, cu o lovitură bruscă, frînse gîtul omului.

Răsuflînd cu greutate, se ridică în picioare.

Celia alergă împleticit peste plajă; gîfîia îngrozitor. O mică ambarcațiune se vedea departe, pe apă. Se opri, văzînd grupul de oameni din jurul pirogii. Să se apropie de ei? Era asta piroga la care voia Griffin să ajungă? Și daca era așa, o vor ajuta oamenii, sau se vor dovedi la fel de cruzi ca și ceilalți?

Un barbat înalt cu piele neagră se apropia de ea. Avea trăsături de vultur și fața inexpresivă.Celia holbă ochii văzînd perechea de pistoale de la cingătoarea lui. Începu să alerge speriată. Singurul ei gînd era să găsească un loc unde să se ascundă. Întunericul și primejdia se învîrteau în jurul ei și nu se mai simțea om, ci un animal speriat, vînat de o haită de lupi.

Capitolul 3

Celia auzi pași grăbiți în spatele ei. Se trezi brusc luată în brațe. Țipă și încercă să-l muște de față pe cel care o ridicase .

-Taci, idioată mică, mormăi o voce cunoscută.

Ea se agăță de gîtul lui și recunoscu șuvițele de păr negru și des. Era Griffin. Fără o vorbă își îngropă fața în căușul format de gîtul și pieptul lui. Nu-i mai trecea prin cap să fugă de el. Era singura ei șansă de scăpare.

Griffin o duse către marginea apei și recuperă ulciorul pierdut pe drum. Bărbatul negru, pe care Celia îl văzuse înainte, li se alătură.

-A început vremea rea, Aug, mormăi Griffin.

-Ca de obicei căpitane, e puțin spus, completă Aug. Ești rănit.

-Nu-i mare lucru. O să avem grijă de asta mai tîrziu. Ce fac Risk și restul echipajului?

-Ei și *Vagabond* sînt pe drum.

-Bun, nici unul dintre noi nu va fi în siguranță pînă cînd nu vom fi departe de insula asta blestemată.

Fața neagră a lui Aug se lumină de un zîmbet chinuit.

-Cred că l-ai omorît pe un Legare care nu trebuia, căpitane.

-Da, spuse Griffin dezamăgit. Am ceva mărfuri de contrabandă pentru New Orleans. Călătoria va dura cel puțin douăzeci și patru de ore. Hai să ne cărăm. Înaintă prin apa mică de la mal și o așează pe Celia în pirogă, unde șase dintre cei mai buni oameni ai săi erau pregătiți cu vîsle.

Cînd încercă să o așeze pe Celia, Griffin nu putu să-i desfacă brațele din jurul gîtului lui.

-Dă-mi drumul, spuse el, dar ea nu-l ascultă. Am zis dă-mi drumul, repetă el amenințător. Doar cînd ea refuză să se miște, el înțelese cît de frică îi era. Alese un ton mai blînd: ești în siguranță, *ma pauvre petite*, îi șopti el la ureche. Nimeni nu o să-ți facă rău. Acum fii fată bună și fă cum îți spun.

Strînsoarea ei slăbi. Nehotărîtă, își desfăcu brațele din jurul gîtului lui fierbinte și se ghemui în capătul pirogii.

Griffin și Aug împinseră piroga către apa mai adîncă și apoi urcară. În ciuda protestelor lui Aug, Griffin luă o ramă și vîsli înverșunat, pentru a se depărta mai repede de țărm. În cele din urmă insula rămase în urma lor și pătrunseră în mlaștină; o cîmpie imensă de apă și ierburi marine, numită și preeria mișcătoare. Era o rută de contrabandă pe care o foloseau regulat și îți trebuia îndemînare ca să nu te pierzi în ea fără speranță. Cum începu să-l doară umărul rănit, Griffin se opri din vîslit și veni lîngă Celia. Marinarii stabiliră un ritm lent de vîslit, care să poată

fi menținut cîteva ore. Munceau în tăcere, ritmic, ca și cum ar fi fost cu toții parte a unei mașinării uriașe.

-Uite, bea, spuse Griffin lăsînd în poala Celiei o ploscă plină cu apă.

Ea privi absentă obiectul, apoi înțelese că era apă și fărîma de energie rămasă o ajută să-l deschidă. Scăpă dopul pe fundul pirogii și începu să bea apa cu nesaț, reînviind pe măsură ce lichidul îi răcorea gîtul uscat. Cineva îi luă plosca de la gură. Ea se luptă să o recapete, hrănită de dorința de a mai cîștiga energie din lichidul prețios.

Griffin ținea plosca în mîna întinsă deasupra capului, iar pe Celia o țintui în poala lui.

-Încet, zise el, pe jumătate enervat, pe jumătate amuzat. *Lentement*. Înțelegi?

-Te rog, îl imploră Celia, e așa de mult de cînd, încă puțin....

-Într-o clipă.

-Dar am nevoie...

-Șșt. Nu vrei să te doară burta, nu-i așa?

Celia nu se mai luptă pentru ploscă și îl privi cu suspiciune, crezînd că intenționat se poartă crud cu ea. Puțina apă pe care o înghițise o înviorase. Simți că o nouă forță îi învigorează trupul.

-Căpitane Griffin, de ce mă duci la New Orleans?

-Poate fiindcă vreau să intru în grațiile familiei tale. Nu se întîmplă des să fii în postura de a primi o favoare de la Maximilien Vallerand.

Celia privi ochii aceia albaștri.

-Te rog, șopti ea, te rog. Am pierdut tot. Nu mai am nimic.... speranță, soț, sau viitor. Ai putea măcar să-mi spui adevărul. Cît a contat pentru tine să mă scoți de acolo? De ce te pui în pericol pe tine și pe oamenii tăi? De ce m-ai vrut atît de mult încît...să ucizi. Celia ar fi continuat, dar ochii aceia albaștri o fixau, dîndu-i senzația că se înecă. A trebuit să privească în altă parte, ca să poată respira din nou.

-Probabil am hotărît că meriți, spuse el încet, ca să nu fie auzit de ceilalți. Meriți zeci de vieți. Meriți orice risc. Sînt ani buni de cînd nu am mai atins o femeie ca tine...o femeie cu mîini fine și albe și ochi de copil. Da, motivul ăsta e de ajuns!

Deodată ea realiză că stă cu pieptul lipit de al lui. Nu purta nimic pe sub cămașă și prin țesătura moale, cu siguranță el îi simțea forma trupului, căldura pielii. Neliniștită, Celia încercă să se miște. El nu-i dădu voie.

-Trebuie... trebuie să fie și un alt motiv, bîigui ea .

-Chiar dacă nu ar fi, tot te-aș fi luat de la Legare.

Mon Dieu, își zise ea, iar inima îi bătea sălbatic cînd înțelese că nu îi va da drumul, fără să-i ceară să plătească cu propriul trup. Începu să tremure, amintindu-și gura lui insistentă, corpul lui puternic, strîns lipit de al ei, coapsa musculoasă care le depărtase pe ale ei cu atîta ușurință. Chiar dacă ar încerca să fie blînd cu ea – și se îndoia că o va face– cum se va abține să nu o omoare?

-Tremuri, observă el. Pentru că știi că te doresc. Dar cînd o să te am, *ma petite,* o să mă vrei și tu la fel de mult.

Celia îngheță de spaimă.Voia să scape de șoaptele care îi trimiseseră fiori pe șira spinării. Voia să scape din brațele lui și să fugă de privirea aceea care hipnotiza, de atingerea acelor brațe care puteau fi atît de blînde și letale. Dar era captivă cu el pe pirogă. Fără el nu ar avea nici o șansă să ajungă la New Orleans.

-Porc egoist, rosti ea necontrolat. Eu nu te vreau, dar tu îți spui că te vreau. Pentru tine nu contează. Nu contează că tocmai mi-am pierdut soțul.

-Asta contează mai mult decît ai bănui. Dar, de vreme ce el e mort, doamnă Vallerand, virtutea ta de soție nu mai contează pentru nimeni.

Îi dădu din nou să bea apă. Ea bău cu o sete care alunga orice argumente. Din nou el o opri, luîndu-i bidonașul din mînă.

-Nu ai simțul prevederii, îi spuse zîmbitor. Pentru moment ajunge. Ultimele cuvinte fuseseră spuse în limba engleză și Celia îi răspunse la fel.

-Nu cred că ajunge, zise ea cu ochii pe bidonaș.

El nu răspunse, iar ea se cufundă în tăcere. Treptat, sunetul vîslelor o adormi. Din nou se lovi cu capul de umărul lui sănătos, iar a treia oară, Griffin nu mai protestă și nici ea nu și-l mai retrase ostentativ.

-Celălalt umăr, spuse ea adormită. Te doare, nu?

-Nu, nu mă doare.

Murmurînd ceva, ea se instală, comod lipită de el, prea obosită să rămînă trează.

Lumina dimineții o trezi pe Celia dintr-un somn fără vise. Piroga aluneca printr-o mlaștină luxuriantă învelită în fîșii lungi de mușchi. Ferigi înflorite și smocuri de trestii bordau malurile mîloase. Un miros proaspăt și primitiv spărgea aerul umed.

Erau chiparoși cu trunchiuri uimitor de groase. Pești de mîl înotau printre rădăcinile pe jumătate îngropate. În acest amestec de lemn și apă era greu de crezut că undeva există străzi pavate și case văruite, saloane, biblioteci și scaune impunătoare. Civilizația era într-o altă lume.

Pe măsură ce se trezea, constată că era așezată confortabil între coapsele lui Griffin, auzind bătăile inimii lui și atunci Celia încercă să se ridice. O dureau spatele, gîtul, umerii, picioarele: de fapt o durea tot corpul. Nu-și putu stăpîni un geamăt. Griffin își fixă una dintre mîini la ceafa ei, începînd să o maseze..

-Nu, zise ea amețită și refuzînd din educație să fie pipăită așa în fața altora. Patru vîslași erau cu spatele la ea, dar Aug și alți doi oameni erau în partea din spate a ambarcațiunii și nu le scăpa nici un amănunt.

Ignorîndu-i protestul, Griffin coborî spre umeri, masîndu-i mușchii încordați. Celia închise ochii resemnată. Degeaba se opunea. Mîinile lui îi aduceau o binecuvîntată liniștire, alungînd durerea și relaxîndu-i

mușchii. Manevrele lui se concentrau pe coloana vertebrală, spre gît, peste umeri și brațe. Fără să vrea, ea se lăsă pe mîinile lui, care păreau să știe exact cum și unde să o atingă.

Griffin privi fața liniștită a lui Aug.

-Ce știi de următorul schimb? întrebă el masînd spatele Celiei.

Aug răspunse într-un dialect pe care Celia nu-l știa. Era derivat din franceză, dar amestecat cu cuvinte pe care nu le înțelegea.

-Asta e bine, zise Griffin mutînd-o pe Celia din poala lui. Azi va trebui să parcurgem cît de mult se poate din drum. Altfel Legare ne poate prinde din urmă pîna la căderea nopții.

Dezamăgită că masajul se încheiase, Celia se uită atentă la bărbatul de lîngă ea.

-Cît mai durează pînă ajungem la New Orleans?

-Sperăm că pînă mîine înainte de răsăritul soarelui.

-De unde știi că Legare...începu ea să întrebe. Se opri văzîndu-i fața în lumina soarelui pentru prima oară. Ochii aceia intenși, de nuanța safirului, aveau nuanțe violet și erau tiviți de gene negre. Simți cum pălește.

-Ce s-a întîmplat? întrebă Griffin brusc.

-Ochii tăi...sînt la fel ca...ai soțului meu, și...

Chipul lui deveni amenințător. Ea înțelese că îl deranjase mult.

-Mulți oameni au ochii albaștri, zise el.

-Dar nu ca ai....

-Nu am răbdare să stau la taclale cu femeile, o întrerupse el și se întinse către una dintre vîslele libere. Cum durerea din umărul rănit era sîcîitoare, se strîmbă și începu să vîslească. Pectoralii și mușchii brațelor se încordau în ritmul vîslitului. Celia continuă să-l privească, întrebîndu-se cum ar arăta fără părul lung și barba aspră.

-*Monsieur*, zise ea timid, repetînd înainte ca el să-i dea atenție. *Monsieur*, mi-e foarte foame.

O urmă de amuzament îi lumină fața lui Griffin din cauza englezei ei stricate. Făcu semn către o traistă ponosită de lîngă ea.

-Caută acolo.

Văzînd bidonașul lîngă traistă, Celia întinse mîna spre el. Îl privi precaut pe Griffin, cu degetele încleștate pe bidonaș.

-Și foarte sete, spuse ea.

-Atunci servește-te, spuse el absent.

Celia scotoci nerăbdătoare prin traistă și o găsi plină cu biscuiți crocanți și fîșii de carne uscată. După ce panica dispăru și stomacul se umplu, Celia puse la locul lor bidonașul și traista. Acum că nevoile ei cele mai presante fuseseră satisfăcute, se răsuci să-și examineze tălpile picioarelor. Vocea tăioasă a lui Griffin o întrerupse.

-O să am eu grijă de ele curînd. Între timp încearcă să rămîi acoperită.

Celia roși, trăgîndu-și inutil cămașa neagră în jos. Privindu-l pe Griffin se întreba cine era el și de unde venea. Nu arăta mai bine decît un tăietor de lemne murdar, dar franceza lui avea un accent perfect și era vorbită cu o intonație aristocrată. Avea spatele musculos al unui muncitor sau marinar, dar ochii trădau inteligență, iar ea simți că bărbatul trăise cîndva vremuri mai bune decît acestea.

Era puternic – un echipaj de pirați nu l-ar fi urmat dacă nu ar fi fost temut și respectat – și totuși, își riscase viața pentru o femeie neajutorată. De ce?

Soarele se ridica și piroga înainta prin golful liniștit către o insulă micuță cu cîteva cursuri de apă. O punte veche din trunchiuri de copaci traversa unul dintre rîulețe. Celia îi privi atentă pe oamenii din pirogă, simțind tensiunea.

Fluieratul ascuțit al unei păsări străpunse tăcerea. Celia tresări cînd Griffin fluieră într-un anumit fel. Văzu mișcare în pădure. Tresări cînd fețe negricioase apărură din tufișuri și le văzu mîinile murdare încleștate pe muschete și topoare. Oamenii din pirogă păreau să-i cunoască.

-Următorul nostru echipaj, îi explică Griffin Celiei.

-Sînt prietenii noștri? întrebă ea neîncrezătoare, privind grupul ciudat.

-Nu chiar, zise el scurt. Oamenii rîului nu se aliază cu nimeni, dar eu îi plătesc să care obiecte de lux și marfa de contrabandă pînă la rîu.

-De ce nu ne duce tot echipajul ăsta?

-Probabil sînt obosiți, copilă.

Unul dintre vîslași o privi și zîmbi.

-Obosit, poate, dar aș vîsli pentru tine pînă în China, dacă ați vrea, madame!

Neînțelegînd, dar considerînd remarca prietenoasă, Celia zîmbi.

Aug sări din pirogă și o legă de un trunchi pe jumătate îngropat pe mal. Oamenii lăsară vîslele și coborîră din barcă. Celia rămase nemișcată și îl privi pe Griffin nerăbdătoare.

-Ține ulciorul de whisky, spuse el. Ea făcu întocmai iar el o luă în brațe cu ușurință.

De cum îi văzură părul lung și blond, oamenii rîului începură să strige apreciativ. Celia se agăță de gîtul lui Griffin speriată, iar el o ducea spre puntea de bușteni. Oamenii făcură cerc împrejurul ei. Tresări cînd simți mîini aspre atingîndu-i picioarele goale.

-Asta-i toată marfa pe care ai adus-o, căpitane? întrebă unul dintre oameni.

-Cea mai bună bucățică de marfă pe care am văzut-o! exclamă vesel altul.

Unul o trase ușor de o șuviță, iar ea țipă speriată. Griffin se opri brusc străpungîndu-l cu privirea pe îndrăzneț. Un zîmbet subțire apăru de sub barba lui sîrmoasă.

-Femeia este proprietatea mea. Îi tai ouăle celui care mai îndrăznește să o atingă.

Toți chicotiră veseli, nepărînd ofensați de remarcă. Mîinile curioase se retraseră și Celia își ascunse fața la pieptul lui Griffin.

-Cred că fără tine, spuse ea cu o voce joasă, toți ar fi...

-Da, spuse Griffin pășind pe puntea veche. Acum, încîntătoarea mea momeală pentru aligatori, nu privi în jos. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu mă dezechilibra, sau intrăm amîndoi în noroi pînă la gît.

Aligatori? Philippe o distrase cu povești oribile despre aceste creaturi, spunînd că erau o parte dragoni, o parte șopîrle. Aveau cozi lungi, fălci mari și dinți ascuțiți. Închise ochii îngrozită.

-Să nu-mi dai drumul, șopti ea.

-După tot deranjul prin care am trecut, ca să te aduc pînă aici, zîmbi Griffin, cum să fac așa ceva ? Numai să nu scapi ulciorul cu whisky.

Celia nu îndrăzni să răsufle în timp ce el pășea atent pe puntea de bușteni. Localnicii îi urmară cu pricepere. Griffin se apropie de un grup de colibe sărăcăcioase dintr-o poiană.

-Un sat vechi de indieni, spuse el cînd Celia privi în jur curioasă.

-Ce s-a întîmplat cu ei? întrebă ea.

-Au fost izgoniți mai demult. Sînt prea mulți negustori și contrabandiști care vin de pe rîu. O lăsă pe pămînt lîngă intrarea într-o colibă.

-Aug, strigă el. Mai cu viață. Avem doar cîteva minute.

-Cîteva minute? repetă Celia. Ce ai de gînd să faci?

-Intră acolo, indică el ușa. Și bea niște whisky.

-De ce, de ce îl strigi pe Aug? Inima începu să-i bată neplăcut de repede.

-Trebuie să repet? întrebă el ușor amenințător.

Intră în colibă și se albi la față. Într-un colț era un pat vechi. Găuri mari în tavan și un perete prăbușit permiteau aerului si luminii să pătrundă. Cu mîini tremurînde, Celia scoase dopul ulciorului și bău. Lichidul avea gust puternic, aspru, iar cînd se scurse pe gît, simți arsura pînă în stomac. Se așeză pe un colț al patului și așteptă. Un păianjen mare, cu picioare păroase trecu pe lîngă ea.

-Văd că ai un vizitator, spuse Griffin din pragul ușii joase. După contactul cu cizma lui, insecta se rostogoli cît colo. M-aș fi așteptat să te aud țipînd.

Celia i-ar fi mărturisit că pentru moment o speriau mai mult ființele cu două picioare.

-Erau șoareci în magazia navei lui Legare, îi spuse ea.

-Da? Îngenunche în fața ei și rupse în două o cîrpă zdrențuită. Mai bine compania șoarecilor decît la cheremul echipajului lui Legare.

-Da, e adevărat, consimți ea, apoi se feri de el cînd îi atinse glezna.

-Stai liniștită. Griffin examină talpa umflată, realizînd cît de dureroasă trebuia să fi fost. Nu se văitase nici măcar o dată. O privi admirativ; recunoscu

că se purta bine după teroarea, durerea și abuzurile pe care le suferise în ultimele două zile, mai ales că și soțul îi fusese ucis de curînd. Multe femei ar fi cedat unei asemenea tensiuni, dar se pare că sub aparenta vulnerabilitate exterioară se găsea oțel.

Celia își mușcă buza cînd degetul lui îi atinse călcîiul plin de bășici.

-Sărmana copilă, spuse el umezind pînza cu puțin whisky. Vocea lui era blîndă si liniștitoare. Celia păru tulburată, fiindcă el vorbise exact ca Philippe.

-Ce ai de gînd să...țipă ea de durere cînd el pipăi o tăietură îmbibată cu nisip. Ah, mon Dieu, tresări ea, apoi își duse mîna la gură ca să-și înăbușe alt strigăt.

-Țipă dacă vrei, zise el, nu deranjezi pe nimeni. Simți cum durerea i se propagă prin corp, ajungîndu-i pînă la dinți.

-Te rog, nu cred că e nevoie...

-O să fii o pacoste și mai mare, dacă ți se infectează picioarele. Stai liniștită.

-Nu pot! Încercă să se opună, dar el îi prinse iarăși glezna. În loc să tamponeze cu pînza, el îi pipăia călcîiul, căutînd parcă un loc anume.

-Ce faci? întrebă ea uimită. El aplică presiune pe un nod nervos, pînă cînd piciorul amorți ușor. Celia se relaxă.

-Mai bine? întrebă el.

-Da, mai bine, zise ea oftînd. Deși o durea încă, nu era nici pe departe la fel de rău ca înainte. Cu

îndemînare, Griffin continuă să-i curețe nisipul și pietricelele închistate in pielea fină a călcîiului.

-De unde știi să faci asta? întrebă ea și-i întinse celălalt picior.

-În lungile mele călătorii am mai învățat cîte o șmecherie pe ici pe colo, spuse Griffin zîmbind. O să-ți arăt și altele mai tîrziu.

-*Non, merci*, aș prefera să nu....Tăcu văzîndu-l pe Aug intrînd cu o pînză de sac împăturită.

Impasibil, Aug îngenunche lîngă ei. Începu să scoată un amalgam de pene, pietricele, bulgări de lut uscat și săculețe cu pulberi. Griffin ridică mîna ca să-l oprească.

-Nu avem timp de farmece și fetișuri, Aug.Treci peste spectacolul voodoo. Nu vreau decît puțină pulbere verde.

-Ce e acest voodoo? întrebă Celia nedumerită.

-Voodoo? E magie, medicină, superstiție. Se practică în Haiti de unde se trage Aug.

-Ce este pulberea verde?

-Ceva ce îți vom pune pe picioare. Bineînțeles, dacă Aug nu mai insistă cu arderea ritualică a prafului, penelor și tăiatul unghiilor. Sau cu măcelăritul vreunei pasări amărîte .

Celia se uită la Aug, care se încruntase, revoltat de ironia lui Griffin.

-Monsieur Aug îl venerează pe diavol? întrebă ea suspicioasă. Dacă era așa, va refuza ca orice fir de praf verde să-i atingă picioarele!

-Nu chiar, spuse Griffin. Dar crede că spiritele morților se întorc uneori să-i chinuiască pe cei vii.

-Și tu crezi asta? întrebă Celia.

-Se pare ca am avut mai multe probleme cu oamenii vii decît cu cei morți, zîmbi Griffin.

Aug întinse mîna spre piciorul ei, iar Celia îl trase înapoi alarmată. Pentru prima dată un zîmbet sclipi în ochii lui negri. Îi șopti ceva lui Griffin. Acesta rîse .

-Aug vrea să știi că lui nu-i plac femeile slabe. Și acum lasă-l să-ți îngrijească picioarele.

Celia rămase calmă în timp ce Aug îi luă glezna în palma lui latăși-i întinse pe talpă o substanță verde-măsliniu. Fredonă în surdină un cîntec în timp ce-i bandaja laba piciorului. Între timp Griffin își tampona rana cu whisky, înjurînd cînd tăria alcoolului îi pătrundea în tăietură.

-Mulțumesc, murmură Celia către Aug cînd acesta termină de bandajat ambele picioare. Aș vrea să te răsplătesc cumva.

Aug arătă spre părul ei și îi răspunse. Celia se uită la Griffin întrebătoare.

-Spune că ar putea face niște vrăji foarte puternice dacă ar avea o șuviță din părul tău, spuse Griffin, apoi clătină din cap. Nu, Aug. Ezitant Celia întinse mîna spre piciorul lui Griffin și-i atinse cizma, unde își amintea ea că-și ținea cuțitul. El o privi mirat, dar nu o opri. Scoase cuțitul cu delicatețe. Ea își trecu degetele prin părul încîlcit, apoi găsi o șuviță și o tăie repede.

-Iată, spuse ea întinzîndu-i firele strălucitoare lui Aug, care îi mulțumi dînd din cap. Degetele lui butucănoase împachetară delicat șuvița într-o bucată de pînză.

-Nu era necesar, spuse Griffin.

-Era, spuse Celia privindu-l pe Aug. Atinse unul dintre picioarele bine bandajate. Îi eram datoare pentru ajutorul dat.

-Și te simți obligată să-ți plătești datoriile?

-Da.

-Imi datorezi viața.

-Da, îl privi ea fără să clipească.

-De-abia aștept să fiu răsplătit, glumi el.

Ceva se încordă înăuntrul ei, un amestec de repulsie și revoltă. Soțul ei iubitor era mort și ea era prizoniera acestui străin murdar și cu fața păroasă. Nu era decît un vagabond, un șacal care supraviețuia furînd de la alții. Pentru o clipă ura resimțită față de el îi depăși teama. Îi ura barba aspră, gura disprețuitoare și insolența.

-Bănuiesc, spuse ea cu toată demnitatea de care era în stare, că mîndria nu ți-ar permite să profiți de o femeie care nu te dorește.

-Sînt multe alte lucruri pe care le prețuiesc mai mult decît mîndria mea, micuțo. Corpul tău se întîmplă să fie unul dintre ele, spuse Griffin sesizînd disprețul din remarca ei.

Ca și cum o furtună ar fi apărut din senin asupra unei mări deja agitate, dispoziția lui trecu de la

neplăcută la crudă. Cînd ea îl întrebă cu timiditate unde poate să-şi rezolve necesităţile fiziologice, el o duse în pădure, acolo unde nu o vedea nimeni şi îi ironiză stînjeneala. Deşi îşi ţinea capul întors, Celia se simţea umilită pînă la lacrimi. Cînd o auzi că plînge înfundat, el se enervă peste măsură.

-Nu te mai smiorcăi, proastă mica, spuse el exasperat. Numai Dumnezeu poate şti de ce uşuratul ar fi o problemă atît de delicată.

O certă şi cînd nu se mişca atît de repede cît voia el. Cînd cămaşa neagră şi mototolită i se ridică mai sus de coapse, el o întrebă sarcastic dacă nu cumva vrea să fie siluită de toţii membrii echipajului, începînd cu el. Se aşeză în pirogă cît mai departe de el posibil, chiar la indicaţiile lui. După ce schimbă cîteva cuvinte de despărţire cu Aug, Griffin îl bătu pe spate şi urcă în barcă.

Folosindu-se de vîsle şi prăjini lungi, noul echipaj manevra piroga prin golful mlăştinos. Deşi mai devreme păruseră obraznici, oamenii se obişnuiră repede cu Celia şi nu mai făcură remărci la adresa ei. Ea se trezi atrasă de peisajul exotic. Frunze dese şi buchete de irişi, apa mîloasă prin care mişunau ţestoasele, rozătoare de apă care se hrăneau cu rădăcini. Parcă insectele o deranjau mai mult decît pe ceilalţi. La sfîrşitul zilei realiză că nu se simţise niciodată aşa de tristă şi stînjenită.

Noaptea aduse cu ea răcoarea şi Celiei i se făcu somn, întrebîndu-se cînd se va sfîrşi călătoria. Piroga

trecu prin ultima parte a golfului mlăștinos și intră într-un lac mare. Luna strălucea peste apa întunecată.

Griffin lua o hotărîre în timp ce barca luneca peste suprafața vălurită a lacului. Dacă s-ar deplasa în același ritm toată noaptea, ar fi ajuns cu Celia la plantația Vallerand în cîteva ore. Puteau traversa lacul, continuau călare pîna la fluviul Mississippi unde ar fi găsit pe cineva să-i traverseze. Urma apoi o scurtă călătorie prin mlaștina Bayou St.John. Probabil Legare era deja pe urmele lor. Era cel mai bine să o predea pe Celia mai repede familiei Vallerand și apoi să dispară în noapte.

Se uită la ea. Stătea la mică distanță de el, ghemuită și întristată, sprijinindu-și capul și brațele în poală. Părul răvășit îi ascundea fața. Cămașa neagră se mula pe trupul ei, dar știa că dedesubt erau genunchii osoși și șoldurile ca ale unui băiat. Iritat, se întrebă cum de i-a inspirat pasiune puțin mai devreme.

Ea se ridicase și privea înainte, cu mîinile strînse în poală, ca o fetiță cuminte. Griffin era uimit de înfățișarea ei. Nu putea fi aceeași ființă care se încolăcise în jurul lui ca o a doua piele cînd o sărutase. Oare își imaginase gura ei mătăsoasă, ondularea seducătoare a trupului ei lîngă al lui? Oare îl înșelase amestecul de excitare și de pericol, încît să fi simțit un răspuns pe care ea nu i-l dăduse?

Celia își sprijini bărbia pe mîini și închise ochii. Mai avea puțin și se prăbușea de oboseală. Griffin bombăni, apoi hotărî să se odihnească peste noapte. Somnul le va

prinde bine, iar cîteva ore în plus nu îi vor schimba mult planurile. Cît despre datoria pe care amenințase să i-o ceară Celiei, fusese o simplă tachinare. Mai devreme ea avusese dreptate, nu era genul de bărbat care să forțeze o femeie, mai ales una care s-ar fi risipit la prima atingere. Nu era în pericol cu el.

La ordinul lui Griffin echipajul se îndreptă către uscat pe calea bine cunoscută. Contrabanda era ocupația lor și nimeni nu cunoștea mai bine ca ei lacurile și mlaștinile de lîngă New Orleans. Piroga atinse uscatul. Doi dintre oameni coborîră repede din barcă, să o țină cît pasagerii debarcau. Celia îl privea pe Griffin ca printr-o ceață. Părea că nu înțelesese ordinul lui să coboare. Îi vorbi scurt și-o ajută să pășească pe malul mlăștinos. Porniră spre pădure.

-Unde mergem? îl întrebă ea, împleticindu-se.

-Ține-te după mine, zise el scurt.

Celia încercă să se abțină, dar, după cîteva minute de mers, nemulțumirea răbufni.

-Cît trebuie să mai mergem? Cinci mile, zece mile? Nu port pantofi! Tu ai cizme și picioare lungi și pe mine picioarele mă dor...Amuți cînd el o trase într-o poieniță cu o casă înclinată, un padoc și un grajd. Griffin ciocăni la ușa dărăpănată.

– Nettle, spuse el răstit. Nettle, ieși și pune șaua pe un cal.

– Căpitane? Căpitane Griffin? se auzi o voce din interior.

– Da, o să-l iau pe Lebrun în seara asta. Pune șaua pe el, dar repede.

Un bărbat subțirel, chel și cu figură de șoarece apăru imediat. Se uită întîi la Griffin, apoi la Celia. Era în mod sigur șocat să vadă o femeie îmbrăcată doar într-o cămașă.

-Nettle, spuse Griffin abrupt, mai ai o pereche de pantaloni?

-Da, sigur că am, căpitane.

-Tovarășa mea are nevoie de niște haine în plus. Adu și mîncare dacă ai ceva.

-Da, domnule.

Nettle intră grăbit în casă, ieși cu un sac mic pe care i-l dădu lui Griffin, ferindu-și privirea de Celia. Fără o vorbă se îndreptă către grajd. Griffin îi dădu Celiei o pereche de pantaloni uzați, dar curați.

-E omul tău? întrebă Celia îmbrăcînd bucuroasă pantalonii.

– Într-un fel.

– Îi iei calul?

– Este calul meu, zise el pe un ton care nu mai lăsa loc altor întrebări.

Într-un timp uimitor de scurt Nettle le aduse un minunat cal murg țintat. Calul înalt și zdravăn părea un munte de energie și nerv.

– O să-l aduc mîine, îi spuse Griffin lui Nettle.

– Da, domnule.

Griffin luă frîul, puse un picior în scară și urcă în șa cu ușurință. Îi întinse o mînă Celiei.

– Apucă mîna. Ea se agăță cu ambele mîini de brațul lui, apoi el o apucă de talia firavă, așezînd-o de-a curmezișul în fața lui. Murgul tropăi neliniștit sub greutatea suplimentară. Celia încercă să se țină de ceva, așa că îl apucă disperată de pulpe, de șold sau de brațe.

Griffin șuieră printre dinți și își fixă strîns brațul de mijlocul ei, aproape frîngînd-o în două.

-Nu te mișca, zise el încordat. Nu mai atinge nimic.

-S-a întîmplat ceva?

Griffin ar fi putut răspunde că da, se întîmplase ceva foarte rău. Era pe punctul de a o pune la pămînt într-o explozie de dorință. Apăsarea trupului ei era agonie. Simțea o nevoie dureroasă între coapse. Mîinile lui erau nerăbdătoare să-i devasteze sînii, talia și să coboare între pulpe. Pe cînd mintea căuta un subiect care să-i distragă atenția de la situația actuală, privirea îi căzu întîmplător pe Nettle, care îi privea amuzat.

-La revedere, Nettle, zise Griffin cu înțeles. Simțindu-se oarecum amenințat de privirea lui, Nettle intră în casă.

Celia simți un șoc cald-rece, cînd mîna lui Griffin o apucă de un genunchi. Se îmbujoră brusc, dar îi dădu voie să-i treacă piciorul peste șa, așezînd-o călare bărbătește. Conștient de tremurul ei, Griffin o întrebă dacă se teme de cai.

– Da, puțin, minți ea. Nu-i putea spune că fiorii care-i făcuseră corpul să tremure nu erau legați de cal, ci de atingerea mîinii lui. Nu înțelegea de ce o afecta așa.

Avîntul de plecare al calului o făcu să cadă pe spate, lipind-o de pieptul lui Griffin și rămase acolo, susținută de brațul lui. Calul parcă zbura. Celiei i se păru că Griffin era familiarizat cu pădurea, fiindcă deși era întuneric, nu avea probleme să-și găsească drumul. Păsări de noapte zburau de pe crengile lor, alarmate de trecerea calului.

– O să călătorim toată noaptea? întrebă Celia în șoaptă.

– O să ne odihnim undeva cîteva ore.

– Iarăși colibe indiene?

– O colibă de tăietor de lemne părăsită, zîmbi Griffin. O folosesc uneori, cînd merg la New Orleans pe drumul ăsta.

– Ce s-a întîmplat cu tăietorul de lemne?

– S-a mutat în alt loc după ce i-am plătit proprietatea, rîse el încet. Presupun că îți închipui că l-am lichidat.

– De ce nu mi-aș închipui asta?

– Chiar așa, de ce nu? răspunse el sec.

– Căpitane Griffin, poți să-mi spui de ce mă duci la familia Vallerand?

– Nu acum.

– Dar de ce?

– În momentul ăsta nu am chef de explicații.

Pentru a mia oară Celia se întreba cine era el cu adevărat.

– Toată lumea îți spune căpitane Griffin?

– Folosesc și alte nume, în funcție de situație.

– Numele tău adevărat este franțuzesc, *oui?*

– De ce spui asta?

– După felul cum vorbești. Părinții tăi trebuie să fi fost francezi.

– Creoli, spuse el cu voce joasă.Vrei să-mi știi numele mic?

– Ea încuviință cu capul încă pe umărul lui.

– Justin.

– Justin, repetă ea șoptit.

– Îți spune ceva?

– Nu.

– Nici nu mă așteptam, spuse el cu o notă de ironie în glas.

Pădurea se deschise în fața lor dezvăluind imaginea unui lac sclipitor. O colibă micuță era ascunsă după niște pini. Griffin opri calul, descălecă și o ajută pe Celia. Ea se sprijini de umerii lui largi, simțindu-i încordați în timp ce o ridică din șa lăsînd-o pe pămînt. Îi dădu drumul imediat și se îndreptă spre colibă. Ușa din lemn era umflată din cauza umidității și fu nevoie de un ghiont zdravăn pentru a o deschide.

-Uite. Îi dădu sacul. Intră și încearcă să găsești niște lumînări. Eu o să am grijă de cal.

Cu greu văzînd ceva prin întuneric, Celia intră în colibă. Podeaua scîrțîi sub pașii ei.Văzu conturul unei ferestre acoperită cu obloane, și merse către ea. Obloanele se deschiseră scîrțîind și lăsară lumina lunii

să inunde încăperea. Celia trase perdeaua de plasă și privi împrejur. Era puțină mobilă, doar un cufăr pricăjit, un hamac într-un colț, o sobă, o masă și două scaune.

Se îndreptă încet spre cufăr, îi ridică precaută capacul și scotoci prin el. Găsi o pătură uzată, un topor, un ciocan, căni de cositor și alte obiecte. O briză dinspre fereastră i se jucă prin păr, iar ea își ridică fața mulțumită, bucurîndu-se de aerul rece. Era liniște...atît de multă liniște.

Brusc o cuprinse o răceală stranie, senzație care nu slăbea în intensitate. Își cuprinse trupul cu brațele. Nu avea rost să-i fie teamă, își spuse ea. Doar copiii se tem de întuneric. În cameră plutea o amenințare iminentă. Era prima oară cînd rămînea singură, de cînd fusese încuiată în magazia navei. Faptul că era singură pe întuneric devenise subit cea mai mare teamă a ei. Era prea speriată ca să se mai miște. Scăpă sacul din mîinile amorțite.

Gîfîia și se chinui să facă un pas spre ușă. Parcă umbrele o bîntuiau. Încercă să-l strige pe Griffin, dar vocea ei nu mai era decît șoaptă.

Dinspre ușă se auzi mișcare. Deodată țîșni afară din colibă, îngrozită, iar o mînă o prinse de cot.

– Celia....

Își smuci brațul și se retrase împiedicat cîțiva pași, cu ochii mari de spaimă. Griffin stătea în fața ei.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el. Ești rănită? Ai văzut ceva?

Nu, nimic din cele obișnuite. Doar o teamă copilărească, pe care nu o putea controla.

-S-sînt bine, spuse ea cu dificultate, întrebîndu-se dacă nu cumva își pierduse judecata. Griffin păși spre ea, dar o văzu că se retrage. Dacă ar fi atins-o, gîndi ea isteric, s-ar fi prăbușit. Nu mai suporta. Voia ca totul să se termine acum. Teama o obosise într-atît de mult, încît se simțea pierdută.Voia să fie acasă la Paris, în patul ei moale, cu cearșafuri proaspăt călcate, să audă vocile din familia ei. Voia să adoarmă și să nu se mai trezească niciodată.

– Celia, spuse el blînd, privindu-i fața trasă. Celia, vino aici.

– Nu.

– Mergem spre apă.

– Nu...

– Atunci fă ce naiba vrei. Se întoarse și se îndepărtă cu pași relaxați. După cîteva clipe de ezitare, îl urmă și ea.

El îi auzi pașii în urmă și se mai liniști. Așa cum se așteptase, era prea obosită ca să mai ia hotărîri pentru ea însăși. Îl tulburau propriile lui reacții față de ea, de aceea era bucuros că a doua zi de dimineață va scăpa de ea. Femeile erau pentru el doar niște complezențe de moment, ceva de care se debarasa imediat ce dorințele îi erau satisfăcute. Aceasta era singura care depinsese de el cu ceva și asta nu-i plăcea. Nu-i plăcea cum se simțise cînd îi văzuse acea privire rănită. Nu-i

plăcea mai ales acea nevoie blestemată de a o liniști, lucru care i se întîmpla din ce în ce mai des. Sentimentalismul era ceva ce nu-și putea permite vreodată.

Ajunse la marginea apei și inspectă zona cu ochi de expert.

– Scoate-ți bandajele de la picioare, spuse el scurt. Poți să speli și praful acela. Și-a făcut deja efectul.

Celia se așeză pe malul cu pietricele. Ar fi o eliberare să-și spele picioarele, deoarece toată ziua le simțise fierbinți și iritate. Slăbi bandajul la piciorul drept. Simți mirosul amar de ierburi. Încercă să desfacă o fîșie de pînză, dar degetele nu se pricepeau deloc.

Înjurînd scurt, Griffin se lăsă pe vine lîngă ea. Desfăcu bandajul cu pricepere și îi lăsă piciorul în apă. Celia închise ochii la atingerea apei reci și a mîinilor lui puternice, care îi îndepărtau pulberea închegată. Blînd, degetele lui îi masau intens talpa. Ea răspunse cu un geamăt involuntar. Îi flexă piciorul din gleznă, îl așeză jos, apoi făcu la fel și pentru celălalt. Celia se simți rușinată pentru plăcerea provocată de mîinile lui, dar asta nu o opri să se relaxeze și să se bucure de ea.

Prea curînd momentul se termină și ea deschise ochii, în timp ce Griffin își scoatea cizmele.

– Ai de gînd să-ți speli și tu picioarele? întrebă ea.

– Am de gînd să înot, spuse el aruncîndu-și vesta la pămînt.

– Dar...s-ar putea să fie aligatori...

– Nu în partea asta a lacului. Zîmbi. Nu de obicei.

– Dar ce o să faci dacă vine vreunul?

– O să-i spun că am adus oVallerand cu mine. Asta l-ar îngrozi.

Cînd îl văzu complet dezbrăcat, Celia își acoperi fața cu palmele.

– Foarte rușinoasă pentru o femeie măritată, îl auzi ea. Sau te-ai culcat cu soțul tău doar pe întuneric. Nu, nu te deranja să răspunzi. E ușor de ghicit.

Îl privi printre degetele răsfirate. Griffin sări în apă rîzînd. Îl văzu scufundîndu-se, apoi reapărînd. În timp ce el înota, Celia își examină tălpile la lumina lunii, surprinsă să vadă ce repede se vindecaseră. Se formaseră cruste acolo unde fuseseră băşici adînci și umflătura dispăruse complet. Era o linie unde albul curat al tălpii se întîlnea cu pielea murdară a piciorului. Celia aruncă o privire către apă și se gîndi ce minunat ar fi fost să se spele.

Griffin călca apa și o privea, părînd să-i citească gîndurile.

– Te-aș fi putut viola de multe ori pînă acum, spuse el brusc. Nu ai de loc încredere în mine?

Celia pipăi indecisă nasturele de sus al blestematei cămăși negre, apoi îl desfăcu.

– Pe de altă parte, pluti vocea lui spre ea, nu am promis să nu mă uit. Imediat ea își cuprinse genunchii cu brațele renunțînd la ideea de a înota.

– Pentru numele lui Dumnezeu, spuse el dezgustat. Nu o să mă uit. Acestea fiind spuse, se întoarse și se scufundă iarăși.

Celia se hotărî să o facă repede.Își descheie repede cămașa și trase pantalonii. Înaintă pînă la șolduri, jucîndu-se cu apa. Își cufundă și capul, frecîndu-și foarte bine pielea capului, apoi își dădu părul ud pe spate. Nu observă dacă Griffin o privea și nici nu-i mai păsa. Lacul era dumnezeiesc, iar ea se simțea curată și întremată.

Ieșind pe mal, își puse cămașa pe corpul ud. Folosi o manșetă ca să se șteargă pe față și își trecu degetele prin păr. Cînd Griffin ieși din apă Celia nu se întoarse. Era foarte conștientă de corpul lui gol în spatele ei, de foșnetul hainelor lui în timp ce se îmbrăca. Apoi nu se mai auzi nimic.

– Sînt obosită, șopti ea, simțind nevoia să taie liniștea.

– *Allons,* răspunse Griffin, îndemnînd-o spre colibă. Să mergem, o să fie o noapte scurtă.

Capitolul 4

Celia se așeză pe marginea patului, ciugulind dintr-o bucată de brînză tare și o coajă de pîine. Cearșafurile din bumbac aspre și pătura erau jilave, dar după ultimele zile patul părea un lux. Îl privi pe Griffin a cărui formă întunecată se profila pe umbrele din cealaltă parte a camerei. Ședea pe podea, sprijinit cu spatele de cufăr. Vîrful trabucului lui scînteia, iar el fuma tacticos. Aroma tutunului era ciudat de relaxantă pentru Celia, amintindu-i de trabucurile de după cină, de care se bucura tatăl ei.

– Mai vin și alții aici? întrebă ea.

– Unii din echipajul meu, din cînd în cînd.

Celia simți imboldul de a pune și alte întrebări, deși simți că lui nu-i făcea plăcere.

– Ai un cămin undeva?

– Am nava mea, răspunse el cu întîrziere, potrivindu-și trabucul și scoțînd un nor de fum.

– Ai pe cineva care te așteaptă, soție, familie?

– Familia este un lucru pe care nu l-am vrut niciodată și pe care nu o să-l am.

Celia îl crezu. Nu și-l putea imagina cu copii și soție. Îl privi de cîteva ori în timp ce mînca. Nu vedea nimic, în afară de vîrful trabucului. Apoi acesta se stinse. Griffin era enervant de tăcut.

Ea își dorea să se întindă pe pat și să închidă ochii, dar se temea. Ar fi putut să adoarmă, doar ca să fie trezită de mîinile și corpul lui violînd-o. Dacă voia să o aibă, ar fi făcut-o acum, cînd nu se putea apăra de el. Aștepta încordată și tresări cînd îi auzi vocea.

– Dacă te aștepți să te violez, vei fi dezamăgită. Culcă-te.

Celia se mai relaxă, se întinse pe salteaua subțire și își trase genunchii la piept. Era obosită și în doar cîteva clipe se cufundă într-un somn profund.

Cînd în sfîrșit somnul veni, acesta nu îi oferi pacea așteptată. Se simțea intrînd, apoi ieșind din vise, conversînd fără înțeles. O forță invizibilă o trăgea în toate direcțiile, împiedicînd-o cînd voia să alerge, dezechilibrînd-o. Înspăimîntată, își acoperi capul cu mîinile și îl strigă pe Philippe...Îl dorea așa de mult... .Ardea de dorința ca el să o strîngă în brațe, să o protejeze și să o iubească. Dintr-o dată el apăru acolo, cu ochii aceia albaștri, zîmbitori.

– Oh, Pilippe, nu! Întinse brațele către el și, de parcă ar fi auzit-o, el începu să bată apa, scufundîndu-se. Philippe se îneca sub ochii ei. Țipă iarăși și iarăși după ajutor, dar Dominic Legare era în spatele ei, înăbușindu-i țipetele cu palmele lui...

Celia se trezi luptînd cu niște brațe care o țintuiau.

– Nu, nu!

– Taci, auzi o voce blîndă. S-a terminat.

Ea se cutremura convulsiv, acoperindu-și fața cu mîinile.

– Philippe? Philippe...

– Nu. Știi cine sînt eu. Palmele mari îi netezeau părul, iar ea se ghemui oftînd la pieptul lui tare.

– Justin, spuse ea șoptit, neștiind de ce numele lui real îi țîșnise de pe buze, cînd Griffin era mult mai familiar.

– Ai avut un coșmar, *petite.* Doar un vis.

– L-am văzut pe Philippe...Era în viață.

Griffin continuă să o mîngîie pe spate.

– Dacă ar fi, m-aș duce să îl găsesc. Dar Legare nu lasă supraviețuitori.

– De ce? Înghiți ea în sec, încercînd să se trezească.

– E un obicei pe care l-a început cu ani în urmă, cînd...

– Nu, îl întrerupse ea. De ce ți-ar păsa ție că Phillipe ar fi în viață?

– O să-ți spun cînd o să ajungem la New Orleans, zise el după o tăcere lungă, apăsătoare.

– De ce nu acum? De ce trebuie să fie secret? Contează dacă ajung în siguranță sau nu? Începu să plîngă cu sughițuri. Nu ești mai puțin vinovat decît cei care l-au omorît, spuse ea printre hohote de plîns. Nu ești mai bun ca ei! Ai omorît de multe ori. Sîngele lui este pe mîinile tale la fel de mult ca pe ale lor!

Chiar și în agonia ei, înțelese că îl jignise pe Griffin. El își retrase brațele din jurul ei și se ridică de

pe pat, depărtîndu-se. Șocul singurătății și al întunericului apăsător o zguduise. Trebuia să scape de demonii care urlau în jurul lor, să fugă, să găsească o ascunzătoare. Țîșni din pat și alergă spre ușă, trăgînd de ea să o deschidă. Însă brațul lui Griffin o prinse de mijloc înainte să poată ieși. Scoase un țipăt și încercă să îl zgîrîie cu ferocitate.

– Oprește-te, la naiba! Îi scutură trupul firav. Oprește-te!

– Nu...dă-mi drumul...Philippe!

Griffin ridică palma să o plesnească, incapabil să găsească o altă modalitate de a o scoate din isterie.

– Nu, suspină ea, și se prăbuși în brațele lui.

Griffin își coborî brațul. Stătea acolo gîfîind, privindu-i fața mică, înspăimîntată. O simțea fierbinte la pieptul lui și pumnii strînși îl apăsau pe umeri. Realiză posomorît că prefera o bătălie pe mare, decît să înfrunte femeia asta plăpîndă – putea face față pericolului și morții mult mai ușor decît putea face față lacrimilor ei. Ea avea nevoie de alinare, de bunătate, lucruri pe care el nu le putea dărui nimănui.

O strîngea la pieptul lui cald, cîntărind-o parcă. Parcă ar ține în brațe un copil, atît de mică și firavă era. Ea nu era nicidecum un copil și se simțea stînjenit de mirosul și prezența ei. Imaginea ei goală pe patul lui André Legare îi era încă proaspătă în minte. Pulsul i se acceleră cînd își aminti. Luptase pentru Celia Vallerand, o cîștigase. Era dreptul lui să o aibă. Ceva fărîme de

educație îl răscoleau, aducîndu-i aminte că era o femeie fără apărare.

Celia își șterse nasul cu mîneca.

– Am avut o armă cînd nava a fost capturată. Aveam de gînd să mă omor înainte ca... dar nu am făcut-o. Am fost lașă. Dacă aș avea o altă șansă, ar fi diferit. Aș vrea să fi murit cu Philippe.

– Nu, spuse Griffin ștergîndu-i lacrimile de pe obraji.

– Ar fi trebuit să mor, spuse ea cu o intensitate arzătoare.

El se aplecă, o luă în brațe și o duse către pat. Ea se agăță de el plîngînd neajutorată, eliberîndu-se de durerea și teama care se adunaseră în interiorul ei de la moartea lui Philippe. Griffin o așeză în tăcere și se aplecă deasupra ei, mîngîindu-i părul, umerii și ceafa. Îi simțea trupul ușor și delicat sub palma lui. Plînsul Celiei se dizolvă curînd în sughițuri, iar ea își șterse fața cu cămașa, simțindu-se istovită.

– Mă doare capul, spuse ea cu voce stinsă.

– Nu vorbi.

Surprinsă de unda de bunătate din tonul lui, Celia îl privi. Era așa de tăcut, așa de sigur pe el, încît părea imposibil să fie același om care îl omorîse cu sălbăticie pe André Legare chiar în fața ochilor ei.

– Nu am vorbit serios, șopti ea. Despre sîngele lui pe mîinile tale.

– Ba da. Nu fi lașă.

Celia ezită si încuviință încet. Avea dreptate; mai bine că era sinceră. Nu putea nega faptul că o revolta ceea ce era el – un hoț, un proscris, un ucigaș.

– Dar m-ai ajutat, spuse ea încurcată. Nu înțeleg de ce. Presupun că vrei ceva de la familia Vallerand, sau poate le datorezi ceva. Ce este?

Mîna parcă o ardea. Involuntar, o așezase pe pieptul lui. Simțea bătăile puternice ale inimii lui, căldura ce radia de sub pielea lui. Retrăgîndu-și mîna, își strînse palma care încă resimțea pulsația.

Griffin tresări, ca și cînd ar fi fost atins cu un fier încins. Senzația prezenței ei în brațele lui era prea mult. Încercă să-și adune ultimele urme de onoare și compasiune, dar nu putu să-i dea drumul. Nu dorise niciodată ceva în viața lui așa de mult cum o dorea pe ea.

– Nu datorez nimic nimănui, zise el , dar tu îmi datorezi mie ceva.

Înțelesul vorbelor lui era clar. Inima Celiei tresări.

– Cînd o să ajungem la New Orleans, se bîlbîi ea, Monsieur Vallerand îți va da o recompensă pentru că mi-ai salvat viața.

– O vreau acum.Vocea lui era aspră și încordată.

– Nu am bani...

– Eu nu vreau bani.

Țîșni din poala lui, încercînd să se tîrască din pat. Brațele lui se întăriră precum oțelul pe coapsele ei.

– Nu, gîfîi ea.

Barba lui aspră îi zgîrîia ceafa și căldura catifelată a gurii lui îi cobora pe șira spinării. Celia scînci. Respirația lui fierbinte îi scălda gîtul și părul cufundîndu-i-se în cămașă.

– Te rog, spuse ea cu sălbăticie, nu face asta.

El îi întoarse fața către el și îi șterse gura cu un sărut surprinzător de delicat. Ea își retrase capul zbătîndu-se cu înverșunare, un țipăt scurt scăpîndu-i printre buze. O coapsă puternică îi traversă trupul și apoi el o încălecă hotărît, capturîndu-i coapsele. Ea se zvîrcoli, zgîriindu-l pe față și pe piept, dar nimic nu oprea gura sălbatică să-i cutreiere peste gît, obraji, bărbie și pleoapele ude. Țipetele ei se domoliră cînd buzele lui se insinuară încet, pătrunzîndu-i adînc gura cu limba.

La început Griffin avusese intenția să o ia neîntîrziat. Nu conta dacă dorința lui era împărtășită sau nu – trebuia să se îngroape în ea și să-și potolească foamea. Îi smulse cu brutalitate hainele de pe ea.

Deodată Celia rămase nemișcată. Își întoarse fața de la el închizînd ochii, hotărîtă să îndure ce va urma. Griffin îi privi trupul gol. Era suplă și fragilă, moale ca mătasea, cu pielea translucidă în lumina lunii. Îi vedea rețeaua delicată de vene de deasupra sînilor, punctele de satin pal ale sfîrcurilor ei.

Buzele ei erau umede de la sărutările lui. Încet, el se aplecă deasupra ei, îi gustă buzele moi cu o

delicatețe nebănuită. Ea își încleștă dinții și rămase nemișcată cînd gura lui trecu peste a ei. Îi atinse sînii urmărind sinuozitatea lor. Trupul ei emana un miros dulce, mireasma naturală care era doar a ei. Își apăsă gura pe un sfîrc moale și roz pînă cînd îl transformă într-un boboc tare, își trecu barba peste vîrful excitat, apoi îl liniști cu limba.

Celia se cutremură indignată. Felul cum o atingea el părea o batjocorire pentru ceea ce ea și Philippe împărtășiseră.

– Nu, spuse ea aspru. Termină și gata! Nu te purta de parcă aș vrea și eu...nu te purta...

El parcă nici nu o auzea. Gura lui lăsă o urmă de foc cînd trecu la celălalt sîn. Sugrumîndu-și un geamăt, ea se întoarse pe burtă, încercînd să potolească arsura din abdomen și dintre coapse. Imediat el îi găsi ceafa și chinui punctul vulnerabil cu sorbituri ușoare. Degetele lui fierbinți coborîră pe șanțul șirei spinării, masînd-o în jos, spre locul moale unde începeau fesele. Celia își încleștă pumnii și își îngropă fața transpirată în cearșaful de bumbac.

– Te urăsc, gemu ea înfundat. Nimic nu schimbă asta. Dă-mi drumul!

– Nu pot.

– Nu contează ce ai făcut pentru mine, nu sînt a ta și nu ai dreptul...

– Ești a mea. Pînă cînd te voi da familiei Vallerand. Îi căută iarăși gura care-l refuza, gîndindu-

se că pînă atunci nu fusese niciodată nevoit să seducă o femeie, cînd fiecare colț de lume era plin cu femei dornice. Pentru el actul împreunării fusese întotdeauna rapid și intens. Dar acum voia ceva diferit și era dispus să aștepte cu răbdare nefirească.

Îi acoperi în întregime sînul cu palma lui mare. Inima ei bătea sălbatic în palma lui.

– Nu-ți fie teamă, spuse el mîngîindu-i blînd sînul. Nu o să-ți fac rău.

Rîse zgomotos la auzul acestor vorbe, cînd corpul lui musculos era asupra ei atît de amenințător. Simți violența pasiunii acumulată în el, se aștepta ca în orice clipă să-și desfacă pantalonii și să se arunce asupra ei ca un animal. Gura lui o atinse pe a ei și rîsul ei dispăru, topit sub căldura arzătoare a buzelor lui. Ritmul puternic al inimii ei părea că o lasă fără aer. Încet el se obișnui cu interiorul obrajilor ei, cu locurile sensibile de sub limba ei.

Celia se simțea ca într-o transă de vis. Nu-i păsa cine este sau ce face. Nu conta decît că acea senzație nu se oprea. Sînii o dureau și gemu atunci cînd el trasă în joacă niște cercuri delicate cu vîrful degetelor. Mușchii brațelor lui se încordară și o ridică pînă cînd sfîrcurile i se îngropară în părul de pe pieptul lui. Palma lui se mișcă în sus pe spatele ei și o prinse de părul de la ceafă.

– Rostește-mi numele, îl auzi ea șoptindu-i la ureche. Senzația bărbii lui aspre pe pielea sa îi trimise un val de excitație prin tot corpul.

– Nu...

– Spune-l.

Celia oftă de durere încercînd să-și aducă în minte chipul lui Philippe, ca să-și revină în fine. Imaginea lui Philippe dispăru și nu mai rămase nimic decît beznă și mîngîierile chinuitoare ale unui străin. Lacrimi i se scurgeau pe față.

– Justin, spuse ea cu greu.

– Da, șopti el ținîndu-i capul mic între palmele sale.

– Justin...se cutremură ea cînd sărutările lui îi acoperiră fața, culegîndu-i lacrimile de pe obraji și bărbie.Vîrful limbii lui se aventură în colțurile gurii ei, pătrunzînd printre buzele ei catifelate și umede. Nu mai fusese sărutată așa pînă atunci, într-un mod care să-i tulbure iremediabil gîndirea.

Vag percepu vina teribilă ce o aștepta dacă i-ar fi permis să o posede. Dacă ar fi opus destulă rezistență, era o șansă minimă ca el să-i dea drumul. Dar spre veșnica ei rușine, descoperi că nu mai avea voința de a lupta...trupul ei primea cu plăcere mîngîierile care îi ușurau durerea și o rupeau de realitate.

Fără grabă, Griffin se ridică și își scoase ultimele haine, fără să o scape din privire. Patul îngust protestă printr-un scîrțîit sub greutatea lui. Celia vibră cu un geamăt cînd piciorul lui păros își făcu loc printre ale ei. Buzele lui se delectară cu ale ei, în timp ce degetele lui căutau fervent prin triunghiul auriu dintre coapse. Găsi

linia gingașă a buzelor interioare lipite și le depărtă cu mișcări delicate. Slăbită, încercă să i se opună, dar el îi ținu picioarele depărtate cu genunchii lui și o supuse cu un murmur șoptit.

Palmele lui dezmierdară interiorul înfierbîntat al coapselor și dădură de umezeala de la mijloc. Stînjenită și speriată, se întoarse pe o parte. El o trase înapoi, mîna alunecîndu-i din nou între picioare. Mușchii ei interiori se contractară cînd simți degetele lui invadînd intrarea intimă în corpul ei.

Celia încercă să-și controleze respirația sacadată, ignorînd dorința de a-și împinge șoldurile în mîna caldă și expertă. Unul din degetele lui se strecură prin trecerea secretă excitată, masînd ușor pereții alunecoși.

– Ești așa de strîmtă, șopti el, găsind în interior un loc sensibil pe care-l probă cu degetul, făcînd-o să se arcuiască brusc spre el.

– Încet, *ma petite*...relaxează-te. Nu-ți fac nici un rău.

În timp ce Griffin îi șoptea cuvinte liniștitoare, el pierdu complet legătura cu lumea exterioară și starea de alertă care nu-l părăsise niciodată. Își tragea plăcerea din ea cu o concentrarea unică, de parcă însetat fiind, bea apă dintr-un izvor. Palmele mici ale Celiei îi mîngîiau fața acoperită de barbă, părul, spatele flexat. Picioarele ei se lipiseră de ale lui, precum și de tăria neobișnuită și aspră a trupului lui de bărbat. Îi prinse șoldurile suple între coapsele sale, în timp ce

lungimea uriașului său membru excitat îi ardea abdomenul.

Griffin începu să o penetreze și se opri, descoperind că era incredibil de strîmtă. Celia se zbătea sub dezmierdările gurii și mîinilor lui exploratoare, implorînd să fie eliberată. Cu degetele încleștate în ceafa lui își îngropă fața în umărul lui, gîfîind de teamă și dorință. Gestul ei de abandonare îl invită și mai mult să se cufunde în moliciunea ei împingînd o singură dată. Abia atunci mintea lui Griffin își reveni din șoc, auzindu-i țipătul de durere și simțindu-i încercările stîngace de a-l primi. Carnea aceea pulsînd împrejurul bărbăției lui nu mai fusese pătrunsă niciodată.

De cînd devenise bărbat, Griffin avusese grijă să evite virginele. Nu aduceau decît necaz și nu-l atrăgeau deloc. Șocul întîlnirii primei virgine din viața lui nu era unul plăcut. Ar fi trebuit să recunoască semnele, dar fusese prea nerăbdător. Și ea fusese, la urma urmelor, o femeie măritată, nu-i așa? Îi prinse fața în palmele sale, privind-o cu mînie.

– Cine dracu ești? O întrebă el furios. Nu ești soția lui Philippe, nici a altuia. Spune-mi de ce, la naiba!

Ea se crispă, incapabilă să vorbească. Trupul îi era torturat...era prea mare, o rănea....furia lui o înspăimînta. Cînd el se mișcă puțin, ea țipă de durere, apoi începu să plîngă.

Răsuflînd sacadat, Griffin o slăbi o clipă.

– La naiba, răspunde-mi!

Ea gemu, își întoarse capul într-o parte, încercînd să-i evite furia.

Griffin se întreba ce naiba să facă. Cu toată experiența lui, deflorarea virginelor era ceva la care nu se pricepea. Și nici nu voia să o mai rănească. Ea îl împinse cu ambele mîini și se suci sub el.

– Nu, zise el ținînd-o nemișcată. Nu te mișca. Își coborî gura către locul dintre sprîncenele ei și își ținu buzele apăsate în acel punct. Căldura gurii lui acolo fu ciudat de hipnotică și ea începu să se relaxeze.

– Ar fi trebuit să-mi spui, făcu el. Aș fi putut face totul mai ușor pentru tine. Îi ridică brațele deasupra capului. Lasă-le acolo, petite. Și rămîi nemișcată.

Dezlipindu-și gura de pielea ei, își lăsă răsuflarea să alunece pe fruntea ei umezită. Celia inspiră scurt și-l simți cum alunecă mai adînc în trupul ei. Vîrful aspru al degetului lui îi urmă conturul buzelor, apoi gura îi luă locul. Fără grabă el îi gustă și mușcă buzele, uneori ușor, alteori tare și intens, pîna cînd gura ei deveni fierbinte și întregul ei corp începu să vibreze.

Palmele lui o mîngîiau cu mișcări ample, pregătind calea pentru gura lui delicată. Centimetru cu centimetru ieșea din ea, însă Celia protestă gemînd. Se simțea goală, neliniștită, iar corpul ei căuta presiunea puternică, masculină. Buzele lui alunecară peste pieptul ei, în jos către mijlocul încordat, căutînd ombilicul. Limba lui încercui blînd marginea delicată înainte de a intra acolo. Incapabilă să suporte umezeala intimă a gurii lui, ea gemu implorînd.

Griffin își mută corpul înapoi peste al ei tatonîndu-i punctul sensibil al pubisului cu mișcări ale membrului său excitat. Ea simți mîna lui lunecîndu-i sub spate și se arcui dornică, permițînd degetelor sale să-i găsească baza coloanei vertebrale. Respirația i se opri cînd simți plăcerea răspîndindu-se dinspre umeri către genunchi. El mai înaintă cîțiva centimetri prin strîmtoarea vibrîndă, pînă cînd ea se prinse de umerii lui într-un reflex de durere.

– Uită-te la mine, Celia, spuse el răgușit.

Ea îl privi în ochi, fermecată de adîncimile albastre. Durerea dintre picioare scăzu și nu mai protestă cînd el împinse iarăși înainte, pînă la capăt. Era o nebunie că-l dorea. Expirară împreună, conștienți că timpul se oprise în loc, lăsîndu-i pe amîndoi singuri într-o lume fără frontiere. Griffin înaintă și se retrase încet, delectîndu-se cu corpul ei moale.

Celia se agăță de el cu disperare, știind că ar fi trebuit să lupte cu el pînă la capăt. Era o nebunie să-l dorească. Dar el îi ceruse plăcere, o luase de la ea cu buze și mîini neiertător de delicate. Săruturile lui o devastau necruțător. Șoldurile ei se arcuiau odată cu ale lui, apoi el îi cuprinse fesele cu o mișcare care intensifică focul dintre ei.

Extazul jumătate dulce, jumătate dureros explodă în interiorul ei cu o forță izbitoare. Neajutorată, ea se arcui către șoldurile lui și oftă, cu mintea goală, biîntuită doar de gîndul că avea să moară. Griffin

pătrunse în ea încă o dată, cu fiecare mușchi din corpul lui lung încordat ca oțelul. Barba sa îi zgîrîie pielea delicată a gîtului, în timp ce respirația lui fierbinte îi pîrjolea simțurile.

Tăciunii plăcerii străluciră mult timp după aceea, pe cînd îi strîngea trupul tremurînd lîngă al lui. Celia era prea slăbită ca să se miște. Un somn odihnitor o cuprinse. Apoi, pentru cîteva momente simți cea mai adîncă pace pe care o simțise vreodată, dar care fu curînd eclipsată de rușine. Totuși, nu putea să se descurce cu asemenea sentimente acum; era prea obosită. Nu se mișcă din cercul cald al brațelor lui, se sprijini chiar mai mult pe el și se lăsă cuprinsă de somn.

Mult mai tîrziu fu conștientă de un rîu de întuneric care o transporta și o legăna încet. Fără să-și dea seama dacă e trează sau visează, se abandonă senzației. Mîini discrete o mîngîiară cu blîndețe copleșitoare. O gură tare, expertă, alunecă peste a ei. Îi depărtă genunchii cu ușurință, iar ea se întinse relaxată și amețită, în timp ce forța lui se mișca iarăși și iarăși înăuntrul ei.

Îi rosti numele încet, incapabilă să-i reziste cînd îi ridică picioarele la mijlocul lui. Înțelegîndu-i nevoile cu o exactitate terifiantă, el își potrivi ritmul cu al corpului ei, construind și alimentînd focul pînă cînd dorința ei o egală pe a lui. Mai tîrziu ea se dispreți pentru această a doua oară, dar acum era numai o uitare dulce....și ea nu tînjea după nimic altceva pe lume.

Era dimineața devreme și ziua era deja călduroasă. Celia se strecură afară precaută, strîngîndu-și pe lîngă corp detestabila cămașă neagră. Păstră liniștea de teamă să nu-l trezească pe Griffin care încă dormea în colibă. Nu avea încă tăria și curajul să dea ochii cu el. În timp ce se îndrepta către marginea lacului, simți o durere neobișnuită între picioare. Amintirea a ceea ce se întîmplase în timpul nopții o făcu să-i ia foc fața.

Nimic din ceea ce citise, nici o bîrfă pe care o auzise, nici o doctrină religioasă sau cunoștințe medicale pe care i le împărtășise tatăl ei, nimic nu o pregătise pentru experiența de noaptea trecută. Erau mulți care credeau că o femeie decentă nu trebuia să simtă plăcere, nici măcar în unirea cu soțul ei. Bineînțeles, nimic nu o scuza pentru felul cum îi răspunsese unui străin așa cum o făcuse ea. Și nu numai că Griffin era un străin, era și un pirat, care ucidea și fura averea altora. Se simțea rău din cauza vinovăției. Era absolut incredibil cît de mult coborîse la nu mai mult de trei zile după moartea lui Philippe. Nu-și imaginase vreodată că exista o parte așa de animalică a firii ei, și se ura pentru asta – chiar mai mult decît îl ura pe Griffin.

Celiei îi venea greu să nu plîngă în clipa cînd își scoase cămașa neagră și dădu cu puțină apă pe coapsele pătate de sînge. Dar nu mai avea dreptul la lacrimi– nu-și va mai permite luxul de a plînge. Era responsabilă

pentru ceea ce făcuse noaptea trecută, și se îndoia că pînă și o viață întreagă de rugăciuni i-ar putea diminua păcatul și rușinea.

Philippe, se gîndi ea agonizînd. Sînt bucuroasă că n-ai dscoperit niciodată ce fel de femeie sînt cu adevărat.

Se spălă absentă, regretele dublîndu-se cu fiecare zgîrietură și vînătaie descoperită pe pielea ei palidă. Griffin îi lăsase semnele astea. Își mușcă buza de jos amintindu-și cum se lipise de el și cum se zvîrcolise sub mîinile lui.

Auzi un foșnet în spatele ei. Se întoarse și-l văzu. Avea doar pantalonii pe el; avea pieptul păros dezgolit și părul lung legat la ceafă. Părea relaxat în această sălbăticie – mult mai relaxat decît ar fi fost în împrejurări mai civilizate, se gîndi ea.

Privirea lui parcurse trupul ei gol, strălucitor, cu un interes nediminuat chiar și după ce ea luă cămașa aruncată și se acoperi cu ea.

– Să nu te mai duci nicăieri fără mine, spuse el.

Ea îl privi cu reproș.

– O să fac ce o să vreau, cuteză ea.

– O să faci cum spun eu dacă ți-e dragă viața. Nu sîntem încă la New Orleans.

Amenințarea dulce din tonul lui îi produse un frison de teamă.

– De acord, spuse ea, cuvintele abia ieșindu-i din gură.Se îndepărtă de marginea apei ținîndu-și cămașa strînsă pe corp.

Griffin se lăsă pe vine și se spălă pe față și pe piept. Picăturile străluceau ca diamantele pe pielea lui bronzată. Îi aruncă o privire curioasă și zise:

– De ce mai erai virgină? Tactul era o calitate la care renunțase de mult.

Celia se îmbujoră puternic. Deși fusese mai intimă cu el decît cu oricare alt bărbat din viața ei, nu știa nimic despre el. Era aproape imposibil să discute asemenea lucruri personale cu el.Totuși, dacă nu răspundea de bună voie, știa că el o va forța să o facă.

– Philippe a fost un gentleman. El...a spus că va aștepta ca eu să mă obișnuiesc cu el înainte de a-mi cere să... să-mi fac datoria de soție.

– Să-ți faci datoria de soție, repetă el zeflemitor. Nu-i de mirare că n-a insistat, dacă așa privești tu chestiunea. Și la vîrsta ta– care este, două zeci și trei, douăzeci și patru..?

– Douăzeci și patru, șopti ea.

– În New Orleans ai fi fost considerată chiar fată bătrînă. La vîrsta ta ar fi trebuit să-l primești pe Philippe în patul tău cu țipete de mulțumire. Dar tu i-ai cerut să aștepte.

– Mai bine nu o făceam, spuse ea încet, dar el o auzi cu claritate.

– Și eu, Dumnezeu mi-e martor. Nu m-am așteptat să fii virgină.

– Dacă ai fi știut, mi-ai fi dat pace? întrebă ea cu amărăciune.

El o privi cîteva secunde.

– Nu.

Nici o scuză, sau simulacru de îngrijorare pentru felul cum s-ar putea simți în dimineața asta. Celia era sfîșiată între autocompătimire și furie. Nu era nimic altceva decît o brută nesimțitoare!

– Nu ai pierdut nimic, zise el citindu-i furia în ochi. Nimeni nu va bănui că nu Philippe s-a culcat cu tine.

– Nu mă îngrijorează ce am pierdut, zise ea sec.

Griffin o privi întrebător. Celia se încruntă.

– Vorbesc de consecințe, monsieur, ceva la care sînt sigură că nu te-ai gîndit. Ce se va întîmpla dacă aș concepe un copil, după ceea ce s-a întîmplat între noi?

Deși fața lui Griffin rămase imobilă, ceva îl tulbură pe dinăuntru. Avea dreptate – nici măcar nu se gîndise la această alternativă. Pînă la urmă, toate femeile cu care avusese el de-a face cunoșteau leacuri sau mijloace de prevenire a sarcinilor nedorite. Dar o fată educată și catolică din Franța nu avea cum să fie versată în asemenea chestiuni.

– Este o posibilitate, spuse el. Nu una probabilă. Dar, dacă se va întîmpla, o să avem grijă.

– Nu vei ști, răspunse Celia pe un ton plin de ură. Nu vei fi acolo ca să afli.

– O să știu, spuse el scurt.

– Cum? Știi pe cineva în New Orleans care ți-ar spune asemenea lucruri? Cînd el nu răspunse, Celia simți o răbufnire de furie. De ce trebuie să fie totul un

mister? Ce reprezint eu pentru tine și ce vrei de la familia Vallerand? Chiar mă duci la ei, sau plănuiești să ceri o răscumpărare pentru mine? La tăcerea lui prelungită se răsuci dezgustată întorcîndu-i spatele. *Vraiment*, nu mai contează pentru mine, nu-mi pasă unde merg sau ce se întîmplă. Vreau doar ca totul să se termine! Vreau să fiu cît mai departe de tine posibil! Vreau niște mîncare adevărată, și o baie și haine curate. Vreau un pat moale în care să dorm și...vocea ei devenise plîngăcioasă, în primul rînd vreau o perie de păr!

Griffin schiță un zîmbet. Izbucnirea de furie din dimineața asta era liniștitoare, un semn că nu fusese înfrîntă. O urmă, știind după respirația ei că era conștientă de apropierea lui. Prinse o șuviță de păr încurcat de pe umărul ei și se uită la ea apreciativ.

– Are nevoie de un periat bun, consimți el.

– Nu-ți bate joc de mine! Încă era întoarsă cu spatele către el.

– O să-ți cumpăr corăbii întregi cu perii de păr.

– Ca să te revanșezi pentru noaptea trecută?

– Te va mulțumi asta? zise el zîmbind .

– Nu-mi poți da nimic care ar putea să compenseze ceea ce mi-ai făcut.

– Se pare că nu ai idee ce pot eu oferi.

– Corăbii pline de averi furate? întrebă ea. Merci, non.

Se îndepărtă de el, dar el o urmă și o întoarse cu fața spre el ținînd-o de umeri.

– Asta și mult mai multe, șopti el. Nu trebuie să te duc la familia Vallerand. Aș putea face alte aranjamente. O strînse mai tare cînd ea încercă să scape. Stai liniștită. Nu am des ocazia să țin în brațe o doamnă adevărată. S-ar putea să-mi facă plăcere cît se mai poate. Ești o femeie deosebită, Celia. Nu m-aș sătura de tine prea ușor. Și, în ciuda spuselor tale, satisfacția nu a fost doar a mea noaptea trecută.

– Ce spui? întrebă ea smucindu-se din strînsoarea lui.

– Spun că lucrurile ar putea fi chiar plăcute între noi. În loc să mergi la familia Vallerand, ai putea să mă lași să am gijă de tine.

Rămase absolut nemișcată.

– Ce?

Ochii aceia albaștri o studiară, în timp ce un zîmbet îi apăru în colțul gurii.

– Ți-aș da posibilitatea să alegi unde vrei să mergem. Oriunde în lume. Există locuri mai exotice și mai frumoase, pe care le poate vedea cineva într-o viață. Dacă te vei sătura de călătorit, o să te așez la casa ta, sau la casele tale, dacă vrei. Vei avea bani să cheltuiești pe orice dorești. Singurul lucru pe care l-aș cere în schimb, ar fi ca tu să nu refuzi niciodată să te culci cu mine.

– Și să îndur mai multe nopți ca ultima? întrebă ea simțindu-se mai degradată cu fiecare vorbă a lui.

– Îți pot promite experiențe mult mai agreabile în viitor.

– Îmi ceri să-ți fiu amantă, spuse ea cu voce sugrumată.

– Cred că da, zise el sec.

Ea îl privi insistent.

– Cum ai putea crede că asta m-ar tenta? Cum ai putea presupune că m-aș putea gîndi la așa ceva? Tot ce am dorit vreodată este ceea ce toate femeile vor, un soț, copii și o casă liniștită...

– Nu mai spune! Ai vrut altceva noaptea trecută.

Celia recunoscu îngrozită adevărul cuvintelor lui.Era o altă față a ei pe care trebuia să o înăbușe și de care să se ferească pentru tot restul vieții. El o făcuse să înțeleagă asta.

– Mă dezgusti, spuse ea ezitant.

El zîmbi ca și cum reacția ei era exact cea așteptată.

– Ai profitat de mine, continuă ea. Nu m-aș fi comportat niciodată așa, dacă dispariția soțului meu nu m-ar fi afectat într-atîta. Nu mă poți cumpăra ca și cînd aș fi o prostituată...monstru nerușinat! Ești murdar, neîngrijit, barbar și te găsesc respingător! Știu exact cine ești și de unde vii. Ești un șobolan care umblă prin gunoaie și locul tău este în gunoaie!

– Să înțeleg că răspunsul este nu?

Era atît de indignată, încît rămase fără cuvinte. Zîmbetul lui nu se stinse, apoi expresia lui deveni serioasă.

– Uită-te la mine.

Celia simți cum i se oprește inima la auzul ultimelor cuvinte, aceleași pe care le spusese cu cîteva ore în urmă, în culmea pasiunii.

– Am spus să te uiți la mine, Celia. Ea își ridică greu privirea spre el.

– Durerea pentru soțul tău a fost poate motivul pentru care mi te-ai dăruit prima oară. Dar nu și a doua oară.

Cînd Celia îl întrebă pe Griffin cît mai aveau de mers, fu uimită să afle că erau mult mai aproape de Crescent City decît crezuse.

– Cam trei ore, spuse el aducînd calul la un galop ușor, cînd acesta încerca să o ia la trap. Călăreau pe o potecă în pădure, aproape invizibilă de departe. După ce trecem rîul mai este puțin pînă la plantația de pe Bayou St.John.

– De unde știi unde locuiește familia Vallerand?

– Sînt...niște cunoscuți de-ai mei. Ajunseră într-o zonă unde mulți copaci cu crengi joase îl forțară pe Griffin să încetinească și să-și aplece capul.

– Nu poate fi adevărat, zise Celia cu dispreț. Familia Vallerand nu are de-a face cu hoții și piratii.

– Neamul Vallerand a fost o familie de hoți și pirați pînă acum două generații. La fel ca multe alte familii de seamă din New Orleans, rîse Griffin.

-Ți-e teamă de Monsieur Vallerand?

– Nu mi-e frică de nimeni.

Iritată de stăpînirea lui de sine și de aroganța afișată, Celia încercă să-l încolțească.

– Monsieur Vallerand este foarte puternic și periculos. Philippe mi-a spus că tatăl său este cel mai

bun spadasin din Louisiana. Cînd o să audă ce i s-a întîmplat lui Philippe....

– Știe deja ce i s-a întîmplat fiului său, spuse Griffin încet. Nava voastră trebuia să fie în port acum două zile. A fost una dintr-un șir de atacuri în Golf. Nu au încotro, decît să se aștepte la ce e mai rău.

Un șir de atacuri? Cîte alte nave fuseseră prădate? Celia se cutremură, amintindu-și toți oamenii uciși la bordul navei comerciale a companiei Vallerand, trupurile mutilate, puntea mînjită cu sînge. Ea nu era singura femeie care suferea după moartea celui iubit. Multe familii își plîngeau pierderea fiilor, soților, taților și fraților.

– L-am auzit pe Legare dînd un ordin, reuși ea să spună. Să fie încuiați în magazie toți bărbații în viață...și...și să se dea foc navei. Cum ar putea cineva...Este inuman...

– Sînt de acord, spuse el scurt.

– Da? Sau tu și Legare sînteți făcuți din același aluat ? După ce capturați o navă, probabil că faceți același lucru.

– Nu, nu e nimic de cîștigat din uciderea oamenilor nevinovați. Eu capturez nave pentru profit, nu din poftă de sînge.

– Dar ai mai ucis înainte. Am văzut cu ochii mei. Ai omorît cel puțin trei oameni cînd m-ai luat de pe insulă.

– Dacă nu aș fi făcut-o, ai fi fost moartă. După ce André Legare te-ar fi torturat cîteva ore.

– Tu și oamenii de pe insulă... sînteți total diferiți de oamenii pe care îi cunosc. Philippe era ca tatăl meu. Avea atîta bunătate și un mare respect pentru viață și nu ar fi făcut rău nimănui. Ar fi preferat să sufere el decît să vadă pe cineva suferind...

– Mult bine i-a mai făcut bunătatea lui, spuse Griffin cu răceală.

– A murit fără regrete.

– Și eu la fel, cînd va veni vremea.

Celia înțelese că probabil avea dreptate. Griffin era ca un animal în sălbăticie, nu se gîndea niciodată la trecut sau le viitor, ci doar la cum să-și satisfacă nevoile prezente. Regret, vină, rușine, pocăință, toate aceste calități umane erau ceva ce nu-și permitea sau chiar nu înțelegea.

– Cînd ai început viața de pirat? întrebă ea.

– Am început ca mercenar. Totul în limitele legii. Capturam nave din diferite țări, care mă plăteau să o fac și eram recompensat cînd aduceam mărfurile inamicilor în port. Dar într-una sau două ocazii am fost tentat să atac o navă care nu trebuia și am fost declarat proscris.

– Și așa ai rămas.

– Adevărat.

– Dacă ești prins...

– Voi fi spînzurat.

– Dar nu mai poți fi pirat pentru că Legare te va căuta și-ți va face rău, nu?

– Probabil o să stau retras o vreme. În glasul lui Griffin apăru o notă de satisfacție. Aș fi vrut să-i văd fața cînd și-a găsit fratele mort. Oh, mi-a făcut plăcere să-l trimit în iad pe André. O simți pe Celia tremurînd și se încruntă. Nu trebuie să te temi de el. Te voi apăra de Legare.

– Mi-e teamă de tine, spuse ea încordată, apoi se așternu tăcerea.

Ajunseră pe un mal ascuns al fluviului Mississippi, unde doi bărbați îi trecură în partea cealaltă cu bacul. Oamenii erau în mod evident implicați într-o rețea de contrabandă, deoarece îl tratară pe Grifin cu mare respect și păreau să-l cunoască bine. La cererea lui Griffin unul dintre ei îi dădu Celiei pălăria lui. Ea își îndesă părul lung sub borul larg al pălăriei și o trase în jos spre față. După cum curgeau hainele pe ea, fiind extrem de slabă, ai fi zis că e un băiețel plăpînd.

În timp ce bărbații conversau cu voce joasă, cu intenția clară de a nu fi auziți de ea, Celia își sprijini brațele pe balustrada de lemn a bacului și privi în apa tulbure. Într-una dintre scrisori Philippe îi descrisese apa mîloasă a rîului.

Grupuri de bușteni și copaci se întindeau pînă departe către cerul de culoarea turcoazului, punctat de norișori pufoși. Broaște țestoase înotau lîngă malul rîului, grupîndu-se în jurul rădăcinilor aeriene ale unui copac care creștea jumătate pe uscat, jumătate în apă. Privind în josul fluviului, zări o umbră la orizont care putea fi orașul New Orleans.

Nave din toată lumea se îngrămădeau la docuri acolo. Celiei nu-i venea să creadă că ajunsese în locul la care visase atîta vreme. Dar nu simțea nici anticipație, nici nerăbdare – doar goliciune interioară. Era ruptă de trecut și își pierduse viitorul.

– O să fie diferit de Franța, auzi ea o voce joasă în spatele ei.

– Da, știu, răspunse ea. Cum de Griffin îi citise gîndurile așa bine?

– Oamenii de aici sînt mai aspri decît cei pe care i-ai lăsat în urmă. Chiar și cei mai rafinați creoli au o asprime, uneori o sălbăticie cu care ți-e greu să te obișnuiești.

– *Cela ne fait rien,* spuse ea. Nu contează. Voi rămîne aici atîta timp cît familia Vallerand îmi va permite. Nu vreau să mă întorc în Franța. Nu se îndoia că familia ei nu o va primi cu brațele deschise, dar, după tot ce se întîmplase, nu-și putea relua viața trăită cîndva.

Griffin veni lîngă ea și o simți cum tresare la apropierea lui.

– O să-ți placă aici, spuse el sec.

– De ce spui asta?

– Îndată ce perioada de doliu se va fi terminat, vei fi cea mai dorită partidă din New Orleans. O văduvă franțuzoiacă atrăgătoare, relativ tînără, care a moștenit o o avere considerabilă – da, vei fi ținta oricărui bărbat disponibil, de la Vieux Carre pînă la American District.

– Nu o să mă mai mărit niciodată.

– De ce nu?

– Nu trebuie să fiu soția nimănui.

– Probabil, ridică el din umeri. Eu știu că nu a trebuit să fiu soțul nimănui. Am considerat întotdeauna căsătoria un aranjament nefiresc.

– Nefiresc?

– Nimeni nu poate rămîne credincios cuiva toată viața. Nu există femeie pe lume de care să nu mă plictisesc mai devreme sau mai tîrziu.

– Nu toți bărbații simt ca tine.

– Chiar și în cele mai bune căsătorii, unul dintre parteneri este tentat pînă la urmă să calce strîmb.

– Greșești, spuse ea cu răceală. Nimeni pe lume nu l-ar fi tentat pe Pilippe să mă înșele. Și nici eu...deodată se opri, inima începînd să-i bată în timp ce-și strîngea pumnii, cînd adevărul o lovi. Îl înșelase pe Philippe. Noaptea trecută toate principiile ei de onoare și fidelitate fuseseră uitate. O rușine fără margini puse stăpînire pe ea. Deși Philippe murise, ea rămînea tot o adulteră.

Griffin știa exact la ce se gîndește ea. Îl tulbură dorința subită de a o lua în brațe și de a o consola. Era bine că va scăpa de ea curînd – detesta faptul că ea scosese la lumină această latură a lui.

-Nu te învinovăți pentru noaptea trecută, spuse el relaxat. A fost plăcut, dar nu merită semnificația pe care i-o dai tu.

Cînd Celia înțelese sensul cuvintelor lui, ea se încordă. Nu urîse niciodată o altă ființă umană așa cum îl ura pe el.

– Nu a fost plăcut, spuse ea privindu-l pe sub borul pălăriei.

– Nu? zîmbi el, bucuros că o provoacă. Atunci cum a fost ?

Fața ei se înroși și fu nevoită să respire de cîteva ori, pentru a se calma. Îi veneau în gînd cuvinte aprige, insultătoare.Voia să-i spună cît de revoltător era, cît de urîtă era amintirea nopții trecute, dar nu putea vorbi cînd îi citea batjocura pe chip. Ochii lui erau de un albastru așa de pur și de pătrunzător. Își aminti strălucirea lor în întuneric, sunetul vocii lui scăzute în urechea ei, barba lui pe sînii ei. Își aminti greutatea musculoasă a corpului lui peste al ei și felul cum carnea lui tare o pătrunsese atît de intim. Sub cămașa aspră își simți sfîrcurile dureroase și își mușcă buza îngrozită. Ce îi făcuse? Cum putea opri această dorință inumană pe care el o trezise în ea?

Văzînd-o îngrijorată, Griffin își reținu cu greu mîinile, cînd tot ce își dorea era să o atingă, să-și lipească trupul de ea și să o sărute înfometat. Atunci realiză el cît de periculoasă era. Trebuia să fie atent în New Orleans. Exista o recompensă pe capul lui și, dacă se afla că este acolo, ar fi însemnat moarte cu siguranță pentru el. Gîndul acesta îl ajută să-și limpezească mintea. Încă puțin pînă vor ajunge la plantația familiei Vallerand și va scăpa de ea.

– Ești o tînără tulburătoare, remarcă el, jucîndu-se cu borul pălăriei ei.Îmbrăcată ca o femeie, ai fi o priveliște de neuitat...parfumată și pudrată, îmbrăcată în mătase și panglici. Aș vrea să văd asta.

Menite să o tachineze, cuvintele lui și vocea îi treziră o amintire. Uimită, continuă să-l privească, ștergîndu-și palmele de transpirație pe mînecile cămășii.

– Tocmai am înțeles ceva, căpitane Griffin, spuse ea. Se uită atent la barba lui. Nu doar ochii tăi sînt de aceeași culoare ca ai lui Philippe, dar și sprîncenele au aceeași formă. Una este în mod natural mai arcuită decît cealaltă.

El tăcea, privind-o atent.

Celia devenea din ce în ce mai bănuitoare. Nu putea ignora faptul că erau asemănări, deși superficiale, între Griffin și Philippe. Era doar coincidență pură? Era posibil? Dacă era adevărat ce bănuia ea, atunci fusese cea mai mare proastă, iar el era cel mai josnic ticălos din lume.

– Ai recunoscut că te cunoști cu familia Vallerand, continuă ea. Poate este ceva mai mult decît o simplă cunoștință... Poate fi vorba de o... înrudire?

El nu îi răspunse încă. Dar acei ochi adînci continuau să o privească, iar ea simți cum o lăsau picioarele. Dacă n-ar fi fost așa de speriată și confuză în ultimele două zile, ar fi putut ghici mai devreme.

– Ești cumva înrudit cu Philippe, șopti ea clătinîndu-se. El o sprijini imediat și ea îi acceptă ajutorul fără să se gîndească. Mă ajuți pentru că sunt văduva lui Philippe și tu ești din familia Vallerand.

Capitolul 5

Cînd Celia își recăpătă echilibrul, Griffin îi dădu drumul și vorbi calm.

– Te ajut cu riscul vieții mele. Dacă faci vreo scenă sau încerci să alertezi pe cineva de acum și pînă ajungem la plantație, va trebui să te ucid pentru a-mi proteja familia și propria viață. Ai înțeles?

Nu avea cum să nu-i creadă amenințarea.Văzuse cu ochii ei că era un ucigaș fără milă. Teama ei față de el era oricum depășită de indignare și de senzația acută de nedreptate.

– Trebuie să-l fi cunoscut pe Philippe, îl acuză ea. De ce nu mi-ai spus?

– Nu am vrut să mă dai de gol față de oamenii de pe insulă.

– Cum ai putut să-mi faci așa ceva noaptea trecută? În special dacă l-ai cunoscut pe Philippe? șopti ea amenințător. Ești din familia Vallerand? Sau dintr-o familie înrudită? Ești cumva văr cu Philippe? *Mon Dieu,* de ce m-ai luat noaptea trecută dacă...

– Pentru ca te-am dorit. Acum stai liniștită.

O furie pe care nu o mai cunoscuse se dezlănțui.

– Nu o să stau, spuse ea cu vocea ridicată. Cei doi oameni de la vîsle o priviră. Nu o să stau liniștită. Ți-am

pus o întrebare și am dreptul la un răspuns! Cum ai putut fi așa de ticălos ca să...

Fu redusă la tăcere cu o rapiditate uimitoare, cînd palma lui îi acoperi gura. Cu ochii mari și fața congestionată de furie, ea încercă să-i zgîrîie mîna, în timp ce el îi dădu un ordin unuia dintre oameni. Primi o basma pătată de transpirație, iar Celia abia avu timp să țipe înainte ca un nod de cîrpă să-i fie băgat în gură și Griffin să lege o bandă de bumbac peste el. Deși se zbătea cu furie, îi legă mîinile la spate cu panglica din părul lui. El se întoarse către ea scuturînd-o ușor.

– Ar fi trebuit să fac asta acum două zile, mormăi el. Acum nu te mai zbate, că o să cazi peste bord. Și, dacă vei cădea, nu voi veni după tine. Așează-te, spuse el, arătîndu-i o ladă de lemn. Ea rămase în picioare și-l privi provocator. Nu m-ar deranja deloc să te forțez.

Se liniști încet, cu ochii ațintiți spre orizont, dar tot mînioasă. După ce încercă de cîteva ori, înțelese că Griffin nu-i lăsase nici o posibilitate să se dezlege singură. Vai, înțelept din partea lui să o reducă la tăcere. După felul în care se simțea acum, nu ar fi ezitat să strige în gura mare identitatea lui. Ar fi vrut să existe o cale de a-l trimite la Cabildo, închisoarea murdară din Louisiana, pe care Philippe i-o descrisese oripilat, după ce tratase niște pușcăriași acolo. Ar fi vrut să-l vadă spînzurat! Chiar era un Vallerand? Justin Vallerand.... Înfierbîntată, căută în memorie. Philippe îi spusese numele tatălui său, Maximilien, al mamei vitrege,

Lysette, ale verilor și ale surorilor vitrege. Numele Justin nu era deloc familiar.

Bacul ajunse la mal intrînd într-un golfuleț înconjurat de o pădure deasă.

– Bună treabă, auzi ea vocea lui Griffin, în timp ce le plătea oamenilor pentru traversare. O ridică pe Celia ca pe o păpușă, coborî de pe bac și intră în pădure. Celia se crispă în brațele lui. Mlaștina aceasta era mai întunecată și mai neprimitoare decît cea prin care trecuseră. Trunchiuri de stejari imenși acopereau în întregime cerul, iar liane și mușchi agățători aproape blocau complet lumina soarelui. Totul era întunecat și amenințător, impregnat de un miros de putreziciune umedă. Dumnezeu știa ce fel de creaturi bîntuiau sub apa băltită. Mlaștina era o creatură vie... se simțea ca și cînd ar fi intrat în gura unui monstru și se îndrepta spre pîntecele lui.

Două bărci mici cu vîsle erau legate de rădăcina arcuită a unui copac pe jumătate scufundat. Griffin o așeză pe Celia cu grijă pe o bucată de pămînt solid.

– Nu mișca, spuse el.Nu vreau să calci pe vreun șarpe, sau că cazi într-o groapă. Mă duc să mă uit care dintre pirogi este mai bună.

Să nu miște? Celia nu era în stare nici să clipească. Îl privea pe Griffin care inspecta bărcile. Era mijlocul zilei și totuși mlaștina era întunecată ca un tunel. Dacă se pierdeau, nimeni nu i-ar fi găsit vreodată. Nu aveau provizii. Cum de era Griffin în stare să găsească drumul prin hățișul nesfîrșit de copaci, apă și noroi?

Griffin se întoarse după ea și o luă în brațe, simțind-o că tremură.

– Mă simt obligat să-ți amintesc, zise el nonșalant, că, dacă ai fi acceptat să fii amanta mea, n-ar fi trebuit vreodată să mai pui piciorul în mlaștină. Cînd ea nu dădu nici un semn că-l auzise, el continuă pe același ton. Nu este nici un pericol aici. Am vîslit pe aici cînd eram copil. Tăcu, văzîndu-i privirea plină de ură. Nu pot risca să te dezleg. Se poate întîmpla să trecem pe lîngă cineva. Cu recompensa pusă pe capul meu, trebuie să știu că taci.

O coborî în pirogă, se așeză cu fața către ea și se îndepărtă de la mal cu una dintre vîsle.

– Stai liniștită, zise el uitîndu-se în spate.

Ea se ghemui în fundul bărcii cu nervii întinși la maxim. Broaște gigantice săreau la trecerea lor. Un mocasin de apă se mișca sinuos prin apă. Își ținea ochii ațintiți în barcă, abținîndu-se să nu țipe de groază. Griffin vîslea ritmic și neobosit, încetinind doar cînd trebuia să ocolească un buștean căzut.

Griffin muncea din greu, iar asta se vedea pe mușchii încordați ai brațelor sale mari și ai abdomenului. Din cînd în cînd țînțari sau alte insecte mici se așezau pe pielea lui bronzată, dar el le ignora. Privirea Celiei era atrasă fără voie de el. Ar fi înspăimîntat pe oricine cu trupul lui puternic, cu barba și părul răvășite. Ca o ironie, ea își aminti poveștile din copilărie, cu prințese și cavaleri galanți care le salvau de căpcăuni fioroși.

Deși Griffin o salvase, el semăna mai mult cu un căpcăun, decît cu un prinț.

Închizînd ochii, se gîndi tristă la chipul lui Philippe, frumos și perfect masculin. Gura lui era expresivă, cînd serioasă, cînd ironic zîmbitoare. Maxilarul său, așa de puternic și bine conturat, nasul drept și perfect .Aproape că-i simțea părul negru și strălucitor trecîndu-i printre degete, mîngîierea obrazului său ras pe obrazul ei. Îl auzea șoptindu-i cu blîndețe că o iubește. Ce proastă fusese că nu se culcase cu Philippe. Acum ceea ce i-ar fi aparținut doar soțului ei fusese luat de un străin brutal, care nu avea respect pentru inocența ei.

Griffin păru că vede ceva în depărtare. Celia îi urmă privirea și văzu ceva mișcare. Îi spuse scurt:

– Un bac se îndreaptă către noi. Ține capul jos și nu fă zgomot.

Ea îl privi provocator. I-ar fi putut face necazuri doar făcînd suficient zgomot încît cei care treceau să fie curioși să vadă ce se întîmplă. Dacă o vedeau legată și cu căluș în gură, ar fi putut interveni. Bineînțeles că ar fi fost bucuroși să pună mîna pe recompensa pusă pe capul unui cunoscut căpitan de pirați.

– Proastă mică, șopti Griffin. Nu te-ar ajuta. Și evident, cînd și-ar da seama că ești femeie....lasă-ți capul jos.

Ea se supuse.

Griffin continuă să vîslească în timp ce ambarcațiunea cealaltă trecu la nu mai mult de zece metri de

ei. Erau doi oameni la bord, evident contrabandiști. O pătură aspră acoperea o stivă joasă de lăzi. Oamenii nu-i dădură atenție lui Griffin, dar el știa că nu era chiar așa. Erau Kaintocks din amonte, tăietori de lemne aspri, care transportau atît mărfuri legale cît și de contrabandă între New Orleans și Louisville. Deși Kaintocks erau de obicei needucați, Griffin nu cunoștea pușcași mai buni ca ei. Trebuiau să fie așa, pentru a se putea apăra de bandele de pirați vicleni de pe rîu, care i-ar fi jefuit și omorît fără milă.

Celia nu se uită cînd îl auzi pe unul dintre contrabandiști salutînd. Limba în care vorbea abia dacă aducea a engleză, dar era aspră și nazală, iar Celia nu înțelese nimic. Griffin răspunse impasibil în același fel. Nimic altceva nu se mai spuse și bărcile își continuară fiecare drumul. În cele din urmă Celia îndrăzni să-și ridice capul și respiră ușurată. Griffin o privea cu atenție.

– Ajungem curînd.

În curînd... și calvarul ultimelor zile se va sfîrși. Abia acum își putea permite să creadă că va ajunge în siguranță la familia lui Philippe. Voia să-și împartă durerea cu oameni buni și decenți, care-l vor plînge pe Phillipe ca și ea. Se întreba dacă se va mai simți cîndva în siguranță, dacă va mai fi în stare să ducă o viață liniștită și împăcată.

Îl privea pe Griffin, care era pe deplin concentrat la vîslit. Dacă era înrudit cu familia Vallerand, nu putea fi

o rudă prea apropiată, se gîndi ea. Erau o familie bogată și l-ar fi ajutat pe unul de-al lor să primească o educație bună, care să-l fi orientat spre o ocupație mai onorabilă. Era un bărbat inteligent – cu siguranță nu ar fi ajuns un pirat murdar, dacă ar fi putut alege altfel.

Căldura soarelui îi încălzea spatele. Surprinsă, Celia privi în sus și văzu crengile copacilor de deasupra din ce în ce mai rare. Piroga aluneca pe lîngă malul estic. Celia privi peste vîrfurile ierbii sălbatice, printre sălcii și chiparoși. Zări conturul unui grup de clădiri care nu puteau fi decît o plantație.

Griffin păru să înțeleagă curiozitatea din spatele tăcerii ei.

– Sînt cinci plantații pe partea asta a golfului, zise el, continuînd să vîslească. Asta e Bonheur. Următoarea e Garonnes. Apoi Vallerand.

O dureau ochii și simțea cum începe să tremure. Griffin vîslea mai încet acum, cu mișcări mai puțin fluide ca înainte. Avea privirea pierdută. Aerul din jurul lor era fierbinte, iar Celia respira cu greu, simțind că se sufocă.

Griffin orientă piroga spre mal și o legă de rădacina unui stejar bătrîn. Se opri o clipă și se uită la aleea în pantă, care ducea spre clădirea principală a plantației Vallerand.

– Cinci ani, spuse el cu voce scăzută.

Structura nu se schimbase deloc. Rece și grațioasă, se profila maiestoasă pe fundalul chiparoșilor și al

cerului Louisianei. Casa cu stucaturi albe era elegantă în simplitatea ei, cu două etaje și ornamentată cu galerii acoperite și coloane suple. Mireasma pămîntului de sub pașii lui și aroma plopilor și magnoliei din aer îi reaminteau trecutul ca nimic altceva. Cinci ani...

– Ești în siguranță acum, zise el, dezlegîndu-i călușul și pînza de la gură. Ea scoase un sunet slab și își trecu limba peste buzele uscate. O luă de mînă. Nu ai motiv să-ți fie teamă. O să aibă ei grijă de tine.

– Cine ești? îl întrebă ea ezitant.

– Nu înainte de a te duce în casă. Privi cerul strălucitor. Miezul zilei, spuse el luînd-o cu el în sus, pe pantă. Trebuie să fiu nebun.

Celia privi în jos, surprinsă cum degetele ei delicate se pierduseră în strînsoarea mîinii lui mari. Era prima oară cînd o luase de mînă.

Se apropiară de partea din spate a casei, oprindu-se în umbra unui crîng de chiparoși. Ierburile care creșteau în grădina de legume răspîndeau un miros pătrunzător în aerul cald. Privirea Celiei se mută de la clădirea capelei micuțe și de la depozitele din dreapta către portocalii și arbuștii înfloriți care marcau marginea unei peluze de un verde imaculat. Știa din descrierile plantației făcute de Philippe, că acesta era doar un colț al proprietății. Mai departe erau alte grădini, sere, adăposturi pentru păsări, moara, clopotnița, casele oamenilor, casa administratorului și grajdul, apoi colibele sclavilor, la marginea cîmpurilor întinse.

Griffin se opri, iar ea păși înainte, dar fu trasă rapid înapoi. Îi urmări privirea și văzu un băiat cu pielea neagră, cărînd o pereche de găleți către afumătoare. Deși încercase să se pregătească pentru acest aspect al vieții de pe plantație, vederea o surprinse totuși. Ce simțea Griffin despre înrobirea altora, cînd prietenul și tovarășul său Aug era negru?

Griffin o privi, citindu-i gîndurile.

– Aproape jumătate din echipajul meu sînt fie foști sclavi, fie negri din Haiti, spuse el morocănos. Sînt lucruri asupra cărora nu m-am întrebat cînd eram copil. Acum știu că un om nu trebuie să fie proprietatea altuia.

Atent să nu fie observați, Griffin o duse spre bucătărie, care era atașată de casă printr-o verandă lungă. Trecură de afumătoare, de unde venea miros de carne de porc. Celia înghiți în gol, apoi gura i se umplu de salivă. O pisică portocalie leneșă stătea întinsă la umbra casei; dădu din coadă cînd îi văzu apropiindu-se.

Griffin privi prin fereastra ușii, cu ochii radiind de satisfacție.

– Exact cum am sperat, zise el deschizînd ușa încet. Celia îl urmă ezitant, cînd el o trase înăuntru.

Bucătăria mare avea un șemineu cu bușteni lungi de cel puțin patru metri. Un cuptor enorm trona în mijloc, rafturi cu tigăi și suporți de care atîrnau oale și tingiri umpleau camera. Trei femei, două negrese și

una albă făceau dulceață. În aer plutea aroma de zahăr și fructe fierte.Văzîndu-i pe intruși, femeile se întoarseră simultan și înghețară cînd în prag apăru un uriaș cu barbă. Părea că nimeni nu-l recunoaște.

Femeia de la cuptor, care amesteca într-o oală ce fierbea îl privi pe Griffin nedumerită. Părul ei, în cea mai strălucitoare nuanță de roșu văzut de Celia vreodată, era răvășit și cîrlionțat de la aburi. Pielea ei ca porțelanul era purpurie. O rochie neagră și un șorț gri îi acopereau formele mici dar voluptoase. Părea cam la treizeci de ani, de o frumusețe matură și emancipată. Celia își adună gîndurile împrăștiate, concluzionînd că aceasta trebuie să fie Lysette Vallerand, mama vitregă a lui Philippe.

Femeia durdulie, cu sîni mari, care lucra la masa de lemn, se mișcă prima. Ridică încet cuțitul mic, folosit ca să taie căpșuni și îl vîntură amenințător.

– *Restes tranquille,* zise Griffin zîmbind. Potolește-te, Berte, nu am de gînd să fur nimic astăzi.

– *Monsieur* Justin, exclamă bucătăreasa.

Femeia cu părul roșu scăpă lingura pe care o ținea în mînă.

– Justin, exclamă ea mirată. Tu ești? Nu pot să cred. Se întoarse către femeia slabă, mîndră și căruntă. Noeline, mergi și caută-l pe Max. Spune-i să vină repede. Noeline plecă repede.

Celia se retrase într-un colț, privind-o nedumerită pe Lysette, care se năpusti ca o furtună asupra lui Griffin și-l strînse în brațe.

– Atîta vreme ne-am întrebat ce s-a întîmplat. De ce n-ai...*Mon Dieu,* parcă nu ai fi tu...Se opri și-i privi fața întunecată. Știi ce s-a întîmplat cu Philippe – văd asta în ochii tăi.

– Da, știu, spuse Griffin, depărtîndu-se încet de Lysette. Ea era singura femeie din lume pe care o respecta și la care ținea. Chiar și așa, nu suporta să fie atins. De nimeni. Brusc, făcu semn spre Celia. *Belle-mere*...ea este soția lui Philippe.

Anunțul lui fu primit cu o tăcere șocantă.

– Nu se poate, spuse Lysette. Soția lui Philippe a fost cu el pe nava comercială și...

– A fost dusă pe Crow Island de către cei care au capturat nava. S-a întîmplat să fiu acolo atunci.

– Justin, este vreo șansă ca Philippe...

– Nici o șansă, spuse el simplu.

Lysette lăsă privirea în jos, îndurerată și se întoarse spre fața obosită a Celiei.

– Scumpa mea, zise ea cu compasiune. Pot doar să-mi imaginez prin ce ai trecut. Cînd Celia nu-i răspunse, Lysette se întoarse spre Griffin cu ochi întrebători.

– În franceză, spuse el, nu vorbește bine engleza.

Celia își trecu o mînă tremurîndă peste fruntea umedă. Aerul fierbinte și dulceag din bucătărie îi umplu nările. Se simțea amețită.

– De ce i-ai spus *belle mere?* întrebă ea ezitant.

Lysette îi aruncă o privire tăioasă.

– Justin, nu i-ai spus cine ești? spuse ea în franceză.

– Cu cît știe mai puțin, cu atît mai bine, ridică el din umeri.

– Bineînțeles, zise Lysette cu înțeles și se întoarse către Celia. Și-a făcut de mult un obicei să nu aibă încredere în nimeni, mai ales în femei. Motivul pentru care îmi spune așa este că eu sînt mama lui vitregă. Justin și Philippe sînt, au fost, frați. Gemeni, de fapt.

– Nu, zise Celia dînd din cap negativ, complet uimită.

– Uite, vino și așează-te pe scaunul ăsta, ești palidă.

– Nu! refuză Celia, ca și cum fusese lovită în stomac. Se sprijini de perete și privi fața implacabilă a lui Grifin. Philippe nu a avut un frate. N-a menționat niciodată, niciodată...

– E mai sigur – ca să nu spunem mai convenabil – pentru ei să-mi ignore existența, spuse Griffin.

– Probabil, dacă nu ai fi dispărut timp de șase ani, ne-ar fi fost mai ușor să te includem în familie, izbucni Lysette indignată.

– Cinci ani, corectă el.

Celia continua să-l privească pe Griffin.

– Dacă ai fi cu adevărat fratele lui Philippe, nu ai...nu ai fi un proscris, un pirat. Insistă pe ultimul cuvînt.Și nu ești fratele lui Philippe, pentru că el avea doar douăzeci și cinci de ani, iar tu...Tăcu încurcată. Presupusese că are cel puțin treizeci de ani. Oh, Doamne, poate exista vreo asemănare cu Philippe sub părul și barba aceea? Ochii erau aceiași. Își acoperi gura cu mîna simțind că-i vine rău.

– Sînt mai bătrîn decît Philippe cu aproape cinci minute, spuse Griffin. Cel puțin așa mi s-a spus.

– Opt, se auzi o voce masculină dinspre ușă. Am fost de față.

Vocea aparținea celui mai impozant bărbat pe care îl văzuse Celia vreodată. Fără îndoială, era Maximilien Vallerand. Se potrivea foarte bine descrierii lui Philippe. Trăsăturile lui erau ca de oțel și ochii lui aveau o nuanță de căprui deschis, spre auriu. Un bărbat chipeș, de patruzeci și cinci de ani, cu trup suplu și înalt, ca de călăreț și eleganța întunecată a unui aristocrat creol. Era îmbrăcat în pantaloni negri, purta cizme și o cămașă albă ca zăpada, descheiată la gît. Părul lui era negru ca pana corbului, înspicat cu alb la tîmple. Era ușor de văzut că Philippe îl moștenise.

Justin păși spre el și îi spuse:

– Tată, știu ce a însemnat Philippe pentru tine. Îmi pare rău.

Pentru o clipă ochii aurii licăriră și Maximilien păru că-și ascunde o emoție dureroasă. Doar atunci observă Celia umbrele adînci, pe care nopțile nedormite i le lăsaseră sub ochi și liniile aspre de durere de pe fața sa frumoasă.

Urmă o tăcere apăsătoare, în care cei doi bărbați se priviră unul pe celălalt. Celiei îi venea cu greu să creadă că erau tată și fiu. În afară de înălțimea și conformația similare, nu era nici o asemănare între ei. Îi veni în minte o panteră suplă care înfruntă o pisică

lățoasă de mlaștină. Maximilian Vallerand era cizelat și sofisticat. Avea o prezență și o autoritate care atrăgeau atenția oricui din jurul lui. Iar Justin era neglijent și zdrențuros. Avea doar viclenia unui prădător. Anii de asociere cu cele mai de jos categorii ale societății șterseseră orice urmă de educație pe care o avusese cîndva.

– Știu cine e omul răspunzător de moartea lui Philippe, spuse Justin abrupt. Dominic Legare. El și oamenii lui au luat nava, au omorît oamenii și au răpit-o pe soția lui Philippe. Făcu semn spre Celia. Am adus-o la voi. Acesta este singurul motiv pentru care sînt aici. Jur că voi avea grijă ca Legare să plătească pentru ce a făcut.

– Nu, zise Maximilien. Comandantului bazei navale i-au fost trimise noi nave de luptă și oameni pentru a opri atacurile în Golf. O să-l lași pe el să aibă grijă.

– Nici un militar nu se poate apropia de Legare, șopti Justin. Eu sînt singurul care poate da de el.

– Nu-mi pot permite să mai pierd un fiu, spuse Maximilien aspru. Trebuie să vorbim, Justin. Nu poți continua...

– Nu-i timp de vorbă, îl întrerupse Justin. Se întoarse spre bucătăreasa care privise scena cuprinsă de interes. Mîncare, Berte, ceva ce pot lua cu mine. Trebuie să dispar de aici înainte de a fi prins. O să iau cîteva prăjituri din cuptor.

Femeia așteptă pînă cînd primi încuviințarea lui Maximilien, apoi se îndreptă spre cuptor. Prăjiturile, făcute din făină, unt și zer erau aburinde.

Justin se întoarse spre Celia, care stătea încă retrasă în colț. Făcu o grimasă și luă un scaun, pe care îl împinse cu piciorul spre ea.

– Stai jos, spuse el aspru. O să leșini.

Ea se feri de el cînd întinse mîna spre ea.

– Nu mă atinge, țipă ea revenindu-și din șocul și umilința de a fi descoperit că Griffin era fratele lui Philippe, geamănul lui. Îi luase și îi folosise trupul, știind că avea să dea ochii cu familia, știind că va fi prea rușinată să spună cuiva despre asta. Trădase memoria fratelui său în mod voit. Făcînd-o să consimtă, pusese pe umerii ei jumătate din responsabilitate. Cît de mult trebuia să o desconsidere. Aproape la fel de mult cît se desconsidera ea însăși. Nu se simțise niciodată atît de neajutorată și de furioasă. Ar fi vrut să-i facă rău, să-l lovească, să-i plătească pentru ce-i făcuse.

– Celia, cu toții înțelegem că ai trecut prin teribile.... încercă Lysette să o liniștească.

– Nu înțelegeți nimic,o întrerupse furioasă. Amintirea spatelui însîngerat al lui Philippe îi trecu prin fața ochilor. Își trase cămașa zdrențuită pe lîngă corp, ca și cînd ar fi vrut să se ferească de privirile lor indiscrete. Cum ați putea? Cum ați putea începe să înțelegeți?

– Ai dreptate, spuse Maximilien, uimindu-i pe toți cînd se apropie de Celia și-i cuprinse umerii. Autoritatea calmă a vocii lui o liniști. Se simțea captivată de privirea lui pătrunzătoare. Faptul că ești aici este un

miracol și unul dintre puținele lucruri decente pe care le-a făcut fiul meu în viața lui. Văd că ești obosită, *petite bru*. Îi vei permite soției mele să aibă grijă de tine, *d'accord?* Faci parte din familie acum. O strînse de umăr încurajator și o eliberă. Totul va fi în ordine. Mergi cu Lysette.

Felul cum vorbise Maximilien era blînd și binevoitor, dar nu lăsa nici o posibilitate de refuz. Celia încuviință docil și merse spre mîna întinsă a lui Lysette.

– Uimitor, îl auzi pe Justin,ultimele trei zile a trebuit să o amenințe la fiecare pas. Chiar știi să te porți cu femeile, tată.

Celia se opri la ușă și îl privi încremenită de furie.

– Mă rog lui Dumnezeu să nu te mai văd niciodată, spuse ea apăsat.

– Nu o să mă mai vezi, răspunse Justin cu o privire batjocoritoare. Dar nu o să mă uiți.

Cînd Celia se întoarse, fața lui Justin redeveni dură. Privi în urma ei, dar nu primi legătura împachetată pe care i-o întindea Berte, pînă cînd Lysette și Celia nu dispărură.

– A trecut prin iad, șopti el.

– Cît din asta a fost din vina ta? întrebă Maximilien frecîndu-și gînditor bărbia proaspăt rasă .

– Întotdeauna ai știut să pui întrebarea potrivită, tată, zîmbi Justin. Luă legătura și-i zîmbi bucătăresei.

– *Adieu, Berte. Et merci.*

– Unde pleci? întrebă Maximilien. Stai aici, la naiba.

– Știi că nu pot... clătină Justin din cap. Se opri cînd Berte își reluă lucrul la cuptor, cu urechile ațintite.

– Du-te, Berte, spuse Maximilien. Ea se supuse, dar mormăi ceva legat de prezența bărbaților în bucătărie.

– Trebuie să mă mișc încontinuu, spuse Justin. L-am omorît pe fratele lui Legare, André cînd am scos-o pe Celia din iadul ăla. Ar fi trebuit să-l omor și pe el, dacă aș fi avut ocazia. Acum Legare nu se va potoli pînă cînd nu-mi va lua capul. Va trebui să o fac eu primul. Deja mi-am pus familia în pericol, fiind aici.

– Pot să-mi protejez familia, spuse Maximilien amenințător. Inclusiv pe tine.

Justin privi mirat, rîse scurt și dădu din cap.

– Chiar dacă poți să te ocupi de Legare, nu mă poți feri de autorități. Dacă se află că am fost aici, o să atîrn în streang înainte de sfîrșitul săptămînii. Prea multă lume bănuiește cine sînt cu adevărat. Și mi se pun în cîrcă și alte delicte care nici măcar nu sînt ale mele. Nici prietenia ta cu guvernatorul nu poate opri executarea mea rapidă.

Maximilien înjură evident înfuriat.

– Al naibii să fii pentru că ai ales viața asta. Nu trebuia să fie așa.

– Nu? Din ziua în care m-am născut toți au știut că sînt rău pînă la măduvă. A trebuit să le dovedesc tuturor că au dreptate.

– Nebun încăpățînat, spuse Maximilien în șoaptă. Am făcut greșeli impardonabile cu tine și cu Philippe.

Greșeli pentru care tu a trebuit să plătești. Păcatele taților...dar nici acum nu e prea tîrziu. Dă-mi voie să te ajut. Mă subestimezi în multe privințe, *mon fils.* Înțeleg mai mult decît crezi.

Justin simți o gheară interioară care nu-l slăbea. De mult timp supraviețuirea lui depinsese de suprimarea oricărei slăbiciuni sufletești. Nu putea accepta nimic de la tatăl său, de la nimeni. Nu avea nevoie de nimeni.

– La revedere, tată, zise el fără să se uite în ochii lui Maximilien.

– Justin, stai.

– Dumnezeu să fie cu tine.Apoi se strecură afară, îndreptîndu-se către pirogă și golf.

Capitolul 6

Septembrie, 1817

– Regardes, m-am îngrășat, se răsuci Celia în fața oglinzii. Nu se mai privise demult cu atenție; se uitase în oglindă doar pentru a se pieptăna sau pentru a-și aranja hainele. În ultimele patru luni, cît trăise cu familia Vallerand, fragilitatea brațelor ei dispăruse, iar fața și gîtul i se împliniseră. Pînă și sînii, mici și plați înainte, se rotunjiseră.

Lysette zîmbi privind-o pe croitoreasă ajustînd și prinzînd în ace tivul unei alte rochii negre pentru Celia.

– Erai îngrozitor de slabă cînd ai venit la noi, spuse ea. Mă bucur să văd că gătitul Bertei a avut un efect așa de bun.

Celia se răsuci iarăși privind bucuroasă cum cade mătasea peste coapsele rotunjite și peste fese. Rochia era la modă, cu talie înaltă și fără guler, ajustată la baza gîtului și pe umeri, cu mărgele negre. Fusta cădea delicat de pe șolduri pînă la pămînt, ascunzîndu-i gleznele și picioarele. Respiră cu teamă, privind cum corsetul rochiei îi strînge sînii.

– Stați liniștită, madame, ceru croitoreasa.

– Curînd nu o să mai port nici una dintre rochii, se strîmbă Celia.

– Asta o să mai dureze, spuse Lysette și se apropie de oglindă ca să-și evalueze cu un ochi critic propria siluetă. Eu, pe de altă parte, va trebui să recuperez talia pe care am pierdut-o cu Rafael. Zîmbi către copilul dolofan, roșcat de pe podea, care se amuza cu resturi de pînză. Ai meritat fiecare kilogram, iubitule. Nu o asculta pe Maman.

Croitoreasa, o tînără irlandeză drăguță, pe nume Briony, se opri și spuse printre acele pe care le ținea în gură.

– Monsieur Vallerand nu ar schimba la dumneavoastră nici un fir de păr, madame.

– Max nu este un judecător obiectiv al felului cum arăt. El mă iubește, rîse Lysette.

Celia zîmbi ușor, gîndindu-se că Lysette nu avea nevoie să piardă un gram. Era o mică Venus, voluptuoasă și perfect proporționată. Cu părul ei roșu și firea vioaie, era vibrantă ca o flacără. Nu era dificil de înțeles de ce pînă și un bărbat așa de puternic și mîndru ca Maximilien Vallerand era la degetul ei mic.

– Max nu vrea să mă vadă în negru, spuse Lysette oftînd; se întoarse la taburet și luă pantalonașul pe care îl cosea pentru una dintre cele două fetițe mai mici ale ei. Tot anul trecut am fost în doliu după mama sa, Irénée. Și acum... O cuprinse melancolia, iar Celia știa că se gîndea la Philippe.

Perioada de doliu mai dura încă opt luni, timp în care membrii adulți ai familiei purtau numai negru. Și

mult timp după asta Celia nu putea purta altceva decît nuanțe închise de violet sau gri. Erau obiceiuri creole pe care Celia trebuia să le respecte cu strictețe, sau să fie criticată de întreg New Orleans-ul. Cînd scria scrisori, marginea hîrtiei era neagră. Nu purta bijuterii, cu excepția unei broșe și cînd ieșea în public, fața și părul îi erau acoperite de un văl negru. Chiar și nasturii hainelor ei erau mici și mați. Evenimentele sociale la care avea voie să participe erau limitate și nu putea interacționa cu bărbați.

Pe Celia nu o deranja izolarea. O bucura intimitatea de pe plantație. Pentru ea zilele aveau o liniște pe care și-o dorea cu ardoare. În ultima vreme Lysette, o persoană sociabilă, cu mulți prieteni, atît creoli cît și americani, încercase să o scoată din izolarea ei. Dar Celia nu avea nevoie de nimeni pentru bîrfe sau confesiuni și nu voia să ia parte la întrunirile de familie. Nu voia decît o activitate care să-i ocupe timpul, pentru a trece mai ușor peste moartea lui Philippe.

Erau nenumărate activități la care Celia ajuta pe plantație, care era o mică lume. Femeile făceau vin, unt, pîine, dulcețuri și cîrnați; cultivau legume și țineau liste detaliate ale lucrurilor care trebuiau cumpărate. Pentru a face săpun și lumînări era nevoie de o zi de muncă în fiecare lună. Paharele, argintăria, porțelanurile trebuiau să fie în permanență spălate și frecate, fără a mai vorbi de covoare, care trebuiau curățate, precum și spălatul lenjeriei, care trebuia să fie supravegheat.

Activitatea care părea totuși nesfîrșită era aceea cu acul:cusutul, cîrpitul, reparatul și brodatul.

Era imposibil să nu auzi zvonurile care circulau despre familia Vallerand, chiar și despre Lysette. În timpul unei vizite de după amiază, cumnata lui Lysette, Henriette, se așeză lîngă Celia și-i spuse în șoaptă cîteva secrete de familie. Femeie frumoasă, pasionată de bîrfe, Henriette era soția fratelui mai mic al lui Maximilien, Alexandre.

– *Bien sur,* Maximilien s-a schimbat enorm de la căsătoria lor, acum zece ani, șopti Henriette încîntată. Înainte fusese cel mai feroce și neînduplecat bărbat în viață. Se zvonea că el și-a omorît prima soție!

– *Pas vraiment,* șopti Celia neîncrezătoare. Maximilien era un bărbat care intimida, dar trebuia să-l vezi cît de blînd se purta cu Lysette și copiii săi, ca să știi că era incapabil de așa ceva.

– *Oh, sans doute!* Bineînțeles, mai tîrziu suspiciunea s-a dovedit neadevărată. Dar la vremea aceea oamenii credeau tot ce era mai rău despre el și pe bună dreptate.

– De ce spui asta? întrebă Celia.

– Era crud cu toată lumea. Chiar și cu Lysette.

– Nu, Henriette, nimic nu mă poate face să cred asta, zise Celia cu tărie.

– Este adevărat, foarte adevărat. Deși îi este devotat Lysettei acum, singurul motiv pentru care s-a căsătorit cu ea a fost fiindcă o ruinase.

– Ruinată? repetă Celia, întrebîndu-se dacă auzise corect.

– Oh, da! Lysette era logodită cu un alt bărbat, dar Maximilien a sedus-o și s-a duelat cu logodnicul ei. Era un nemernic fără inimă pe atunci. Și fiul lui se dovedi a fi la fel – nu soțul tău, Philippe, desigur, Dumnezeu să-l odihnească. Vorbesc de celălalt; fratele geamăn, care a fugit, Justin. Se apropie de ea și îi șopti: a devenit pirat. Soțul meu Alexandre mi-a spus.

– Ce scandalos, șopti Celia simțind cum pălește.

– Da, nu-i așa? zise Henriette încîntată. Nu ți-a spus Philippe? Nu sînt surprinsă – cei din familia Vallerand se poartă ciudat în privința lui Justin. Nu vorbesc niciodată despre el. Cred că ar fi dorit ca el să nu se fi născut. Faptele lui ar putea aduce necazuri mari familiei. Alexandre spune că Justin a fost întotdeauna un băiat obraznic și egoist: Oftă cu tristețe. Iar Philippe era așa un înger, scump și bun cu toată lumea. Oh, nu te deranjează ce spun, nu?

– Deloc, spuse Celia calm, fiind de fapt răscolită. Nimeni, cu excepția ei, a lui Maximilien și a Lysettei nu știa adevărul despre cum ajunsese ea în New Orleans. Maximilien inventase o poveste care să explice sosirea ei bruscă, pretinzînd că niște marinari curajoși de pe nava comercială atacată supraviețuiseră atacului piraților și o aduseseră în siguranță pe Celia.

– Dacă s-ar fi știut că Justin este implicat, le spusese Maximilien în privat Celiei și Lysettei, ar fi fost

mult mai ușor ca autoritățile să-l prindă în capcană. De fiecare dată cînd îi este menționat numele, lumea devine interesată de locurile în care se află el. Intensificarea activității piratерești este nocivă pentru afacerile locale și pentru carierele unor politicieni. Cunosc anumite persoane cu poziții înalte, care ar dori să-l dea ca exemplu pe Justin.

– Aș fi vrut să-l dea exemplu pe Dominic Legare, spuse Celia încordată. După cum știți, nu-l plac pe fiul dumneavoastră, domnule Vallerand. Dar nu este la fel de diabolic și crud ca Legare.

– Sigur că nu, zise Lysette. Justin are în el o bunătate, altfel nu și-ar fi primejduit existența, aducîndute aici, *n'est-ce pas*?

Celia tăcu, lăsînd privirea în jos. Lysette nu știa nimic despre ceea ce se întîmplase între ea și Justin, iar Celia avea de gînd să nu se afle niciodată. Era clar că Lysette avea cea mai bună impresie despre fiul ei vitreg; familia Vallerand ar fi probabil dezgustată de rolul Celiei în ceea ce se întîmplase. Bunătatea, se gîndea Celia cu dispreț, nu era una dintre calitățile dominante ale lui Justin. Sau ale ei. Ea nu fusese în stare să-i mărturisească preotului local despre păcatul ei groaznic, așa că nu era absolvită de vină. Dar cum ar fi putut mărturisi ea unei alte persoane că se culcase cu fratele soțului ei mort – și, mai rău, găsise plăcere carnală în acest fapt.

Dacă viața pe deplin activă pe care o ducea la plantația Vallerand n-ar fi fost așa de plăcută, Celia s-ar

fi gîndit să se alăture măicuțelor de la Mînăstirea Ursulinelor. Ideea de pace și singurătate era foarte tentantă, iar ea nu avea de gînd să se mai recăsătorească. Philippe fusese prima și singura ei iubire și nu avea de gînd să accepte un înlocuitor inferior. Oricum, familia Vallerand îi oferise liniștea pe care i-ar fi dat-o mănăstirea, fără restricții. Și mai erau copiii roșcovani ai Lysettei, Evelina, Angeline și Rafe, pentru care Celia devenise un fel de mătușă. Era un obicei creol ca văduvele și fetele mari nemăritate să servească pe post de tutori pentru copiii rudelor apropiate. Cele două fete de opt și șase ani veneau des să o vadă pe Celia în casa ei – o clădire micuță dar cochetă, construită lîngă clădirea principală.

De obicei căsuța era locuită de bărbații necăsătoriți și adolescenții familiei, dar fiul lui Maximilien și al Lysettei, Rafael era doar un copil și nu mai erau alți bărbați în familia Vallerand, care să trăiască pe plantație. La îndemnul Lysettei, Celia redecorase și mobilase

garsoniera întunecată și masculină pentru uzul ei. Maximilien o încurajase să caute prin mobilă și lucrurile de artă care fuseseră depozitate în casa principală.

– Ia tot ce-ți place, spusese el. Cele mai multe dintre ele nu mai fuseseră atinse de ani.

Spre satisfacția ei, Celia descoperise comori care fuseseră imediat mutate în căsuță. Tapițerii verzi și

roșii, lăzi de porțelan roz chinezesc, un ceas baroc italian împodobit cu satiri micuți, un fotoliu cu scaune Louis XV, aurite și tapițate cu damasc de culoarea lămîii. Celia alesese tapet cu un desen delicat pentru pereți și vopsea albă proaspătă pentru uși și lemnărie. Imediat garsoniera se schimbase într-o căsuță cu camere aerisite și luminoase. Celia îndrăgea fiecare centimetru din ea, în special salonul cu glasvand, căminul de marmură și obișnuita bibliotecă octogonală, cu mobilă confecționată de creoli.

– Ai făcut locul ăsta așa de frumos, exclamă Lysette cînd văzu rezultatele eforturilor Celiei. Te pricepi la culori și aranjamente și... ce este asta? Deschise o ușă către cea mai mică încăpere din casă, una fără mobilă, cu excepția unei măsuțe dreptunghiulare, un taburet și un șevalet. La fereastră nu pusese perdele și nici covoare pe jos. Cîteva pînze goale erau sprijinite de perete. Caiete de schițe, peneluri și culori erau împrăștiate pe masă. Lysette o privi pe Celia surprinsă.

-Mi-a spus Max că i-ai cerut să-ți aducă provizii pentru pictură din oraș, dar nu bănuiam că ești artistă.

Celia roși.

– Vai, dar nu sunt artistă, doar...mă distrez. Te rog, nu te uita la ele. Aș prefera să rămînă private.

Lysette își retrase mîna de pe caietul de schițe închis.

De teamă că o jignise pe Lysette, Celia se chinui să explice, cu fața înfierbîntată de stînjeneală.

– Nimeni nu mi-a văzut desenele pînă acum. Sînt doar niște încercări...ca să mai treacă timpul. Obișnuiam să pictez și să desenez cînd eram mică, dar cînd a murit mama și nu am mai avut timp...Tuși stînjenită. Sper că nu te deranjează că am transformat această cameră. Ceea ce fac eu aici nu are valoare, munca mea nu este suficient de bună pentru a putea fi văzută de cineva, dar o găsesc relaxantă și...n-aș putea să o fac, dacă aș ști că o vede cineva. Dacă Philippe ar fi fost în viață, nu m-aș fi apucat. Ar fi insistat să-mi vadă încercările de amatoare și nu aș fi putut suporta.

– Dar, Celia....spuse Lysette cu blîndețe, nu are rost să-ți faci probleme. Poți folosi camera asta pentru ce dorești. Mă bucur că ai un asemenea interes. Nu vreau să te împiedic cu nimic.

– Mulțumesc, spuse Celia încet.

Lysette îi privi capul plecat.

– Ești o persoană tăcută și fără pretenții, *chère*; mult prea tăcută. Uneori mă îngrijorezi.

– Nu-mi lipsește nimic...nu trebuie să te îngrijorezi. Celia se pregăti să iasă din cameră, pentru a evita continuarea discuției. Pentru Lysette era normal să-i învăluie pe cei din jurul ei cu afecțiune. Dar Celia fusese apropiată doar de cîteva persoane în viața ei: tatăl ei, frații, surorile și Philippe. Doar cu ei riscase ea să-și împartă gîndurile și sentimentele intime.

Îi scrisese tatălui ei despre moartea lui Philippe și despre noua viață pe care o începuse aici. Seriei ei de

scrisori convenționale familia îi răspunsese cu unele la fel de prozaice.

Aerul de dimineață era saturat de un miros de aluat. Mesele erau pline cu vase din piatră care fuseseră unse cu untură și umplute cu aluat dospit pentru pîine. Femeile împleteau cu dibăcie aluatul înainte de a-l pune în formele de metal. Noeline, administratora casei Vallerand de mulți ani, o salută pe Celia, în timp ce ducea o tavă cu făină care fusese cernută și uscată la soare.

Lysette era în colțul mesei, răsucind bucăți de aluat pentru cornuri,care urmau să fie mîncate la cină. Fiica ei, Evelina era deasupra franzelelelor necoapte, pe care le ungea cu o pană înmuiată în untură, înainte de a fi băgate în cuptor. Angeline stătea la masă și mesteca o coajă de pîine. Celia zîmbi, observînd cît de bine semănau fetele cu mama lor, toate cu părul roșu aprins, răsucit la baza gîtului.

– Mătușă Celia, strigă Angeline și sări de la masă cuprinzîndu-i Celiei talia suplă. O ajutăm pe *maman* la pîine.

– Da, văd, răspunse Celia netezind părul copilei.

– Tu nu ajuți, îi spuse Evelina surorii ei mai mici, tu doar mănînci.

– *Maman* spune că aș putea, spuse Angeline strîmbîndu-se.

– Bine, intreveni Celia împăciuitoare, e nevoie și de cineva care să verifice dacă are gust bun, nu? Luă

bucata de pîine din mînuța Angelinei și mușcă dintr-un colț. Mmm....Cum spun americanii? E nemaipomenită.

Fetițele chicotiră și se grăbiră să-i corecteze pronunția. Lysette le privi dezaprobator.

– Nu fiți obraznice, fetelor.

– Nu, eu le-am cerut să mă ajute, spuse Celia rîzînd. Engleza lor este mult mai bună ca a mea.

– Mie mi-a luat mult timp să învăț limba, mărturisi Lysette. E nevoie de ea în New Orleans. Sînt din ce în ce mai mulți americani aici în fiecare an. Desigur, unii dintre creoli nu ar spune niciodată o vorbă în engleză. Unii nici nu admit să se vorbească engleza în prezența lor. Max a insistat ca micuții să fie în stare să vorbească ambele limbi. Spune că i-ar dezavantaja, dacă ar fi izolați de oricare dintre culturi.

– Philippe avea ureche bună la limbi străine, spuse Celia absentă.

– La fel Justin, dar...Lysette se opri în mijlocul propoziției, ușor jenată, văzînd-o pe Celia tresărind. Pardon, Celia.

– E în regulă, șopti Celia.

– Nu știu de ce l-am pomenit. De vreo două zile mă tot gîndesc la Justin. L-am și visat, zise Lysette zîmbind absentă.

În seara aceea familia Vallerand dădea o mică petrecere. Cîțiva veri bătrîni veniră în vizită, ca și fratele lui Maximilien, Alexandre cu soția lui, Henriette.

Se adunaseră în salon și vorbeau degajați. În timpul conversației beau cafea neagră și mîncau baba, o prăjitură pufoasă înmuiată în rom.

Celia tăcea, preferînd să stea într-un colț și să asculte conversațiile familiei. Deseori privirea ei rămînea asupra Lysettei și a lui Maximilien, care ședeau pe o sofa. La ora aceasta băiatul lor ar fi trebuit să fie la culcare, dar în seara aceasta Rafe dormea liniștit în brațele tatălui său. Din cînd în cînd Maximilien îi netezea părul roșu zbîrlit. Celia era mișcată de gestul tandru asupra copilului.

Oaspeții rămaseră pînă după miezul nopții, cînd ultima bucată de prăjitură fu mîncată și ultima picătură de cafea băută. După ce-i dădu copilul Lysettei, Maximilien îi conduse pe Alexandre și pe Henriette la ușă. Se întoarse să vadă dacă mai erau invitați.

– Au plecat toți, spuse Lysette.

– Mulțumesc lui Dumnezeu. Max își desfăcu nodul cravatei și o lăsă în jurul gîtului. Îi zîmbi soției sale care îi murmura încet copilului. Lysette se uită în ochii aurii ai lui Max și expresia lui se schimbă. Schimbul de priviri intime între cei doi încălzi camera cu cîteva grade.

Într-o clipă Celia înțelese stînjenită că deranja un moment de intimitate.Tuși.

– *Bonne nuit*, o să plec acum, spuse ea căscînd și îndreptîndu-se către ieșirea din spatele casei. A fost o seară minunată.

– Așteaptă, zise Max. O să-i trimit pe Elias și pe Arnaud să te ducă pînă la căsuță. E prea tîrziu să mergi singură.

– *Merci,* dar nu este nevoie, spuse Celia, e aproape. Am mers acasă singură de multe ori.

– Dacă ești sigură...

– Oh, da, zise Celia grăbită. Nu am nevoie de însoțitor.

– Noapte bună, spuse Lysette somnoroasă, întorcîndu-se să ducă micuțul sus.

Celia părăsi casa cu același sentiment neliniștitor care o bîntuise toată ziua. Nu era nici o îndoială în legătură cu ce avea să se întîmple între Maximilien și Lysette în intimitatea dormitorului. Ce minunat ar fi să ai siguranța unui soț, o familie. Vinovată, încercă să alunge gîndurile invidioase din mintea sa, dar nu reuși.

Celia mergea pe cărarea care ducea la căsuță. Se gîndea cum ar fi fost ca Philippe s-o fi așteptat acolo. Îi venea să plîngă. Nu se simțise niciodată așa de singură. Chiar și în anii în care ea și Philippe fuseseră separați, știa că va veni după ea într-o zi. Acum nu mai exista această posibilitate. Privea în pămînt în timp ce mergea, închipuindu-și că mai era în viață și că o aștepta la ușa căsuței.

-Te-am dorit toată seara, ar fi spus el cuprinzînd-o în brațele lui puternice și ar fi sărutat-o.Vreau să te țin în brațe...dragostea mea...

Imaginea dispăru brusc și tot ce mai rămase era doar întunericul. Greierii cîntau și vîntul foșni prin frunze. Noaptea era neagră și grea în jurul ei. Inima îi bătea repede și știu că teama rece o va cuprinde iarăși,

teama care o stăpînise de la fuga de pe Isle au Corneille, aceea de a fi singură în întuneric. Era ceva de care părea că nu poate scăpa.

Grăbind pașii, se concentră pe conturul vag al căsuței, respirînd repede și cu greutate.

Cineva o cuprinse cu brațele. Tresări îngrozită. Deschise gura să țipe, dar o palmă i-o acoperi. Se zbătu isteric, cu ochii holbați, luptînd cu brațele de oțel care o imobilizau.

O voce nu prea familiară îi spuse:

– Încet, dragă, încet. Nu ești în pericol. E vechiul tău prieten, Jack Risk. Îți aduci aminte de mine?

Tremura, iar cuvintele lui nu reușeau să ajungă la ea. Risk vorbea cu ea în șoaptă.

– Trebuie să mă ajuți, dragă. De aia te-am așteptat să ieși afară. Hai, liniștește-te. Am nevoie să faci ceva...

Omul îngheță cînd auzi declicul unui revolver încărcat și simți atingerea metalului rece la tîmplă. O voce fermă tăie liniștea .

– Dă-i drumul, nemernicule. Acum.

– Isuse, bolborosi Risk. Îi dădu drumul Celiei și ridică brațele. Celia se depărtă împiedicîndu-se. Cînd se întoarse îl văzu pe Maximilien ținînd un revolver la tîmpla lui Risk.

Tînărul pirat arăta exact ca acum cîteva luni, cu o basma înnodată pe cap și un petec care îi acoperea ochiul vătămat. Pantaloni, cizme și o cămașă zdrențuită îi acopereau trupul slab. Celia făcu ochii mari cînd văzu că într-o parte era plin de sînge. *Bon Dieu*, fusese rănit?

– Bătrînul Vallerand însuși? întrebă încet Risk.

– Te-a rănit, *petit bru*? ignoră Max întrebarea și o privi pe Celia.

Ea clătină din cap, incapabilă să vorbească. Gîtul îi era amorțit.

– În regulă, spuse Max calm, mergi la noi în casă. Văzînd-o că ezită , îi vorbi mai ferm. Du-te.

Încet, ea se îndreptă spre casă.

– Înainte de a face ceva, mai bine mă asculți, îi spuse Risk lui Max.

– Dacă nu te omor pentru că ai intrat pe proprietatea mea, cu siguranță o să te omor pentru că ai atacat-o pe nora mea.

– N-a fost un atac,eu...

– Cine dracu ești?

– Sînt un prost blestemat, mormăi Risk tresărind la atingerea armei. Mă cheamă Jack Risk.

– Ce cauți aici?

– Am venit în legătură cu căpitanul Griffin, veni răspunsul imediat.

Celia se sprijini de zidul exterior al casei. Teama începu să scadă și putu să respire ușor. Privi cu atenție cum Maximilien și Risk stăteau față în față.

– ...acum îmi pare rău că nu l-am aruncat în golful blestemat, ca să se termine repede, spuse Risk nepăsător. E ciuruit tot ca o sită. Nu mai trăiește mult, dar am crezut că poți să...

– Unde este? întrebă Max aspru.

– Acolo, în pirogă, arătă Risk către apă.

– Mai este cineva acolo?

– Nu, nimeni, jur pe mormîntul mamei mele.

Cei doi bărbați porniră în jos, pe panta unde era legată piroga și Celia îi urmă. Justin era rănit, pe moarte, poate. Fusese o confruntare cu Legare? Își șterse palmele umede pe rochie și îi urmă pe Max și Risk, mînată de curiozitate și de o emoție pe care nu îndrăznea să o numească. O creangă plesni sub talpa pantofului și Max se uită peste umăr. Privirile lor se întîlniră și ea se opri nesigură. Spre ușurarea ei, nu îi spuse să se întoarcă, așa că își continuă drumul spre malul apei. Bărbații ajunseră la pirogă. Max tresări.

Celia se apropie și ea ținîndu-și răsuflarea. Justin era acolo, cu trupul acoperit de haine și bandaje însîngerate. Era inconștient, întins în mijlocul micii ambarcațiuni. Fața îi era întoarsă într-o parte, dar îi vedea barba răvășită. Avea un braț întins, cu palma în sus pe scîndura umedă, cu degetele strînse ușor. Era ciudat să vadă un bărbat de o asemenea forță și vitalitate redus la starea aceasta de neajutorare. Îl privi pe Max, care nu spunea o vorbă.Fața lui părea săpată în piatră.

– N-am putut să-l car mai departe, comentă Risk. Abia am putut să-l așez în pirogă.

Max îi puse pistolul în mînă Celiei, aranjîndu-i degetele pe el cu grijă.

– Trăgaciul este delicat, spuse el sec.

Ea încuviință, amintindu-și cînd ținuse în mînă ultima oară un pistol. Max îl privi pieziș pe Risk.

– Tu o să vii în casă cu noi, domnule Risk. Vreau să vorbesc cu tine între patru ochi. Risk încercă să protesteze.

– Nu, am făcut ce trebuia să fac. Nava și echipajul mă așteaptă. Ia-ți fiul și fă ce poți pentru el. Nu pot să mai am grijă de el – eu abia dacă mai fac pluta! E primejdie pentru mine aici și peste tot...

– Nu îți ofer nici o alternativă.

Risk se uită la pistol, neliniștit evident de felul nesigur în care îl ținea Celia. Dragă, nu are rost să-l îndrepți către mine...

– *Taisez-vous*, spuse Max, reducîndu-l la tăcere.

Celia se întreba dacă Justin mai era în viață. Mogîldeața din barcă era înfricoșătorător de imobilă. Max intră în apă pînă la glezne. Se aplecă deasupra pirogii și ridică trupul moale pe umărul său puternic, răsuflînd după efort. Merse greu spre casă, în timp ce Celia și Risk îl urmau.

Celia ținea pistolul ațintit către Risk în timp ce mergeau. Vederea lui, fără a o menționa pe a lui Justin, îi adusese în minte toate amintirile negre legate de Crow Island. Nu avea motive să se încreadă în Risk nici acum, ca și atunci.O groază de întrebări îi zburau prin minte.

– Legare a fost? întrebă ea cu voce scăzută.

– Da, Legare ne-a urmărit cum urmărește cîinele un șobolan, răspunse Risk imediat. Oamenii lui sînt

peste tot. N-am avut unde să ne ascundem. Legare ne-a atacat nava în Golf acum aproape două săptămîni. Griffin a fost surprins de explozia unui proiectil și... a fost rău pentru el. Eu, Aug și alți cîțiva ne-am furișat cu el într-un loc la adăpost, unde să se vindece, într-o mlaștină unde, își drese el glasul, Legare a dat peste noi. A venit dinspre uscat și a lansat un atac surpriză. Își clătină capul și continuă cu mîndrie. Oamenii noștri au luptat ca niște nemernici și Legare a trebuit să se retragă. Entuziasmul lui copilăresc se stinse cînd adăugă:desigur, cînd l-am scos pe Griffin de acolo, nu mai rămăsese mare lucru din el.

– Ți-ai pus viața în pericol aducîndu-l aici, spuse Celia în șoaptă. De ce nu l-ai părăsit ca să te scapi pe tine?

– Să-l părăsesc? întrebă Risk insultat. Întrebi asta chiar și după ce a făcut pentru tine? M-aș duce în iad pentru Griffin; mi-am pierdut ochiul pentru el, chiar așa el ar face la fel pentru mine sau oricare alt om din echipaj.

– Ce a făcut pentru mine? repetă Celia cu amărăciune. Justin Vallerand...căpitanul Griffin...oricine ar fi...era o brută egoistă. Dacă nu l-ar fi văzut într-o stare atît de gravă, ar fi fost tentată să-l rănească și mai rău!

Intrară în casă prin glasvand într-una din camerele din spate și Lysette alergă în întîmpinarea lor. Noeline apăru și ea în spate. Fără să înțeleagă, Lysette privi

micul grup, ochii ei fiind ațintiți pe povara imobilă cărată în spate de soțul ei.

– Max...

– La etaj, zise soțul ei epuizat. Își duse fiul în dormitorul pe care Justin îl ocupase cînd era copil, oprindu-se cînd Lysette se grăbi să aprindă lămpile. Camera era mobilată spartan, cu mobilă simplă din mahon, adică un pat înalt cu perdele din damasc roșu. Grăbită, Lysette făcu loc și Max coborî rănitul pe cearșafurile albe.

Pentru moment nu se rosti o vorbă, cît timp Lysette și Noeline forfoteau prin cameră. Administratora aduse o mulțime de prosoape și medicamente, pe care le puse pe masa de lîngă pat. Lysette luă o foarfecă și începu să taie hainele zdrențuite și bandajele murdare. Celia îi dădu pistolul lui Max. Se retrase într-o parte a camerei, cu degetele încleștate, cînd văzu gravitatea rănilor lui Justin.

O rană de glonț era infectată la umărul drept, alta la coapsă. Avea tăieturi adînci de spadă pe mijloc, iar urme purpurii indicau locul în care coastele erau rupte. Avea sînge închegat, scurs din nas și din urechi. Pielea era iritată de la arsurile de praf de pușcă și brăzdată de jelituri. În partea stîngă avea o rană adîncă, probabil făcută de spadă. Fusese cusută cu stîngăcie și nu arăta prea curată.

– Noi i-am scos gloanțele, eu și Aug, se bîlbîi Risk.

Celia îl aprobă în tăcere.

Lysette exclamă ceva cînd îi scoase bandajele care îi acopereau ochii .

– A fost orbit de explozie, explică Risk.

În mod automat Celia făcu un pas înainte. Lysette o prinse cu o mînă fermă.

– O să avem grijă, eu și Noeline vom avea grijă. Ar fi bine ca restul să părăsiți camera.

– N-ar trebui să trimitem după doctor? întrebă Celia, surprinsă de fermitatea vocii sale.

Max dădu din cap negativ, îndepărtîndu-și privirea de la fiul său.

– De îndată ce s-ar afla că fiul meu este aici, am fi invadați de autorități locale și federale, fără să-i mai menționăm pe vînătorii de recompense. Nu i-aș putea împiedica să-l ia, indiferent de starea sa.

– Da, aprobă cu înțelepciune Risk. Pentru oameni ca mine și Griffin nu există port sigur.

Max îl privi pe Justin.

– Va trebui să facem tot ce se poate pentru el și să sperăm că... se opri fiindcă nu mai putea continua. Cînd își recăpătă controlul, îi făcu semn lui Risk să iasă din cameră. Am niște întrebări pentru tine.

Celia rămase în urmă, privind la cele două femei care îi scoteau lui Justin restul hainelor. Vederea trupului său despuiat era șocantă; în mod clar amintirea acelui corp puternic nu se șterse din mintea ei. Avînd uneori ocazia să-l asiste pe tatăl ei cînd își îngrijea pacienții, văzuse și alți bărbați– dar nici

unul așa de robust și de masculin. În ciuda rănilor, o aură de pericol plutea în jurul lui, ca și cum ar fi fost un leu adormit, care s-ar fi putut trezi și ataca în orice moment.

O cameristă apăru în cadrul ușii cu un lighean cu apă fierbinte și Celia i-l luă din mîini mulțumindu-i. Îl așeză lîngă pat și culese hainele sfîșiate, pe care Lysette le aruncase pe podea.

Noeline i le luă strîmbînd din nas la mirosul lor.

– O să aduc bandaje curate, șopti administratora. Și o să ard astea.

– *Bon idée*, spuse Celia ; înmuie bandajele în apă caldă și apoi le stoarse cu grijă. Avu un sentiment de rău la stomac, la vederea pleoapele însîngerate ale lui Justin. Se întreba cum de se simțea așa mișcată, cînd îl ura așa de mult.

– Nu am mai văzut răni ca aceastea, zise Lysette șoptit, ridicînd un bandaj lipit pe brațul lui Justin. Celia vedea că Lysettei îi tremurau mîinile. Îi preluă ea sarcina, îndepărtînd bandajele cu eficiență; nu fu surprinsă că rănile de dedesubt erau la fel de infectate ca și celelalte.

– Am făcut bandaje, spuse Celia. Cînd austriecii și prusacii au intrat în Paris. Împăratul Napoleon transformase Franța într-o națiune de soldați. Un băiat care fusese rănit în rezistență...Se opri, căutînd cuvîntul potrivit în engleză. *Depuis trois ans...*

– Acum trei ani, corectă Lysette.

– Da. Acest băiat a fost adus acasă la Paris. Tatăl meu a fost chemat și eu l-am însoțit. Băiatul avea răni

asemănătoare cu acestea. Celia apăsă o compresă caldă pe coastele lui Justin și corpul lui tresări. Trebuia să-i redeschidă rănile și să i le curățe. Tata mi-a spus că rănile erau tipice pentru vremuri de război.

– Băiatul, a murit băiatul? întrebă Lysette.

Celia dădu din cap scurt, apoi strînse coama lungă de păr a lui Justin, îndepărtînd-o de umerii lui acoperiți de murdărie.

– Pericolul vine de la infecție. Dacă vom fi în stare să-l ajutăm să treacă de infecție și febră...

– Trebuie, spuse Lysette cu o intensitate calmă. De dragul lui Max.

Celia era uimită de relația complexă între tată și fiu. În mod clar aveau neînțelegerile lor din cauza trecutului, iar ele umbreau sentimentele reciproce. Dar îngrijorarea lui Max față de starea lui Justin era de netăgăduit. Celia știa că ar fi fost o mare durere de suportat posibila pierdere a celui de-al doilea fiu, la cîteva luni de la moartea lui Philippe. Privindu-l pe rănit, era bîntuită de un nou gînd...dacă, printr-un miracol Justin supraviețuia, ar fi rămas cu desăvîrșire orb. Imaginea ochilor lui albaștri arzători îi apăru în față. Știa mai mult ca sigur că Justin ar alege moartea, decît să ducă o viață de dependență forțată față de alții.

Lăsînd asemenea gînduri la o parte, începu să-i desfacă rănile.

– Pe plantație sînt destul de multe ierburi bune de leac, spuse Lysette în drum spre ușă. Sînt sigură că Noeline prepară niște fierturi. O să mă întorc imediat, *d'accord?*

– Sigur că da. Și Celia rămase singură cu el. Înmuie din nou compresa în apă caldă, o stoarse și o puse peste rana infectată. Bănuia că el simțea durerea chiar și în starea în care se afla, căci gemu și începu să se frămînte.

– Aș putea să mă răzbun cu ușurință acum, *mon ami,* spuse ea încet. *Bien sur,* n-ai crezut niciodată că vei fi la mîna mea, nu-i așa? Foarte concentrată, îndepărtă resturile din tăietură. În timp ce făcea asta, pieptul lui se ridica, apoi cădea însoțit de un oftat. Apăsă compresa pe rană ca să oprească curgerea sîngelui. Ar fi bine să fii răbdător, pentru că ne așteaptă multe ore neplăcute .

Printre mormăieli incoerente, Justin reuși să întindă mîna într-o parte. Celia îi prinse mîna și continuă să-i vorbească la fel de calm.

– Nu, mon ami, nu te mișca. Ai de gînd să-mi faci probleme. Nu o să te las.

Folosind colțul unei bucăți de pînză umedă, ea îi tamponă ochii umflați, curățîndu-i funinginea întărită și sîngele închegat. Îi puse palma pe obraz și încercă să-i întoarcă fața. Atingerea ei păru să-l calmeze și el se liniști.

– O să te faci bine, spuse Celia tamponîndu-i pielea. Un amestec de amărăciune și hotărîre înmugurea în ea. Nu o să mori... Trebuie să te faci bine, ca să răzbuni moartea lui Philippe. Ai spus că Legare va plăti cu viața, și o să am grijă să-ți ții promisiunea.

Capitolul 7

Celia era în cadrul ușii dormitorului. Noaptea trecută dormise rău, gîndindu-se la Justin și la starea lui. Știa că familia Vallerand și Noeline îi dădeau cea mai bună îngrijire. Starea lui era grija lor, nu a ei. Chiar și așa, ea simți nevoia să-l vadă în dimineața aceasta, înainte să se spele pe față sau să ia micul dejun.

Cearșaful îl acoperea pe Justin pînă la mijloc, iar lenjeria albă ca zăpada contrasta izbitor cu pielea lui. Și-l aminti cum plonjase despuiat în lac, liber și păgîn în goliciunea lui. Își aminti, din ceea ce văzuse noaptea trecută, că era încă bronzat și ochii îi erau bandajați, ca și restul rănilor. Își întorsese capul pe pernă și spunea vorbe fără rost în franceză.

Lysette ședea pe un scaun lîngă pat, cu părul dezordonat și fața trasă.

– Febra își urmează cursul,spuse ea.

– Ești obosită, răspunse Celia cu ochii lipiți de Justin.

– Max a insistat să rămînă cu el toată noapta și eu nu pot dormi, cînd Max nu e cu mine. Lysette schimbă pînza de pe fruntea lui Justin. Este cu copiii acum, le spune că avem un oaspete care s-a îmbolnăvit.

– Or să vrea să-l vadă?

– Nu, nu cred. Și dacă o vor face, mă îndoiesc că vor suspecta cine este. Au trecut cinci ani de la ultima lui vizită, care a durat doar cîteva minute.

– Philippe... spuse Justin și se mișcă pînă își scoase perna de sub cap. Vorbele lui erau prea confuze pentru a fi înțelese. Vina mea... nu pedepsi...Philippe nu a ...

Lysette reașează perna și verifică bandajele din jurul ochilor. Celia se forță să rămînă în cadrul ușii, deși fiecare nerv din corpul ei îi cerea să se ducă lîngă el. Justin continuă să delireze, mîinile lui mișcîndu-se involuntar pe pat, ca și cum ar fi căutat ceva de care să se prindă.

– Se pare că își aduce aminte de evenimente care au avut loc în copilărie, comentă Lysette relaxîndu-se în scaun. Uneori erau pedepsiți amîndoi pentru năzbîtii făcute doar de Justin. Philippe nu se plîngea niciodată, dar sînt sigură că Justin se simțea teribil de vinovat.

Celia nu și-l putea imagina pe Justin simțindu-se vinovat pentru ceva.

– *Alors,* era rivalitate între ei? întrebă ea.

– Oh, da, Lysette privi fața nebărbierită a lui Justin. Mi-e teamă că în copilăria lor au fost deseori ignorați de tatăl lor. Lui Max nu i-a mai păsat de nimic după ce soția lui, Corinne a murit. În afară de a-i disciplina, el nu a făcut mare lucru pentru ei. Toată lumea în New Orleans îl considera pe Philippe fratele cel bun și pe Justin fratele cel rău. A fost o povară pentru amîndoi.

– Presupun că Justin îl invidia pe Philippe.

– Oh, se invidiau reciproc. Și totuși sînt sigură că s-ar fi apărat unul pe celălalt pînă la moarte. Lysette se ridică și își duse o mînă la spate, simțind în mod evident efectul atîtor ore petrecute lîngă pat.

– O să am eu grijă de el acum, se oferi Celia.

– Nu, *merci*, nu pot să-ți cer asta. O să stea Noeline cu el.

– Nu o să mă deranjeze, insistă Celia. Amintește-ți că tatăl meu a fost doctor, sînt obișnuită cu camerele bolnavilor.

– Dar ce trebuie făcut pentru el... începu Lysette privind corpul pe jumătate gol al lui Justin.

– Sînt...am fost măritată, spuse Celia cu răceală. Nu o să fiu șocată. Și Noeline o să-ți fie mai de folos la treburile casei, pe cînd eu nu am de făcut nimic astăzi. Îi făcu semn Lysettei să iasă, ca și cum hotărîrea era deja luată.

Lysette se opri privind-o surprinsă.

– Știu care sînt sentimentele tale față de Justin, Celia. Știu cît de dezagreabil va fi pentru tine să-l îngrijești.

– Noi franțuzoaicele sîntem practice, nu o să-mi amestec sentimentele cu datoria.

Lysette o privi ridicînd din umeri.

– Foarte bine. Eu și Noeline o să ne ocupăm de treburile casei. Dacă apare vreo problemă, trimite-o pe Carrie, sau pe Lena după una dintre noi. Mulțumesc, Celia.

– Pentru puțin. Celia se așeză pe scaun. Lysette, de ce a fugit el cînd era tînăr?

Lysette se opri la ușă și cîntări întrebarea.

– În parte din cauza familiei, în parte din cauza firii lui Justin. Respingea orice fel de autoritate. În special pe cea a tatălui. Ieși oftînd.

Celia nu putea explica de unde vedea determinarea de a fi alături de Justin acum. Știa doar că trebuie să rămînă. Îl privi, amintindu-și cum trupul puternic îl acoperise pe al ei, forța lui sălbatică adînc implîntată în intimitatea ei. Ce să simtă pentru el? O rănise și o umilise, dar îi și salvase viața.

– Ești cea mai neplăcută imagine, îi mărturisi ea. Monstru temut, Griffin...numele ți se potrivește. Aș putea crede că ești fratele lui Philippe, dar nu geamăn cu el. Ai ochii lui, dar asta este singura asemănare. Îi atinse bandajele de pe față. S-ar putea ca și asta să dispară. De parcă i-ar fi simțit atingerea mîinii, capul lui nu se mai mișcă. Un geamăt ușor îi scăpă de pe buze.

– Pot să înțeleg foarte bine de ce ești gelos pe Philippe, ezită Celia atingîndu-i părul. Era o barbarie ca un bărbat să aibă părul așa de lung, dar îl simți neted sub degetele ei. Philippe era cum ar trebui să fie un bărbat, continuă ea, iar tu ești cum nu ar trebui să fie. Cum ați putut voi doi să fiți frați? Philippe era atît de delicat și educat, iar tu...nu există un dram de decență în tine. Își întoarse privirea. Știu totul despre gelozie. Am surori mai mici. Sînt fete frumoase, care au

fermecat întotdeauna bărbații fără efort, în timp ce eu...Se opri și zîmbi cu tristețe. Știi deja că nu am pic de farmec. Zîmbetul îi dispăru. M-ai dorit pentru că eram soția lui Philippe, *n'est ce pas*? M-ai considerat un obiect care trebuie să fie furat, apoi aruncat. Dar Philippe m-a dorit pentru mine însămi. Nu vei înțelege asta niciodată. Nu vei simți niciodată asta pentru o femeie, și din cauza asta, nu vei ști niciodată cum e să fii cu adevărat iubit. Chiar si pentru cîteva clipe merită să...

Deodată Celia se opri, realizînd că mîngîia părul lui Justin. Își retrase brusc mîna. De ce se purta așa straniu cu el? Încurcată, își făcu de lucru cu sticlele și alifiile de pe masa de lîngă pat.

Demonii îl atacau, rupîndu-i carnea cu gheare negre, scoțîndu-i ochii. Legat și imobilizat, Justin nu putea face altceva decît să se frămînte tulburat, gemînd înfundat. Era înconjurat de foc și fum și aluneca drept în fundul iadului. Deodată o atingere răcoroasă pe frunte alungă diavolii. Tresări ușurat. Demonii asteptau în apropiere, gata să-și înceapă tortura .Le auzea vocile în timp ce-l priveau.

Se auzi un sunet blînd, șoapta unui înger care promitea siguranță și pace. Se concentră cu teamă asupra protectoarei nevăzute, dornic să o aibă alături. Demonii se apropiau, încercînd să-l atace din nou. Nu putea să-i înfrunte singur.

Celia luă un borcan cu un unguent puternic mirositor, pe care îl preparase Noeline și începu să ungă atît fața umflată și buzele crăpate ale lui Justin, cît și locurile în care barba îi fusese arsă. Buzele lui se mișcau, rostind cuvinte de neînțeles.

– O să-ți schimb mai tîrziu bandajele de la ochi, spuse ea cu voce tare. Nu sînt doctor, mon ami, dar cred că o să vezi din nou.

Celia puse borcanul pe masă și îngheță, fulgerată de senzația că el era conștient de prezența ei. Știa că ea este acolo.

– Justin? privirea ei se ațintì asupra feței lui inexpresive.

Deodată el se mișcă. Gemînd, își duse mîna la umărul bandajat. Celia îi prinse mîna, de teamă că s-ar fi putut răni. Brațul ei suplu era cuprins de degetele lui puternice. Se retrase respirînd cu greutate.

– Nu, dă-mi drumul, spuse ea șuierat.

Uită durerea din braț. Începu să tremure simțind ceva deschizîndu-se între ei, o căldură pe care nu o simțise niciodată. Îi privi fața uimită. El respira sacadat. Pentru o clipă Celia îi înțelese emoția, ca și cînd ar fi fost a ei. Era speriat, singur, prins în întuneric, terorizat de creaturi care îl sfîșiau cu ghearele, smulgînd...

– Incapabilă să se stăpînească, se așeză pe marginea patului și îi luă mîna să i-o mîngîie. Degetele lui le strînseră pe ale ei. Justin, mă auzi? Celia îl privi cu atenție, dar el se cufundă într-un somn febril.

Privirea îi căzu pe mîna lui. Avea degete lungi și frumoase, brațe bronzate și puternice, obișnuite cu munca grea. Dosul palmelor și articulațiile erau acoperite cu păr negru.

Celia îi privi întreg corpul, cînd cearșaful căzu mai jos de coapse. Se îmbujoră privindu-i părul de pe piept și dintre picioare, urmele vechilor răni și mușchii unui bărbat activ. Pielea de pe ceafă era palidă, acolo unde părul lung îl protejase de soare.

Era primul bărbat pe care îl cercetase în felul ăsta. Era totodată fascinată și stînjenită. Se întreba dacă și alte femei îl găseau pe Justin atrăgător. Cu siguranță era puternic și deosebit de masculin, dar deloc arătos. Era sigură că nu avea nici o urmă de vanitate, altfel ar fi făcut un minim efort să-și îngrijească barba și părul. Era aspru și primitiv. Probabil, se gîndea ea, așa era el făcut. Un om nu-și putea schimba firea.

– Mă întreb dacă ești capabil să iubești pe cineva, se gîndea ea cu voce tare, jucîndu-se cu degetele lui imobile. Nu, asta nu ar fi de loc convenabil pentru un pirat, nu-i așa?

– Este joi dimineața și prietenii vor veni curînd, zise Lysette neliniștită. Să-i întorc din drum? Ce să le spun? Nu putem ascunde prezența lui Justin prea mult. Toți pe plantație știu că avem un străin în casă. Curînd știrea se va răspîndi în tot orașul. Apoi vor fi cercetări, și poliția va fi interesată, și...

– Sînt conștient de toate astea, spuse Max indispus, trăgînd-o în poala sa pe miniona lui soție. Pentru moment va trebui să ne gîndim la niște minciuni convingătoare. Lysette își încolăci brațele în jurul gîtului său și oftă supărată.

– Nu mă pricep la minciuni, Max. O minciună duce la alta și nu voi putea să le potrivesc.

Celia urmărea cuplul dintr-un colț al bibliotecii. Tocmai revenise din camera lui Justin, unde petrecuse o noapte lungă. De aproape o săptămînă stătea pe scaunul de lîngă patul lui ore în șir, insistînd în felul ei încăpățînat că era mai potrivită pentru asta decît ceilalți. La urma urmei ei aveau cu toții responsabilitățile lor – Lysette și Noeline cu treburile plantației, Maximilien avea afacerea cu nave.

Justin nu redevenise complet conștient, dar delira în somn, uneori amintind numele mamei lui. Corinne murise cînd băieții aveau doar cinci ani. Celia își amintea că Philippe vorbea despre mama sa cu tristețe și regret, dar Justin părea să și-o amintească doar cu ostilitate. Singurul nume pe care îl repeta era cel al lui Philippe, dar sentimentele lui Justin pentru Philippe erau și mai greu de descifrat.

Cînd era epuizată de oboseală Celia le permitea Noelinei sau unuia din familia Vallerand să-i țină locul pentru cîteva ore. Dar se întorcea imediat ce se simțea în stare. Cînd era ea prezentă, Justin se odihnea mai bine, înghițea supa pe care ea i-o strecura printre buze,

acceptînd cu docilitate să-i curețe rănile și să-i schimbe bandajele.

După ce rănile i-au fost închise cu copci, i se administră un praf antihemoragic pregătit de Noeline. Celia recunoscu surprinsă praful verde pe care Aug îl folosise pe picioarele ei. La cerera ei, Noeline îi arătă planta din care era făcut – rădăcinile uscate și măcinate de priboi sălbatic, care se găsea din abundență în mlaștină. Ca să-i potolească febra, făcură o fiertură din salvie indiană. Era dificil să-l facă să bea lichidul rău la gust, însă Celia îl convingea și îl forța să-l înghită. Doar ea singură îl putea face să i se supună.

Nimeni nu înțelegea situația prea bine, cu atît mai puțin Celia. Era sigură că familia Vallerand făcea speculații în privința motivelor ei și asupra răspunsului lui Justin. Numai Dumnezeu știa ce își închipuiau ei.

– Celia, zise Lysette uimită, probabil simți că trebuie să o faci în memoria lui Philippe, dar...

– Nu are nimic de-a face cu Philippe, răspunse Celia sincer.

– Dar tot ce faci pentru Justin pot face eu, sau Noeline, sau chiar...

– El este mai bine cînd sînt eu acolo. Celia rămase uimită de cuvintele foarte convingătoare. Știi că așa este. Ai remarcat de mai multe ori.

– Da, este adevărat, recunoscu Lysette, dar asta nu înseamnă că trebuie să te extenuezi îngrijindu-l. Celia încercă să pară indiferentă.

– Justin este fiul tău vitreg. Ai dreptul să hotărăşti asupra lui. Dacă vrei să stau departe de el, asta o să fac.

– Nu vorbesc despre...Lysette se opri. Amîndouă erau conştiente că erau cît pe ce să se certe. Nu vreau să te cicălesc, Celia. Nu vreau decît să încerci să înţelegi că nu trebuie să te extenuezi îngrijindu-l, cînd sînt si alţii în stare să facă treaba asta.

După schimbul de replici uşor tensionate, Celia se întoarse în camera lui Justin, bucuroasă că Lysette nu o oprea. Zi după zi devenea din ce în ce mai important ca ea să fie cu Justin şi să-l vegheze în fiecare clipă. El părea că ştie cînd ea era acolo, părea că îi recunoaşte vocea.

Celia se întoarse la realitate, ascultînd vocea Lysettei, care discuta cu Max.

– Ce o să le spunem oamenilor, *bien-aime?* întrebă Lysette. În clipa în care vor crede că avem ceva de ascuns, vor suspecta că are legătură cu Justin.

– Am un plan, şopti Max, dar nu e unul bun. Dacă va trebui să-l folosim, vom fi cu toţii în pericol. Şi mă îndoiesc că-l putem duce la bun sfîrşit. Am nevoie de timp să mă gîndesc la altceva.

Lysette şi Celia schimbară priviri îngrijorate. Apoi Lysette îi întoarse spatele soţului ei.

– Timpul este ceea ce ne lipseşte, Max.

– *C'est vrai,* aprobă Celia încordată. Probabil ar trebuie să ne spui despre acest plan pe care l-ai conceput. Probabil trebuie să ne gîndim...

Se opri cînd deveni conștientă de un sentiment ciudat. Luptîndu-se cu valuri de întuneric, o imagine îi apăru în față...era Justin. Pălind, își ridică poala rochiei în mînă și se grăbi spre ușă.

– Scuze. Mă duc să văd ce-i cu Justin, spuse ea. Păși grăbită către ușile duble largi și începu să alerge în sus pe scări.

Justin se trezi încet, încet, întrebîndu-se unde se află. Ce se întîmplase cu el? Se afla pe un pat cu cearșafuri și perne, o noutate pentru el. Era în întuneric. În aer se simțea mirosul amărui al plantelor și cel al lenjeriei proaspăt spălate. Gemu, apoi încercă să deschidă ochii dar nu reuși. Ridică mîna, surprins de slăbiciunea din membre. Nu se simțise niciodată slăbit.

Începînd să gîfîie din cauza efortului, Justin își duse mîna la față și simți bandajele groase de la ochi. Aceasta îl îngrijoră. Fusese o luptă...împușcături. Fața victorioasă a lui Legare, o sabie înțepîndu-l într-o parte... Rugămințile lui Risk...Știuse că va muri. Corpul îl durea și nu era în stare să-și miște piciorul, nici măcar nu-l simțea. Fusese amputat? Se încurcă în bandaje, încercă să le rupă, ca să vadă ce nu era în regulă. Simți o durere ascuțită între ochi, apoi i se păru că plutește.

– Nu, nu, o voce caldă îi ajunse la urechi. Deodată o femeie apăru lîngă el. Mîinile ei reci le prinseră pe ale sale, trăgîndu-le către saltea. El încercă să o împingă.

– Lasă-ți ochii acoperiți, îl liniști ea. Trebuie să se vindece. Odihnește-te. *Doucement,* ești bine.

Deodată își aminti de îngerul din visele lui. Era vocea ei, mîna ei ușoară, prezența ei lîngă el.

– Piciorul meu, reuși el să spună.

– Se vindecă, murmură ea ștergîndu-i transpirația de pe frunte. O să fii în stare să-l folosești iarăși.

– Rănit....El începu să-i spună că-și simte capul de parcă i l-ar fi străpuns un fier înroșit. Ea păru că înțelege. Un braț suplu și puternic îi lunecă sub gît, ridicîndu-l. Obrazul lui simți moliciuna unui sîn de femeie și o aromă delicat-florală îi invadă nările. Simți buza unui pahar între dinții lui. Se înecă din cauza gustului de coajă de salcie din apă.

– Nu...

– Doar puțin, insistă ea. O înghițitură sau două.

Ca să-i facă plăcere, se forță să bea. Ea îi lăsă capul pe pernă. Se simțea complet slăbit.

– Ești adevărată? reuși el să întrebe.

– Bineînțeles că sînt adevărată. Îi netezi părul cu degete ușoare. După o clipă o simți depărtîndu-se .

– Rămîi, spuse el. Dar ea plecă, de parcă nu l-ar fi auzit, iar el nu mai putu să spună altceva.

O zi întreagă trecu, dar Celia nu se întoarse în camera lui Justin după ce febra scăzuse. Nu mai avea nevoie de ea. Rănile nu mai erau infectate și începu să-și recapete puterea. Dacă familia Vallerand fusese uimită de îngrijorarea ei pentru el înainte, acum erau stupefiați de lipsa de interes. În cîteva ore ea trecuse de la obsesie la indiferență și nu știau ce să creadă.

– Sînt obosită, explică ea, incapabilă să le spună că îi era teamă să dea ochii cu Justin cînd va fi pe deplin conștient.

Celia era tulburată de ceea ce se întîmplase cînd se trezise el. Își reamintea scena iarăși și iarăși; la fel tandrețea chinuitoare care o cuprinsese. Își amintea greutatea capului lui pe brațul ei, supunerea cu care luase medicamentele pe care i le dusese la gură, vocea lui cînd îi spusese să rămînă. Voise să rămînă, să-l mîngîie și să-l liniștească. Era imposibil să simtă așa ceva pentru un pirat murdar și trebuia să-l evite pînă cînd va fi în stare să-și controloze emoțiile.

În seara aceea auzi în mod accidental discuția dintre Lysette și Maximilien despre schimbarea radicală a atitudinii ei. Celia tocmai venise de la o plimbare în grădină, ca să ia cina cu familia. Auzindu-și numele, se opri la intrarea principală cu urechile ciulite.

– Nu că mi-ar displăcea, spunea Lysette, dar nu o înțeleg. Nu pot fi sigură de ceea ce simte ea cu adevărat.

– Nu trebuie să o înțelegi tu, *petite*, zise Max rîzînd. Și pariez că nici ea nu înțelege cu adevărat.

– Spunea că îl urăște pe Justin. Dar dacă ar fi fost așa, nu ar fi trebuit să vrea să-l îngrijească în timpul febrei.

– Un lucru este evident, spuse Max gînditor. Ceva s-a întîmplat între ei , ceva ce amîndoi sînt hotărîți să țină secret.

Celia simți cum i se înroșesc obrajii. Maximilien era o persoană atentă și știa de ce este în stare fiul său. Oare

el bănuia că fuseseră apropiați cu sau fără consimțământul ei? Oripilată, se strecură afară, cu intenția de a da ocol casei în drum spre căsuța ei.

O trăsură elegantă, dar modest echipată venea pe aleea lungă a plantației. Celia se opri să o vadă apropiindu-se. Pasagerul coborî fără ajutorul servitorului și merse spre ușa casei principale cu pasul sigur al unui militar. Era american. Deși nu purta uniformă, și-l amintea de la slujba de comemorare a lui Philippe. Dacă își amintea bine, tînărul era locotenentul Peter Benedict, asistentul comandantului Matthews, șeful bazei navale din New Orleans.

Benedict păru surprins de prezența ei pe veranda din față.

– *Madame* Vallerand, îi luă el mîna într-a sa, apoi făcu plecăciunea politicos. E o plăcere să vă văd. Probabil nu vă amintiți de mine.

– *Oui*, îmi amintesc de dumneata, domnule locotenent Benedict, spuse ea privindu-i fața copilăroasă. Era chipul unei persoane care punea mare preț pe datorie și protocol. Cînd îi întîlni ochii căprui, își aminti că Benedict și comandantul Matthews fuseseră numiți de către președinte pentru a elimina pirateria din Golf. Demascarea unui pirat izolat, în special unul de reputația lui Justin, ar fi fost o mare realizare pentru locotenent. Auzise Benedict vreun zvon despre oaspetele lor? Venise să vadă dacă era Justin?

– Am venit să discut cu domnul Vallerand, spuse Benedict privind-o cercetător.

– Este o vizită particulară, domnule locotenent? întrebă Celia cu

– Așa sper, ***madame***. Păși spre ușă, apoi se opri cînd ea nu se mișcă. Chiar atunci Noeline deschise ușa și-l privi pe vizitator impasibilă.

– Bine ați venit, *monsieur*, spuse ea mutîndu-și privirea de pe fața serioasă a lui Benedict pe cea neliniștită a Celiei.

– Locotenent Benedict, se prezentă bărbatul. Am venit să-l văd pe domnul Vallerand.

– Intrați, domnule locotenent, *s'il vous plait*, îl invită ea deloc impresionată. Merg să văd dacă domnul Vallerand are timp pentru dumneavoastră.

– Spuneți-i că este în interesul dumnealui să vorbim, insistă Benedict. Sînt aici în numele comandantului Matthews.

Intrară în holul principal, unde mobila de mahon strălucea de la ultima curățenie. Celia se hotărî să-l lase singur pe locotenent și să găsească o modalitate de a avertiza familia Vallerand de pericol. O urmă pe Noeline într-unul dintre saloane, trăgînd-o nervoasă de mîneca rochiei ei negre.

Max ieși din salon , privind ușor mirat fețelor lor sumbre.

– *Monsieur*, șopti ea nervoasă, apoi îl strînse de mînă. Fiul dumneavoastră este în pericol. Musafirul este de la baza navală. Probabil o fi auzit ceva. Ce să-i spunem? Ce să...

– Șșt, o liniști Max înainte de a o bate ușor pe mînă. Se uită peste capul ei la tînărul ofițer de marină, care se chinuia indiscret să le audă conversația. O să am eu grijă de asta, îi spuse Max Celiei. Mergi la Lysette, da?

– În regulă, răspunse Celia încet, în timp ce Max venea să-l întîmpine pe Benedict cu strîngerea de mînă pe care o preferau americanii la întîlnirile lor.

Lysette era în salon și-i dădea instrucțiuni lui Noeline.

– Spune-i lui Mary să aducă niște cafea, ceru ea. Nu așa de tare ca de obicei – americanii o preferă slabă. Și să aducă și niște prăjituri. O observă pe Celia în apropiere și îi zîmbi încurajator. Nu te încrunta așa, *chérie*. Te face să pari îngrijorată.

– Sînt îngrijorată, răspunse Celia.

– Dar de ce? Max nu o să lase să i se întîmple ceva lui Justin.

– Aș vrea să cred asta.

– Celia, trebuie să ai încredere în noi. *Maintenant,* indiferent ce spune Max, nu trebuie să-l contrazici. Și încearcă să nu pari surprinsă.

– *D'accord,* zise Celia urmărind-o cu atenție. Știi care e planul?

– Am eu bănuielile mele– începu Lysette, dar fu nevoită să se oprească, văzîndu-i pe cei doi bărbați apărînd în încăpere.

Lysette îl primi pe locotenent cu un zîmbet fermecător. El îi luă mîna cu reverență, rămînînd mut

pe moment. Lysette era una dintre reginele frumuseții din New Orleans și efectul ei asupra bărbaților, tineri sau bătrîni, era același. Era frumoasă chiar și în rochie de doliu, părul roșu și pielea albă perlată contrastînd cu negrul sever al rochiei.

– Domnule locotenent, ce drăguț din partea dumitale să ne vizitezi, începu Lysette.

– Scuze, madame, pentru deranj.

– Nu, nu, a trecut prea mult timp de cînd nu ne-am văzut. Ce mai face comandantul Matthews? Totul este în regulă la baza navală, presupun. Bien, mă bucur să aud asta. Cu inteligența și abilitățile unor bărbați ca dumneata și comandantul Matthews, sînt sigură că pirații vor fi alungați din Golf.

– *Au contraire,* o întrerupse Max brusc, Guvernatorul Villeré crede că problema pirateriei se agravează.

Benedict tresări.

– Dacă am avea suficienți oameni și echipamente, domnule Vallerand, forțele noastre ar fi mult mai eficiente împotriva briganzilor. Dar oamenii din New Orleans fac tot ce le stă în putință să încurajeze activitățile piraților. Într-adevăr, permit ca mărfurile de contrabandă să fie introduse în oraș.

– Baza navală pare să fie aprovizionată corespunzător, declară Max, dar Lysette îl întrerupse imediat, cunoscînd plăcerea soțului ei pentru dispute politice.

– *Mon mari*, poate amînăm această discuție pentru altă ocazie. Vă rog să luați loc cu toții. Mary va aduce

tratația imediat. Se așeză grațioasă pe o sofa și toți o urmară. Domnule locotenent, începu Lysette cu nonșalanță, vă rog să ne spuneți cu ce ocazie pe la noi.

– Am venit să văd ce mai faceți, răspunse Benedict.

– Da? Ce drăguț din partea dumitale.

Benedict aștepta alte comentarii, dar se alese doar cu tăcerea. Trei perechi de ochi erau ațintiți asupra lui. Își drese glasul, apoi continuă.

– Domnul comandant Matthews este puțin îngri jorat, de unde și vizita mea. În ultimele zile am auzit niște zvonuri... Vocea lui întîrzie și îi privi așteptînd. Nimeni nu scoase o vorbă. Locotenentul fu nevoit să rupă tăcerea din nou. În dimineața asta, domnule Vallerand m-am întîlnit din întîmplare cu fratele dumneavoastră Alexandre și cu încîntătoarea lui soție, Henriette în oraș...

Henriette, se gîndi Celia neliniștită, femeia căreia îi plăcea bîrfa.

– Și ne-a oferit niște informații destul de interesante, continuă el.

– Nu sînt surprins, făcu Maximilien calm. Se știe că Henriette e cunoscută că face asta des.

– Da, mi-a spus că zvonul este adevărat.

– Și zvonul este că...degetul lui Max bătea sacadat mînerul scaunului lui.

– Că aveți un oaspete în suferință. Și nu un oaspete oarecare.

Celia își încleștă degetele în poală. Simțea cum pălește. După tot timpul petrecut îngrijindu-l pe Justin,

acum să fie luat... Autoritățile vor fi crude cu el. Era încă slăbit și rănile i se puteau deschide imediat. Scena de dimineață îi trecu iarăși prin fața ochilor, capul lui în brațele ei, supunerea lui încrezătoare și vocea guturală întrebînd-o dacă era acolo cu adevărat.

– Da, este adevărat, domnule locotenent, îl auzi ea pe Max.

– Cine este? O rudă, sau un prieten apropiat?

– O rudă, îi înfruntă Max privirea fără să clipească. Fiul meu, de fapt. Benedict se îmbujoră excitat.

– Adevărat, zise el, străduindu-se în mod evident să rămînă calm.

Nu! intenționă să strige Celia, nevrînd să creadă că Max îl trăda pe Justin. A-i spune lui Benedict că Justin este aici era sinonim cu a-i semna condamnarea la moarte!

– A fost adus aici la miezul nopții acum cîteva zile, continuă Max, grav rănit după ce a scăpat de pe o insulă a piraților. Le privi pe cele două femei de lîngă el. Lysette îl privea fără a clipi, pe cînd Celia se făcuse albă ca hîrtia. Respirînd adînc, Max continuă. Este chiar un miracol, îi spuse Max tînărului, că Philippe al meu s-a întors la noi.

Urmă un moment de liniște glacială. Celia nici nu era în stare să gîndească.

– Philippe, repetă Benedict uimit.

– Da, încuviință Max.

– Dar Philippe este mort!

– Am presupus că piraţii l-au omorît, explică Max, dar a reuşit să supravieţuiască atacului şi celor patru luni de captivitate. Sînteţi primul care află veştile bune, domnule locotenent. Philippe este în viaţă.

– Este adevărat, *madame?* întrebă Benedict, privind-o neîncrezător pe Celia.

Celia încuviinţă brusc, incapabilă să vorbească. Avu suficientă inspiraţie să-şi ascundă uimirea. Capul i se învîrtea. Era o glumă macabră. Se întreba dacă nu cumva Maximilien înnebunise. Credea el că poate să înşele pe cineva cu această minciună prostească? Tot ce trebuia să facă locotenentul era să meargă sus şi să-l privească pe Justin, ca să afle că nu era Philippe. Cît de mult timp credea Max că poate cîştiga cu această poveste?

Simţi braţele Lysettei cuprinzîndu-i umerii.

– Vă imaginaţi prin ce şoc şi tensiune a trecut soţia lui Philippe, îi spuse Lysette lui Benedict. După cum vedeţi, este teribil de tulburată de starea lui. Era cît pe ce să moară din cauza rănilor. S-a extenuat de cîteva zile, îngrijindu-l.

– Aş vrea să-l văd acum, se ridică Benedict palid.

– Mă tem că este imposibil, interveni Max, ridicîndu-se şi el. Îl privi pe locotenent de sus. Philippe este prea bolnav să vadă pe cineva.

– Este necesar să stabilesc dacă...

– Mai tîrziu, îl întrerupse Max cu o sclipire periculoasă în privire. Păru atît de hotărît, încît bărbatul

mai tînăr făcu un pas în spate, în mod instinctiv. Probabil în cîteva zile. Cînd se va fi întremat.

– Trebuie să-l văd acum. Poate deține informații despre insula piraților și despre oamenii care l-au capturat.

– Philippe nu poate vorbi cu nimeni. A fost în delir vreme de cîteva zile. A fost de asemeni orbit. Nu se știe dacă permanent sau nu. Are nevoie de odihnă, multă odihnă.

– Nu-i voi pune nici o întrebare. Dar insist să văd eu însumi dacă...

– Aceasta este casa mea, proprietatea mea. Nu sînteți în postura de a insista cu nimic, domnule locotenent. Fiul meu a îndurat atîtea, încît nu ar mai putea suporta și curiozitatea dumitale. Nu voi permite nimănui să-l vadă în starea actuală.

– *Monsieur* Vallerand, spuse Benedict. Știu ce înseamnă onoarea pentru dumneavoastră creolii. Sînteți pregătit să-mi dați cuvîntul de onoare că persoana de sus este Philippe Vallerand?

– Ceea ce îmi cereți este o insultă, replică Max cu răceală.

Locotenentul se încordă, realizînd că tocmai îl insultase pe cel mai celebru și mortal duelist din Louisiana. Deși duelurile erau descurajate, aici ele încă aveau loc frecvent. Pentru un creol iute la mînie nu exista un alt remediu pentru o insultă, decît o înfruntare cu spada sau pistoalele.

– Nu a fost intenția mea să vă insult, cîtuși de puțin. Iertați-mă.

– Dacă trebuie să-l aveți, atunci vă dau cuvîntul meu de onoare că persoana de sus este fiul meu, Philippe, încuviință scurt Max.

– Este incredibil, remarcă stînjenit Benedict. De ce ați ținut asta secret pînă acum?

Lysette răspunse, ținîndu-și încă o mînă pe umărul Celiei.

– Singura noastră îngrijorare a fost soarta lui Philippe. Nu am vrut să avem de a face cu hoarde de vizitatori – indiferent cît de binevoitori ar fi fost ei – care s-ar fi înghesuit în casă pretinzînd explicații și atenția noastră.

– A fost văzut de un doctor? întrebă Benedict.

– A primit cele mai bune îngrijiri, îl asigură Lysette.

Benedict își mută privirea de la fața plăcută a Lysettei spre cea implacabilă a lui Max, oprindu-se la Celia, care privea în pămînt.

– Trebuie să raportez asta comandantului Matthews imediat, zise el. Nu mă îndoiesc că va cere ca Philippe să fie chestionat cît de curînd.

– Nu pînă ce starea sănătății sale îi va permite.

– Vă rog să mă scuzați, trebuie să plec imediat.

– Vă conduc.

Cei doi bărbați ieșiră. Celia își ridică privirea direct spre Lysette.

Aceasta își retrase brațul și își împreună mîinile.

– Ți-am spus că Max se va gîndi la ceva. Încerca să pară sigură pe ea, dar efortul nu era convingător.

Celia nu-și putu reține un rîs isteric. Își acoperi gura cu palma și continuă să chicotească amuzată.

– O, *mon Dieu*, spuse ea în cele din urmă, ștergîndu-și o lacrimă sau două. Știam că mi-am pierdut mințile, dar pînă acum am crezut că sînt singura. Chiar a spus Max că... nu, visez. Oh, acesta este cel mai ciudat vis pe care l-am avut vreodată.

– Nu visezi, spuse Max sardonic.

Lysette se uită la soțul ei care intrase în încăpere și se plimba reflectînd.

– Max, ce se va întîmpla acum?

– Vor sta cu ochii pe noi. De acum ne vor cunoaște toate mișcările. Vor face tot ce le va sta în putere ca o persoană suspectată de piraterie să nu le scape. Se apropie de cămin și privi în gol. Justin nu este suficient de refăcut pentru a călători sau pentru a se apăra. Nu-l pot scoate de aici fără a fi prins. Și chiar dacă aș putea, nu există un loc unde aș fi sigur că va fi în siguranță. Aș prefera să-și petreacă perioada de convalescență aici. O să joace rolul lui Philippe, pînă cînd voi veni cu un plan mai bun. Max privi peste umăr, remarcînd încremenirea Celiei. Nu va dura mult, Celia.

– Să joace rolul lui Philippe, repetă Celia cu atîta sarcasm, încît abia dacă își recunoștea vocea. Să pretindă că este soțul meu...un doctor...un gentleman. Justin abia dacă va fi capabil să dovedească oamenilor

că este o ființă umană. Cum aveți de gînd să-l țineți ascuns de toate privirile? Cel mai mare defect al acestui plan...nebunesc este acela că, gemeni sau nu, Justin nu seamănă cu Philippe!

Max începu să se plimbe nervos.

– Nu așa, cu barba și părul acela absurd de lung. Dar Justin și Philippe erau gemeni identici.

– Identici, exclamă Celia uimită. O privi pe Lysette care dădea ușor din cap. *Alors,* credeți că poate fi ajutat să arate ca Philippe, dar ce facem cu vocile, cu comportamentul, obiceiurile...

– Nu o să le permitem să-l cerceteze pe Justin prea de aproape, sugeră Max.

– Toată lumea din New Orleans îl cunoaște pe Philippe, zise Celia. A ajutat mulți oameni, are prieteni peste tot. Nu puteți crede cu adevărat că îi putem păcăli pe toți.

– O să putem o vreme. Max se apropie de sofa și se lăsă pe vine în fața ei. Deși ochii lui erau aurii și nu albaștri, îi aduceau aminte de Philippe. Philippe privea oamenii într-un mod care pătrundea în sufletele lor, citindu-le temerile și pretențiile. Celia, zise Max, nu o să putem fără ajutorul tău. Lumea nu o să creadă că este Philippe, dacă nu ești tu convingătoare în rolul de soție a lui.

– Nu vor crede nici cu ajutorul meu, se opuse Celia. Nu mă pot comporta ca și cînd ar fi soțul meu. Nu pot privi această bestie dezgustătoare cu afecțiune de soție, și în plus...

– Celia, Max îi luă o mînă și i-o strînse cu fermitate. Foarte rar cer cuiva ceva. Vocea lui era profundă și insistentă. Nu sînt genul de om căruia să-i placă să fie îndatorat altora. Dar nu aș precupeți nimic pentru a-mi proteja familia. Justin este fiul meu, la fel de mult cum a fost și Philippe. În trecut am făcut greșeli teribile, de pe urma cărora au suferit amîndoi. Cînd era copil Justin nu accepta ajutorul nimănui, nici chiar atunci cînd avea disperată nevoie de el. Nu o să-l părăsesc acum. Dacă Philippe ar fi fost în viață, sînt sigur că ți-ar fi cerut să-l ajuți pe fratele lui. Îți cer eu în locul lui Philippe. Ajută-l pe Justin nu pentru el, ci pentru mine.

Celia înghiți cu greu, îndepărtîndu-și privirea de a lui.

– Nu vreau, șopti ea.

– Dar o vei face? sublinie Max.

Nu-i de mirare că era cunoscut ca o persoană cu putere de convingere. Avea talentul de a prezenta lucrurile într-un mod care le făceau imposibil de refuzat.

– Da, spuse Celia ezitant, pentru că tu și Lysette ați fost buni cu mine. Vă sînt datoare atît vouă cît și lui Philippe. Se ridică să plece. Mă duc la mine să mă gîndesc în liniște, spuse ea.

– Mulțumesc, Celia, zise Lysette luînd-o în brațe.

Celia părăsi încăperea dînd din cap scurt.

Max o cuprinse pe Lysette prin spate, sprijininduși bărbia pe capul ei. Lysette îl mîngîie, lipindu-și spatele de pieptul lui.

– *Bien-aimé*, șopti ea, crezi că va merge?

– Iubito, întreabă-mă orice, numai asta nu, zise el și oftă.

O oră și jumătate mai tîrziu Celia se întoarse în casă. Se auzeau frînturi de conversație din sufragerie și mirosea a mîncare. Se minună cum de familia Vallerand putea să stea la masă după ce trecuseră prin ce trecuseră. Pofta ei de mîncare dispăruse complet. Gînditoare se duse către casa scării, se opri și își sprijini mîna pe balustradă.

Simțea o energie care o chema la etaj, obligîndu-i picioarele să urce. Parcă niște corzi fine interioare erau trase energic. Palma îi transpirase pe balustradă. Era cuprinsă de frisoane. Justin o aștepta. Știa că ea urca pe scări, era sigur de asta.

Merse încet prin holul mochetat, oprindu-se la ușa camerei lui, cu privirea ațintită spre silueta întinsă pe pat. Justin se ridicase și stătea cu fața bandajată întoarsă în direcția ei. Celia nu își trădase prezența, dar el era conștient că ea era acolo, ca și cum ar fi văzut-o.

– Celia, zise el cu o voce răgușită.

Felul cum îi pronunțase numele o făcu să tremure. Se apropie tăcută de patul lui.

Justin rămase nemișcat, savurînd prezența ei. Deci ea fusese îngerul care îl veghease. Îl hrănise și îl spălase, îi dăduse medicamentele cu forța, îi ținuse mîna, presupunînd că el nu își va mai aminti nimic. Dar el își

reamintea cel puțin frînturi .De ce naiba avusese grijă de el?

Deodată el zîmbi foarte amuzat.

– Celia, spuse el cu un rîs malițios, pirateresc. Soțioara mea.

Celia înlemni. Asta era, același zîmbet batjocoritor și zeflemitor pe care îl recunoștea. Deci Maximilian îi explicase situația.

– Nu sunt soțioara ta!

– Pentru restul lumii ești.

– Nu o să fie nimic mai mult decît...Căută zadarnic expresia potrivită, o aparență de circumstanță...

– Un subterfugiu.

– Da, și nu te-aș fi ajutat dacă nu m-ar fi implorat tatăl tău.

– Te-a implorat tata? Doamne, aș fi vrut să văd asta. Bineînțeles, aș vrea să văd orice. Justin se întinse și o prinse de mînă. Trăgînd-o aproape, îi puse mîna pe coapsă. Te-ai hrănit bine, comentă el. Ea se smuci, indignată. Îmi placi mai mult așa, zise Justin. Este al naibii de greu să te culci cu o femeie slăbănoagă.

– Noi doi nu o să ne mai culcăm niciodată împreună, spuse ea printre dinți. Acesta este unul dintre lucrurile pe care am venit să ți le comunic. Voi accepta să ajut la salvarea vieții tale nenorocite, doar dacă îmi vei respecta regulile. Scoase din buzunar o bucată de hîrtie împăturită. Le-am scris aici și...

– În regulă, o întrerupse el.

– Dar nu le-ai auzit...

– Sînt de acord cu regulile tale. Nu contează care dracu sînt ele.

– Aș vrea să ți le citesc.

– Citește-mi-le mai tîrziu. O să fiu țintuit în pat și la discreția ta zile întregi.

Celia rămase la o distanță sigură față de el. Își întoarse capul, ca și cum ar fi privit-o. Celia observă că are o mină excelentă. Părea să-și revină cu o viteză uimitoare.

– La ce te gîndești? o întrebă Justin. Nu-ți văd fața.

– Cu barba aceea arăți ca un țap uriaș.

– Va trebui să o rad curînd, zîmbi el atingîndu-și barba sîrmoasă.

– Chiar și așa, nimeni nu te-ar putea confunda cu Philippe.

– Așa crezi? Justin rînji, apoi se întinse către tăblia patului. O să te păcălesc chiar și pe tine, iubita mea soție.

– Nu-mi spune așa!

– Cred că am nevoie de o baie, spuse el scărpinîndu-se.

– Mai tîrziu.

– Vreau acum.

– O să aibă grijă Lysette și Noeline, spuse ea.

– Știam că ești prea lașă să o faci tu – cînd sînt treaz, asta este. M-ai spălat cît am fost inconștient, nu-i așa? Pariez că știi fiecare centimetru de pe corpul meu neajutorat. Te-ai uitat probabil la mine ore întregi.

– Nu-i adevărat...porc înfumurat!.

– Nu m-ai spălat?

– Nu mi-a făcut plăcere să te spăl la pat! Am făcut-o pentru că era nevoie. Dar nu te găsesc atrăgător și nici nu sînt lașă doar fiindcă nu doresc să te văd gol. Și nu te voi mai spăla niciodată!

– Dacă spui tu. Se opri, apoi continuă. O soție bună ar face-o pentru soțul ei.

– Tu nu ești soțul meu .Și una dintre regulile mele este aceea că nu vei profita de această farsă, ca să faci cereri ridicole ca asta!

– Ridicole? Sper că într-o zi vei descoperi cît de ridicol este să nu poți face nimic pentru tine și să fii nevoită să rogi pe cineva să-ți spele trupul puturos! Cel puțin dă-mi o cîrpă ca să-mi pot spăla părțile la care ajung. O auzi că pleacă de lîngă pat. Pleci? întrebă el sarcastic. Nici un răspuns. Se auzi un plescăit de apă turnată într-un lighean. Aștepta întins pe pat, ascultîndu-i pașii cînd reveni la el. Cearșaful îi fu smuls de pe corp uimitor de brusc.

Celia era bucuroasă că bandajele îi acopereau ochii. N-ar fi putut face asta, dacă Justin ar fi putut vedea. Imaginea goliciunii lui fusese destul de șocantă cînd era inconștient, dar acum că se trezise și știa exact ce vedea ea, simțea cum se înroșește din creștet pînă la tălpi.

Detașată, puse un prosop sub el, înmuie un burete într-un lighean cu apă și începu să-i spele gîtul și umerii, avînd grijă să nu-i ude bandajele. Justin oftă

relaxat, nedisimulînd plăcerea la contactul apei reci cu pielea lui. Ea îi împinse într-o parte barba aspră, ca să-l spele pe piept.

– Te pricepi, zise el. Ea nu răspunse. Își mișcă brațul, încercînd să o ajute. Spune-mi ceva. E mult de cînd n-am mai auzit o voce de femeie.

– Ce ai vrea să-ți spun?

-Spune-mi cum au fost ultimele luni pentru tine.

– Familia ta a fost foarte bună cu mine, mărturisi ea.Viața mea a fost liniștită. Pînă cînd ai sosit tu.

– Se pare că necazul mă urmărește așa cum urmăresc păduchii un cîine, zîmbi el.

– Sper că o să pleci curînd și o să-l iei cu tine.

– Bine. Și eu. Cînd o să dispară asta? întrebă el atingîndu-și bandajul de pe față.

– Nu știu. Ochii se vindecă de obicei cel mai repede.

Degetele lui pipăiră încet bandajele.

– Cît de rele sînt rănile? Vocea lui căpătase o nouă intonație. Cît o să mai fiu nevoit să le port?

– Nu sînt doctor.

– Știi destul ca să ghicești.

Nu putea să ghicească, mai ales cînd era posibil chiar să nu mai poată vedea deloc.

– Ai nevoie de odihnă și timp, zise ea calm. Asta este tot ce-ți pot spune.

Justin era neobișnuit de calm, ca și cînd i-ar fi citit gîndurile.

– Mi-am pierdut vreun ochi? Amîndoi?

– Nu știu cît de mult vei mai vedea. Trebuie să așteptăm mai întîi și...

– Atunci o să aflu singur. Își băgă degetele sub bandaj și începu să tragă de el.

Celia îl privi îngrozită, apoi îi prinse mîinile.

– Justin, oprește-te! Oprește-te.

El o împinse nerăbdător.

– Nu, este prea devreme,o să te rănești! Se repezi la el vorbindu-i în franceză, încercînd inutil să-l oprească să-și smulgă bandajele. Chiar și așa slăbit, era în stare să se lupte cu ea. Bandajele căzură pe podea.

Justin încercă să deschidă ochii și fu izbit de o explozie albă și fierbinte. Gemu și-și acoperi fața cu mîinile. Abia dacă auzi vocea Celiei printre blesteme și înjurături.

Celia se repezi la el panicată.

– Of, nebun încăpățînat, bineînțeles că este prea de vreme să vezi ceva. Încetează; ți-ai făcut rău singur.

O simți atingîndu-i capul și o împinse cît colo, înnebunit de durere. Celia îi luă mîinile de pe față și îi acoperi ochii cu un prosop. Noeline intră în cameră, auzind zgomotul. Își dădu seama de situație într-o clipă.

– Un sedativ, spuse Celia cît putu de calmă. Repede. Noeline se îndreptă în tăcere către dulap și turnă apă proaspătă într-un pahar. Justin gemu fiindcă simțise ca și cum globii oculari i-ar fi fost smulși.

– Stai liniștit, îi șuieră Celia la ureche, strîngîndu-i capul la piept. Era singurul mod în care îl putea opri să-

și facă mai mult rău. Așa îți trebuie. Ți-am spus să nu-ți scoți bandajele. Dacă vrei să mai vezi vreodată, trebuie să stai liniștit și să aștepți vindecarea !

– Pleacă de lîngă mine, cățea nepăsătoare...gemu el, dar brațul său slăbit îi cuprinse mijlocul, ca și cum ea ar fi fost singurul lui refugiu. Răsuflarea lui o ardea prin rochie ca aburul încins. Înșfăcă cearșaful și îl aruncă peste trupul lui gol. Era ridicol, pentru că Noeline îl știa de cînd se născuse.

Noeline aduse somniferul și Celia îl luă cu mîna liberă.

– Justin, bea asta.

– Ce e asta? întrebă el cu dinții încleștați.

– Ceva care o să te ajute. Îi apropie paharul de buze, pînă cînd acesta îi atinse dinții.O parte din lichid i se scurse pe piept.

-Nu, la naiba, se înecă el și înjură neajutorat.

– Bea asta acum, îi spuse ea cu voce blîndă dar fermă.

Goli conținutul paharului în cîteva înghițituri, puțin lichid curgîndu-i pe bărbie. În timp ce Justin înghițea, Celia o privea pe Noeline deznădăjduită.

– Mai adu, te rog, din balsamul pe care l-ai făcut pentru ochi, și cîteva bandaje .

Noeline se încruntă văzînd scena dintre cei doi, ca și cînd așa ceva era prea mult pentru răbdarea ei.

– *Oui, madame.*

Celia puse paharul alături și-i privi capul sprijinit pe umărul ei. Justin era tăcut și i se auzea doar

respirația aspră. Putea doar bănui cît de mult îl durea. Era ca un animal mare și agitat, care se repede la cei care încearcă să-l ajute.

– Justin, este în regulă, odihnește-te acum, îl îndemnă ea delicat, susținîndu-i capul.

– Nu o să orbesc, șopti el. Nu o să fiu... dus de mînă.

– Nu, o să fii bine, îl liniști ea. Continuă să-i șoptească încurajări pînă ce-l văzu că adoarme în sfîrșit.

Îl ținură pe Justin sedat și ziua următoare, considerînd că era singura modalitate de a face astfel încît rănile să i se vindece.

– Nu ne va fi ușor cu el, zise Lysette posomorîtă. E posibil ca tu să fi avut de-a face cu bolnavi dificili înainte, dar te asigur că Justin se va dovedi cel mai rău dintre ei. Deocamdată Justin era prea amețit ca să opună rezistență, în timp ce Lysette și Celia îi dădeau o altă doză de laudanum.

Din nefericire, cînd Justin se trezi în cele din urmă, se dovedi că Lysettei avusese dreptate. Era morocănos. Vorbea urît și chiar a insultat-o pe Lysette.

– Aduceți-mi ceva ca lumea de mîncare, mormăi el. M-am săturat de lăturile astea de spital.

– Nu poți încă să mănînci hrană obișnuită.

– Atunci nu-mi aduceți nimic! Pentru a fi mai convingător, ridică bolul de supă cu mîna sănătoasă și îl aruncă în cealaltă parte a camerei. Lysette ieși furioasă și trimise o servitoare speriată să curețe murdăria.

Piciorul îl durea. La fel umărul, coastele și stomacul. Dar cea mai rea era durerea sfîșietoare de cap, o durere care se accentua cu fiecare vibrație a pulsului. Cînd se plînsese mai devreme, Noeline îi dăduse un alt somnifer, iar el o înjurase. Nu mai voia să doarmă. Voia să fie în stare să se ridice din pat și să se miște, voia să nu-l mai doară capul și cel mai tare voia să scape de acest întuneric persistent.

– Tu, țipă el la servitoare.. Termină și spune-i doamnei Val– Celiei. Spune-i că nu poate să se ascundă de mine la nesfîrșit. Se opri gîndindu-se că era posibil ca mesajul să nu fie suficient pentru a o aduce la el în cameră. Și spune-i că bandajul de pe coaste mi-a căzut. Trecură zece minute pînă cînd auzi pașii Celiei și îi simți mirosul dulce.

– Nu te-ai prea grăbit, mîrîi el.

– Tot tămbălăul pe care l-ai făcut a întors casa pe dos, spuse ea cu răceală. Noeline mormăie ceva despre nu știu ce diavoli diabolici. Lysette este înfuriată și copiii sînt convinși că ținem un monstru în dormitor.

– Să vă ia dracu pe toți!

– Ce s-a întîmplat cu bandajul tău? Se aplecă asupra lui, trase cearșaful ca să poată vedea. Nu a căzut. Îi văzu ridurile adînci de pe frunte și vocea i se domoli. Te doare capul, nu-i așa? După istericalele astea, nu mă mir. Stai așa, o să-ți schimb perna.

El consimți gemînd. Celia îi ridică delicat capul, scoțînd perna veche, pe care o înlocui cu una nouă. Se

mișcă în jurul patului, netezind cearșafurile, apoi deschise fereastra, ca să permită brizei răcoroase să intre în cameră.

– Ți-e sete?

– Sete? Cînd cineva îmi toarnă niște lichid împuțit pe gît în fiecare...

– Vrei să-ți citesc ceva? îl întrerupse ea.

– Nu, Justin își ridică exasperat mîna la tîmpla care pulsa de durere. Ea îi împinse mîna și începu să-i maseze tîmplele. Fu surprins, realizînd cît de mult îl liniștea mîinile ei. Și asta cu atît mai mult cu cît nu suporta să fie atins.

– E mai bine? se auzi o voce blîndă.

– Puțin, șopti el. Se gîndi că dacă spunea da, ea s-ar fi oprit. Mîngîierea ușoară continuă pînă cînd începu să se simtă ușor adormit. Oftă , apoi mîinile ei se îndepărtară, iar ea se ridică. Nu pleca, spuse el.

– Nu pot să fac nimic pentru tine.

– Citește-mi.

Plecă să caute o carte, apoi se întoarse lîngă pat, se așeză, iar damascul rochiei foșni plăcut. Întoarse capul spre ea, ascultîndu-i atent inflexiunile vocii. Povestea era plictisitoare, dar nu-i păsa. Îl liniștea să audă întorsul paginilor. Îl liniștea și vocea ei scăzută. Încerca să-și imagineze chipul ei, dar nu și-l amintea cu claritate. Doar un păr blond, obraji subțiri și ochi căprui închis.

În ultimele patru luni Justin se gîndise în fiecare zi la Philippe și la Celia. Nu reușea să și-i imagineze

împreună. Încercase, dar nu reușise să o vadă ca pe soția fratelui lui. Știa că ar fi trebuit să se simtă vinovat pentru că o avusese. Nu-i părea de loc rău pentru ceea ce se întîmplase între ei. De cîte ori se gîndise ea la noaptea aceea? se întreba el. Moțăia și începu să își imagineze că perna moale de sub capul lui era poala ei.

Capitolul 8

Cineva intră în dormitor. Justin recunoscu imediat sunetul cizmelor grele ale lui Maximilien. Cel puțin o dată pe zi Maximilien venea să-l viziteze, verificîndu-i starea de sănătate și ca să-i aducă noutăți din New Orleans și din Golf. În ultima vreme fusese o pauză în activitatea de piraterie, dar comandantul bazei navale nu era mai puțin hotărît să-i dea pe proscriși pe mîna legii.

– Locotenentul Benedict a fost iarăși aici, zise Maximilien fără introducere. L-am amînat o săptămînă, dar nu-i mai pot evita cererile. Vrea să-ți pună întrebări despre insula piraților și despre pretinsa ta scăpare. Și sînt sigur că va încerca să te păcălească, făcîndu-te să recunoști că nu ești Philippe. I-am spus că rănile ți-au cauzat ceva pierderi de memorie. Asta te va ajuta să-i eviți unele dintre întrebări.

– Cît de mult s-au cunoscut Benedict și Philippe? întrebă Justin.

– Un an probabil. Soția locotenentului, Mary, a suferit un avort în timpul unui accident de călărie și Philippe i-a salvat viața. Benedict spunea că îi va fi recunoscător toată viața.

– Asta este bine, recunoscu Justin. Îl va face pe Benedict să-mi acorde șansa îndoielii.

– Sau să-l facă mai hotărît să aducă dovezi că nu eşti Phillipe.

Justin zîmbi sardonic.

– Ar fi fost mult mai uşor să-i joc rolul, dacă Philippe nu ar fi fost un asemenea sfînt afurisit.

– Cel puţin vei arăta ca el, îl privi Max gînditor. Va trebui să începi prin a te bărbieri şi tunde.

– Da, zise Justin morocănos. Noeline îşi ascute foarfecele de o săptămînă.

– Roag-o pe Lysette să te bărbierească, zîmbi Max. A devenit expertă anul trecut, cînd m-am rănit la mînă.

– Cum s-a întîmplat? întrebă Justin curios.

– Făceam nişte treburi pe plantaţie. Doar o luxaţie, dar nu mi-am putut folosi braţul drept o săptămînă sau două. Am avut nevoie de ajutor la multe lucruri, dar mai ales la bărbierit. După puţină practică, Lysette a devenit expertă, dar primele două zile....imaginează-ţi o femeie nervoasă la gîtul tău, cu briciul.

– Eşti un bărbat mai curajos decît mine, tată, rîse Justin.

Mai vorbiră cîteva minute, apoi Max plecă. Justin îşi pipăi barba lungă gînditor. I se părea că avuseseră acel tip de conversaţie amicală de care Max şi Philippe se bucuraseră întotdeauna şi pe care el şi tatăl lui n-au fost niciodată în stare să o aibă înainte. Se întreba de ce era asta posibil acum, şi de ce asperităţile relaţiei lor începuseră să se atenueze.

Lysette privea cum Celia pregătea în bucătărie tava cu cina lui Justin.

– Celia, nu e nevoie să-i gătești, spuse Lysette, Noeline poate să o facă foarte bine.

– Nu mă deranjează, spuse Celia împăturind și despăturind un șervețel. Știa de ce era îngrijorată Lysette. În ultima săptămînă Justin îi ocupase Celiei tot timpul. De cîte ori voia ceva, pe ea o chema. Rareori avea accese de furie cu ea, așa cum avea cu alții și numai prezența ei părea să-l liniștească. Nu-i plăcea cum ceilalți îi schimbau bandajele sau cum îi aranjau perna. Mîncatul, în mod special, era ceva la care numai Celiei îi era permis să asiste. Lipsa vederii îl dezavantaja în multe privințe și îl enerva această lipsă de independență. Celia îi citea, îi calma durerile de cap, îl distra cu povestiri din copilăria ei în Franța.

– Celia, spuse Lysette încruntată, știu ce ți-a cerut Justin. Vreau să știi că nu ești răspunzătoare de el în nici un fel. Probabil îți aduce aminte de Philippe și de aceea...

– *Bon Dieu,* nu-mi aduce deloc aminte de Philippe, o întrerupse Celia rîzînd.

– Încerc să înțeleg de ce simți această obligație să-l îngrijești, explică Lysette fără să zîmbească.

– Nu este nimic de înțeles, răspunse Celia serioasă. Nu are nimic de-a face cu vreun sentiment.E o problemă de practicalitate. Tu îl ai pe soțul tău, copiii, plantația de care trebuie să ai grijă. Noeline are și ea

responsabilitățile ei. Eu am mai mult timp decît toți ceilalți, asta este tot.

– Foarte bine. Era clar că Lysette nu o credea, dar era dispusă să renunțe la subiect.

Celia se uită la tavă, încercînd să capete încredere în ea însăși. Ar fi vrut ca Lysette să fi fost cu cîțiva ani mai în vîrstă, mai mămoasă; cu o femeie mai în vîrstă s-ar fi descurcat. Încă îi mai ducea dorul lui Philippe, mai plîngea cînd se gîndea la el. Și ura lipsa de sensibilitate a lui Justin. Moartea fratelui părea să nu-l fi impresionat prea mult. Nu credea că lui Justin îi păsa de ceva, cu excepția propriei persoane. Nu ar fi fost înțelept să-și facă iluzii în legătură cu el.

Atunci de ce simțea această legătură înspăimîntătoare cu el? De ce era în stare să-i simtă așa de bine toate dorințele? Din cauză că se cunoscuseră în mod intim? Nu credea că de asta. Probabil pentru că îi salvase viața. Probabil din cauza asta se simțea obligată să-l îngrijească.

– Mîncarea se răcește, îi zise ea Lysettei. Părăsi bucătăria și intră în casă ducînd tava pe scări, în camera lui Justin.

Justin era tăcut, cînd ea intră. Preocupată de gîndurile ei, îl privi doar în trecere, observînd că era ridicat în pat și că purta un halat albastru. Înainte să ajungă la mijlocul camerei simți că era ceva diferit la el .Strînse tava pînă cînd degetele i se albiră.

Justin își scosese iarăși bandajele de la ochi. Erau urme de unguent sub ochii lui. Stătea cu fața întoarsă

și ochii albaștri larg deschiși. Farfuriile de pe tavă începură să tremure și ea așeză tava pe podea înainte de a o scăpa .

– Justin? întrebă ea. Se apropie tiptil de marginea patului și se așeză. El continuă să o privească dar avea ochii iritați, înroșiți și nu clipea. Pieptul i se mișca în ritmul respirației. Justin, mă vezi?

Încet el ridică brațul, îi atinse obrazul și privi îmbujorarea care începea i se ridice de la gît în sus. Își retrase degetele, deși ar fi vrut să atingă părul blond strălucitor și strîns la spate. Ochii ei erau căprui și inocenți, așa cum și-i amintea. Voia să-i acopere curbele vulnerabile ale buzelor ei cu ale lui, să-i mîngîie pielea strălucitoare. Se împlinise, sînii erau rotunzi, talia mică.

– Vezi la fel de bine ca înainte? întrebă ea.

– Da, spuse el gutural. Așa cred.

Celia își reținu lacrimile. Nu știuse pînă acum cît de teamă îi fusese că el nu-și va recăpăta vederea.

– Oh, mă bucur așa de mult...cred...că mi-a fost teamă...Se opri stînjenită, conștientă de ochii lui albaștri și pătrunzători.

– Ești mult mai frumoasă decît îmi amintesc, spuse el nedezlipindu-și privirea de la ea.

Inima ei începu să bată cu putere. Ar trebui să se ridice de pe pat și să se depărteze de el. Dar continua să șadă acolo țintuită de o emoție confuză. Își înclină capul, uitîndu-se la mîna lui mare aproape de șoldul ei. Nu o atingea, dar îl simțea că o fixează cu privirea.

– Tatăl tău mi-a spus că locotenentul Benedict te va vizita mîine, începu ea ezitant. Va trebui să-l faci să creadă că ești Philippe.

– Va trebui să mă ajuți.

– Nu cred că se poate. Nu cred că voi fi în stare să conving pe cineva....

Justin așteptă răbdător ca ea să termine de vorbit.

– Nu pot să mă prefac că ești soțul meu, șopti ea.

Justin voia să o atingă, voia să-i simtă pielea moale sub palmele lui, trupul ei firav lîngă al său, dar nu avea dreptul, și aici în acest mediu elevat, metodele lui uzuale de cucerire nu puteau fi folosite. Aici nu putea lua ceva sau pe cineva doar pentru ca așa voia el.

– Înțeleg, rosti el încet. Nu fusese niciodată priceput la situații ca aceasta. Nu-l interesase niciodată să analizeze sentimente, ale lui sau ale altuia. Îi judeca pe alții după faptele lor și după ce-i spuneau propriile instincte.

– Este dezgustător, nu-i așa, ca moartea lui Philippe să fie batjocorită astfel? Ți-am furat perioada de doliu la care aveai dreptul. Va trebui să-i minți pe toți cei pe care îi cunoști și să-i convingi de bucuria întoarcerii soțului tău. Și va trebui să pretinzi că omul pe care îl urăști cel mai mult este cel pe care îl iubești. Să știi că greșești dacă îți închipui că mă bucură asta. Sînt conștient de toate aspectele dezgustătoare ale acestei șarade. Dacă nu ar fi trebuit să mă salvez, aș fi refuzat să o fac. Dumnezeu știe că nu-mi va fi ușor să mă prefac

că sînt Philippe. Sînt un mincinos destul de bun, dar cum să imit acea cinste și decență...

– Îți bați joc de bunătatea lui Philippe, îl acuză ea cu voce joasă.

– Deloc. Cînd eram mai tînăr, da, zise el zîmbind. Mă enerva să-l văd cum trece peste o insultă sau o provocare. Eu nu eram niciodată în stare să mă abțin de la o luptă, chiar și atunci cînd era total lipsită de sens.

– De ce Philippe nu mi-a spus nimic despre tine? îl întrebă ea senină.

– Nu prea sînt o persoană cu care cineva să se mîndrească, spuse Justin, rîzînd sardonic.

– Philippe ar fi trebuit să-mi spună. Să ai un frate pirat nu este ceva ce poți ascunde mult timp!

– Oh, creolii pot ține secrete vreme de generații, spre deosebire de francezi. Este probabil din cauza influenței spaniole. Spaniolii sînt foarte buni la intrigi. E posibil ca Philippe să se fi gîndit, și pe bună dreptate, că vor trece ani pînă cînd vei fi aflat despre mine. Se întinse în pat și închise ochii cu o grimasă. Pe fața lui se citea suferința.

– Trebuie să dormi acum, șopti ea. Trebuie să fii bine odihnit pentru mîine.

– Sînt destul de odihnit, răspunse el cu ochii încă închiși. N-am făcut altceva de cînd am fost adus aici. Celia se ridică de pe pat.

– O să le spun lui Maximilien și Lysetei ca ți-ai recăpătat vederea. Vor fi foarte fericiți.

– Mai degrabă ușurați.

– Da, și asta. Se aplecă peste el să-i aranjeze perna la spate, așa cum o făcuse de sute de ori înainte. Dar de data asta era diferit...de data asta ochii lui se deschiseră să o privească și momentul fu uimitor de intim. Ea se retrase repede. Totul era diferit acum, cînd el vedea. Neajutorarea se dusese. Rănile i se vor vindeca și va fi iarăși ca înainte.

– Întotdeauna miroși ca o floare, șopti el. Este miros de... violete, sau...

– Levănțică.

– Levănțică, repetă el. Își întoarse capul și adormi extenuat. Celia îl privi îndelung. De ce era Justin așa diferit de Philippe? Încercase să găsească un răspuns, dar nimeni nu a vrut să îi explice. Trebuia să existe un motiv, ceva care să explice de ce unul dintre frați a fost mîndria familiei, în timp ce celălalt rușinea ei. Se întreba dacă Justin și Philippe se urîseră reciproc. Nu i-ar fi spus Philippe despre existența fratelui său geamăn, dacă el ar fi simțit vreun fel de afecțiune pentru Justin?

– Oh, Philippe, șopti ea. Ai fi vrut să-l ajut? Sau te-ai întoarce în mormînt dacă ai ști?

Celia se plimba între scaun și fereastră.

– E foarte multă liniște sus.

– O să se simtă ciudat cînd Noeline îi va fi terminat de tuns tot părul ăla. Celia consimți și respiră adînc.

– Aș fi vrut ca dimineața asta să fi trecut, ca locotenentul Benjamin să fi venit și plecat deja.

– Ești îngrijorată pentru Justin, nu-i așa?o privi Lysette atentă.

– Tu nu ești? o întrebă Celia stînjenită.

– *Oui, naturellement.* Este fiul meu vitreg.

În ușă apăru Noeline.

– Mulțumesc, Noeline. Știu că domnul Justin ți-a pus răbdarea la încercare. Unde este acum?

– În salon.

– Jos? Cum a ajuns acolo ?

– Merge cu bastonul domnului Victor. Victor Vallerand fusese tatăl lui Maximilien.

– Piciorul lui, spuse Celia îngrijorată. E posibil să fi început să sîngereze iarăși. Oh, știam că o să exagereze, știam... și se grăbi către salonul de la intrare.

Văzu o siluetă înaltă, cu un baston în mînă, stînd lîngă fereastră. Era îmbrăcat cu o haină albastră și pantaloni la fel. Părul lui des și negru era tuns scurt și fața întoarsă spre ea era izbitor de frumoasă. Celia simți o amețeală și se apropie de el cu genunchii slăbiți. Ochii lui albaștri și gura îi zîmbiră dezarmant. Văzu chiar o gropiță în obrajii lui slăbiți. Vocea lui baritonală păru amuzată.

– Nu ai de gînd să leșini, nu?

Ar fi putut fi Philippe. Asemănarea era așa de izbitoare, că aproape scoase un țipăt. Ceea ce dorise mai mult era acum în fața ei– și era o iluzie , o iluzie pe care nu o suporta. Se întoarse să plece, dar el îi prinse încheietura mîinii. O ținu lîngă el chiar dacă eforturile ei de a scăpa îi produceau durere.

– Celia, nu, uită-te la mine!

– Nu pot, spuse ea izbucnind în lacrimi. Nu suport să văd...Chipul lui Philippe...

– La naiba, este și chipul meu! Justin o trase mai aproape și ea își lăsă capul pe umărul lui plîngînd încet. El îi șopti la ureche: este și chipul meu.

Inima începu să-i bată neliniștit cînd o simți pe Celia plîngînd lîngă el. Ar fi vrut să o sărute, să-i oprească plînsul. Căută o batistă și găsi una în buzunar. Neobișnuit cu asemenea situații, îi șterse fața pe jumătate ascunsă. Ea luă batista oftînd și își suflă nasul

Justin nu le văzuse pe Lysette și Noeline în cadrul ușii.

– Ajută-mă să ajung la sofa, spuse el. O să-mi pierd echilibrul.

Lysette o trase pe Noeline în spate și schimbă o privire îngrijorată cu aceasta, apoi se hotărî să-i lase singuri.

Celia îl ajută pe Justin să se așeze pe sofa. El o trase lîngă el.

– Dă-mi drumul, șopti ea.

– Nu pînă ce nu te uiți la mine, spuse. Trebuie să fii în stare să vezi diferențele între mine și Philippe. Privește-mă și spune-mi că le vezi. Celia, nu-ți fie teamă.

Se uită la el. Avea dreptate. Pentru străini ar fi părut identici, dar pentru cei care i-au cunoscut, existau evident diferențe.Ochii izbitor de albaștri ai lui Justin

erau deosebiți de cei blînzi ai lui Philippe. Nasul era mai lung, gura mai mare și buza de jos mai curbată.

Și trupul era diferit. Hainele pe care le purta ar fi căzut perfect pe Philippe, dar Justin era mai suplu, oțelit de ani de luptă și privațiuni.

– Văd diferența , spuse ea, și asemănarea.

– Nu sînt Philippe, spuse el, fără să schițeze vreun zîmbet .

– Știu, șopti ea trist.

– O să te gîndești la el de fiecare dată cînd mă vezi?

– Nu... nu știu. Oh...

– Situația este penibilă, zise scurt. Nu suporta gîndul că ea îl compara cu Philippe. Era o nebunie să fie gelos pe un un om mort. Pe propriul său frate.

Se priviră și Justin ridică mîna la barbă. Înjură.

– La dracu, nu mai am barbă!

– Era o barbă urîtă, spuse ea, continuînd să-l privească în timp ce-și sufla nasul. Philippe nu ar fi suportat niciodată să arate ca o capră.

– Da, erau o groază de lucruri pe care Philippe nu ar fi suportat să le facă. Dar eu nu sînt Philipe.

– Nu-i nevoie să-mi spui asta mereu!

– Atunci nu te mai uita la mine ca și cînd....

– Înțeleg, spuse Max din ușă, că începe o ceartă conjugală.

– Nu o să meargă, spuse Justin privindu-l cu răceală.

– O să meargă, spuse Celia hotărîtă ștergîndu-și fața umedă. Nu te-am vindecat doar ca să te văd arestat

și spînzurat. Refuz să cred că am îndurat două săptămîni îngrozitoare inutil.

– Nimeni nu ți-a cerut să faci asta, replică Justin.

– Atunci cine mă striga să alerg pe scări în sus și în jos de fiecare dată pentru o gură de apă sau...

– *Assez*, îi întrerupse Max. Destul, probabil ați uitat că locotenentul poate veni în orice moment. Privirea lui severă se mișca de la chipul îmbujorat al Celiei la cel de nepătruns al lui Justin. Voi nu prea arătați ca doi soți iubitori. Dă-mi voie să-ți amintesc că viața lui Justin depinde de cît de convingătoare ești.

– *Monsieur*, îl anunță Noeline, locotenentul vine pe alee.

Celia se ridică de pe sofa, dar Justin o trase înapoi.

– Stai aici, spuse el. Ea se uită la Maximilien, care mergea spre ușa de la intrare. Se făcu liniște în salon; se auzeau doar bătăile ceasului de bronz de pe cămin. Unde este Lysette? întrebă Justin.

– Ea o să stea cu copiii sus, se bîlbîi ea.

– Relaxează-te, murmură el mîngîindu-i mîna.

– Nu pot să mă prefac că ești Philippe, zise ea tresărind, cînd auzi ușa deschizîndu-se.

Justin îi întoarse fața spre el. Brusc toată enervarea și gelozia lui dispărură. Mai degrabă era îngrijrat pentru ea. Nu voia să-i mai producă durere, nici dacă asta ar fi însemnat să se sacrifice el însuși.

– Atunci nu te preface, dacă îți face rău, șopti el, nu merită.

– Ești doar supărat, spuse ea văzînd că vorbise serios. Sigur că viața ta merită. O să te ajut. Înainte ca Justin să mai spună ceva, ea îi îndepărtă cîteva șuvițe de păr de pe frunte. Gestul tandru și posesiv era exact cel pe care orice soție l-ar fi făcut pentru soțul ei.

Locotenentul Benedict intră în cameră, privind uimit perechea din fața sa. Justin zîmbi. Întinse mîna.

– Peter. Mă bucur să te revăd.

– Philippe? zise el cu respirația tăiată și-i strînse mîna.

– Iartă-mă că nu te-am putut primi mai devreme. Așa cum ai văzut, familia Vallerand își apără bine membrii. Justin o trase pe Celia mai aproape și o sărută pe tîmplă. Mulțumită îngrijirilor pricepute ale soției mele, aștept să mă fac bine curînd.

Celia zîmbi și îl invită pe locotenent să se așeze pe un scaun din apropiere, ceea ce el făcu imediat.

– Am auzit că ai fost orbit, spuse Benedict privindu-l atent pe Justin.

– I-am scos bandajele de la ochi noaptea trecută, răspunse Celia în locul lui rîzînd. De fapt Philippe și le-a scos singur, înainte de a-l putea opri. După cum se spune, doctorii sînt cei mai răi pacienți. Știți, domnule locotenent, ochii lui nu sunt complet refăcuți. S-ar putea să aibă dureri de cap.

– Dumnezeule, Philippe, zise Benedict cu voce schimbată. Șansa de a supraviețui unui atac al piraților... capturarea... evadarea. Povestea este incredibilă.

– Da, știu, răspunse Justin trist. Este incredibil. Îl întrebă pe un ton aspru: Am auzit că ai avut îndoieli în privința identității mele.

Benedict avu bunul simț să pară stînjenit.

– Trebuie să-mi fac datoria, Philippe, și fratele tău este cunoscut drept un proscris periculos. Nu puteam fi sigur, pînă nu te vedeam cu ochii mei.

– Nu știu cît de periculos poate fi fratele meu, zise Justin binevoitor. Dar ar fi rău pentru cariera mea, Peter, dacă oamenii ar suspecta că sînt pirat. Am fost instruit să folosesc un bisturiu, nu o macetă.

– Philippe, trebuie să-ți pun cîteva întrebări. Sper că vei fi în stare să dai Departamentului Naval informații despre acești pirați. Este adevărat că ai fost ținut în captivitate ultimele patru luni pe Crow Island?

– Da, răspunse Justin.

– Au mai fost și alții luați odată cu tine?

– Nu, am fost singur.

– Poți să-mi spui de ce te-au cruțat?

– Presupun că din cauza cunoștințelor mele medicale. Nu există doctori pe Isle au Corneille.

– Este evident că ai fost tratat bine, remarcă Benedict, privindu-l sceptic pe Justin. Celia admise că Justin nu arăta ca unul ținut prizonier cîteva luni. În ciuda palorii date de boală, pielea lui era încă bronzată.

– Poți să-mi descrii insula și cum este fortificată? Și cum ai scăpat, bineînțeles.

– Am cîteodată scăpări de memorie, mărturisi Justin apropiind-o pe Celia de el. O să-ți spun tot ce pot.

Nu știu cît îți va fi de folos.

Celia asculta cu admirație cum Justin răspundea întrebărilor cu detalii diverse, oferind doar informații plauzibile. A povestit cum a fost ținut captiv pe insulă, a descris fortul, cum a mituit niște pirați ca să-l ajute și a descris lupta din timpul evadării. Benedict îi ceru să repete unele părți ale povestirii, căutînd în mod evident nepotriviri, dar Justin nu se trădă. După o jumătate de oră Max întrerupse interogatoriul dregîndu-și glasul.

– Domnule locotenent Benedict, interveni Max. Se vede că fiul meu a început să obosească. Sînt sigur că nu vreți să-l obosiți și mai mult.

– Nu, desigur, răspunse Benedict ezitant.

Celia se apropie de Justin îngrijorată. Avea broboane de sudoare pe frunte. Grimasele repetate îi trădau durerea. Îi tamponă fruntea cu batista.

– Iar o migrenă? întrebă ea.

– Nu, este în regulă, pot continua, spuse el, am nevoie doar...

– Ai nevoie de odihnă. Nu ar fi trebuit să vii jos, spuse ea în timp ce Max și Benedict discutau cu voce joasă.

– Trebuie să ies din camera asta blestemată, șopti Justin.

– Philippe, spuse locotenentul Benedict, apropiindu-se de sofa, presupun că pentru moment e suficient. Dar aș vrea să știu mai multe, cînd te vei fi întremat.

– Bineînțeles, răspunse Justin dînd să se ridice, sprijinit în baston, cu toate protestele Celiei. Încercă să-

și menținã echilibrul sprijinindu-se de umerii ei firavi. Sper cã soția ta este bine.

– Da, este, rãspunse Benedict privindu-l suspicios. Cînd sã-i spun cã o sã-ți reiei activitatea?

– Aș insista ca Philippe sã fie complet restabilit, înainte de a se gîndi sã-și reia munca, rãspunse Celia în locul lui Justin. De-abia mi-am recãpãtat soțul... New Orleans-ul va trebui sã mã ierte cã-l voi pãstra doar pentru mine încã o vreme.

După ce-și luã la revedere, Benedict plecã gînditor. Justin oftã adînc, trupul fiindu-i evident în suferințã, după efortul fãcut. Max îl privi preocupat.

– A mers bine, cred, spuse el scurt. Merg sã vorbesc cu Lysette acum. E curioasã sã afle ce s-a întîmplat.

Celia îl sprijini pe Justin pînã la scãri.

– Crezi cã locotenentul a fost convins? întrebã ea.

– Nu complet, rãspunse Justin gînditor. Dar ar putea face totul mult mai complicat. Înjurã cînd puse piciorul pe prima treaptã a scãrii. Poate va face asta mai tîrziu.

– Ai fost foarte...diferit acolo, spuse ea susținîndu-l în continuare cu trupul ei suplu. Așa de prietenos și drãguț.

– Ca Philippe.

– Puțin, consimți ea. Philippe era deschis, încrezãtor, într-un fel în care tu nu ești. El iubea oamenii, voia sã-i ajute. Se citea asta pe fața lui. De aceea el...

– Da, știu toate astea, spuse Justin încordat.

– De ce nu semeni mai mult cu Philippe? nu se putu ea abține să nu întrebe și rîse sec.

– Asta, *petite,* este întrebarea care mi s-a pus întreaga mea tinerețe nenorocită. Voiam să fiu ca el. Am încercat uneori. Dar este și sînge rău în familia Vallerand. Aproape în fiecare generație a ieșit cel puțin un *âme damnée.* Se pare că asta este soarta mea.

– *Âme damnée*...un spirit blestemat, un suflet pierdut. Celia se cutremură ușor și știu că el o simțise.

Ajunseră în cele din urmă în camera lui și Justin se întinse pe pat cu un geamăt de ușurare, transpirînd din greu. Celia îi scoase cu grijă pantofii din picioare și îl ajută să-și scoată și haina albastră. Îi scoase cravata și-i descheie nasturele de sus al cămășii, dar el îi dădu mîna la o parte. În ciuda durerii și sfîrșelii, simțea că o dorește. Dacă îl dezbrăca, era sigur că nu se va putea stăpîni să o tragă în pat și să profite de ea.

– Justin, îl întrebă ea cu delicatețe, a existat vreo femeie la care tu să fi ținut?

– Multe, se arătă el cocoș .

– Nu, nu asta vreau să spun. Vreau să spun...Se opri și-și mușcă buza.

– Mă întrebi dacă am fost îndrăgostit vreodată? completă zeflemitor. De ce au femeile o asemenea fascinație pentru treburile inimii? Cred că este felul lor de a...

– Bine,atunci nu-mi răspunde, spuse ea enervată.

– Răspunsul este nu. M-am bucurat de multe femei... Se opri și în tăcerea scurtă care urmă amîndoi

se gîndiră la noaptea din cabana de pe malul lacului.Dar nu am fost niciodată îndrăgostit. Căscă și se așeză mai confortabil. Și nici nu o să fiu. Dragostea e o mare pacoste. Mulțumesc lui Dumnezeu că m-a ferit.

– Poate într-o zi...

– Niciodată. Nu este în mine. Închise ochii, sugerînd că discuția se încheiase.

Celia ieși din cameră gînditoare și închise ușa. Nu și-l putea imagina pe Justin îndrăgostit și nici nu-și putea închipui ce fel de femeie l-ar putea inspira. Dar era sigură că, dacă într-o zi ar cădea pradă iubirii, ar fi singura dată și ar fi o emoție destructivă și periculoasă pentru el.

Saloanele erau pline de vizitatori. O zi pe săptămînă era pentru vizite, cînd doamnele din New Orleans se vizitau, schimbau știri și bîrfe. Săptămîna aceasta se părea că plantația Vallerand era cel mai tentant loc de vizitat. Știrea întoarcerii lui Philippe Vallerand explodase în oraș.

Hoardele de vizitatori erau deosebit de mari, deoarece Lysette cultivase multe prietenii atît cu doamne americane cît și cu creole. Se părea că numai sub acoperișul ei aceste grupuri se puteau amesteca armonios. Creolii considerau că era indecent să se zgîrcească pentru fiecare bănuț, așa cum făceau americanii. Îi considerau pe americani grobieni, comercianți neprincipiali, întotdeauna grăbiți și lipsiți de bună

creștere. Americanii îi considerau pe creoli leneși și decadenți, pe bărbați temperamentali și pe femei prea ușuratice.

Dar familia Vallerand era ciudat de compatibilă cu ambele culturi. Atît Maximilien cît și Lysette veniseră din familii vestite. Descendența lor era fără îndoială aristocratică. Maximilien era respectat și de către americani pentru mica dar eficienta afacere cu nave al cărei proprietar era și pe care o conducea. Mai mult, era prieten cu guvernatorul american. Lysette era o matroană respectată, dată fetelor creole ca exemplu de comportare corespunzătoare, deși era încă tînără și stilată. Vorbea engleza perfect și avea multe prietene americane.

Justin nu își făcu apariția, de teamă să nu fie copleșit de mulțimea de femei curioase. Așa cum îi explicase Lysette, Philippe fusese cel mai căutat doctor din New Orleans. Combinația de cunoștințe medicale, înfățișare plăcută și farmec personal îl făcuse foarte popular și știrea despre așa-zisa întoarcerea a sa din morți fusese primită cu entuziasm.

Celia stătea în dreptul ușii, după ce se scuzase sub pretextul că merge să vadă ce fac copiii. Se îndrepta către camera fetelor, cînd văzu că ușa camerei lui Philip era întredeschisă.

Justin era înăuntru, așezat pe un scaun, cu genunchii desfăcuți și capul aplecat. Într-unul dintre pumni ținea ceva. Celia îi simți durerea pe care încerca să o ascundă.

– Deci ai ținut la el, observă ea.

Justin o privi uimit. Avu nevoie de un moment pentru a fi în stare să vorbească.

– Pleacă naibii de aici, urlă el.

Celia nu păru intimidată.

– Vorbești despre Philipe atît de relaxat. Am crezut că moartea lui nu a însemnat nimic pentru tine. Dar pînă acum chiar nu a contat, nu-i așa? Nu ți-a venit să crezi că a dispărut cu adevărat.

Nu se mai putea uita la ea.

Înaintînd în cameră, Celia îi studie profilul.

– L-ai iubit, nu-i așa? șopti ea. El nu-i răspunse și pentru ea acesta era un răspuns suficient. Îngenunche lîngă scaunul lui și-l privi.

– Am fost întotdeauna împreună, spuse el privindu-și pumnul strîns. Cînd eram mici, trăiam ca sălbaticii, hoinărind prin mlaștină și făceam tot ce ne plăcea. Am crescut mai mult de capul nostru. Pe tata nu-l interesa, atîta timp cît nu-i făceam probleme mari. Zîmbi cu tristețe. A fost un ticălos cu inimă de gheață. Tot New Orleans-ul l-a bănuit că a omorît-o pe mama. Ani de zile și eu am crezut.

– Tu, tu... se bîlbîi ea, întrebîndu-se dacă îl auzise corect.

– Mama a fost o cățea fără suflet, căreia nu-i păsa de nimic, în afară de plăcerile ei. L-a făcut de rușine pe tata, avînd aventuri cu alți bărbați. Nu avea nici un fel de instinct matern. Eu și Philippe nu eram pentru ea

decît o povară. După moartea ei, tata nu ne-a mai putut privi, fără să-și aducă aminte de ea. Ochii lui îi întîlniră pe ai Celiei. Pentru toată lumea noi doi eram o curiozitate, supectați și uneori priviți cu milă. Alți băieți ne provocau să luptăm pentru onoare. Eu acceptam întotdeauna lupta, în vreme ce Philippe făcea pe împăciuitorul. Rîse. Deși îl provocam uneori, Philippe îmi lua mereu apărarea, uneori chiar împărțind cu mine pedeapsa pentru faptele mele rele. Și eu îl protejam cînd puteam. Era un visător, un idiot sentimental. Nu reușesc să înțeleg de unde își luase această inocență stupidă. Era...remarcabil. El era tot ce aveam. Dacă l-am iubit? Doamne, da, eu...Își înghiți nodul din gît și strînse pumnii.

– Justin, șopti ea. Ce ai în mînă?

El păru să nu o audă.

Îi luă pumnul și i-l deschise deget cu deget. În palma lui era un vîrf de săgeată cafeniu. Palma îi rămase deschisă cînd ea îi luă obiectul. Văzu sînge în palma lui. Vîrful ascuțit îi străpunsese pielea aspră.

– Justin, tresări ea, și pe negîndite își apropie buzele de picătura de sînge. Cu capul aplecat peste mîna lui, linse picătura sălcie. El se cutremură cînd limba ei caldă și moale îi atinse palma.

Celia îngheță, cînd înțelese ce făcuse. Își îndepărtă gura de el și-i privi mîna mare. Șocată de propriul gest, rămase îngenuncheată la picioarele lui. Justin înlemnise, la fel și ea, dar îl auzi cum răsuflă sacadat.

Voia să-l privească, dar se temea. Ce se întîmpla cu ea? Voia să tragă mîna aceea puternică și fierbinte peste gîtul și sînul ei, să se tîrască spre el și să-i simtă gura peste gura ei. Cumva spectrul morții lui Philippe dispăruse dintre ei și acum îi era teamă de Justin într-un mod care-i fusese străin pînă atunci.

Își ridică brusc capul și îl privi tulburată. Adîncimile albastre exprimau o uimire care o egala sau chiar o depășea pe a ei. Celia era incapabilă să se miște sau să vorbească. Fața îi ardea și inima îi bătea dureros în piept. Știa că imobilitatea și tăcerea ei erau ca o invitație. Mîna lui se întoarse pînă cînd i le cuprinse pe ale ei. Rămaseră așa pentru cîteva minute sau ore, înghețați în afara timpului, însă acut conștienți unul de prezența celuilalt.

Se despărțiră brusc, Celia țîșnind în picioare, cu scuza incoerentă că trebuie să le caute pe fete.

– Fetele...trebuie să le găsesc, spuse ea .

– Celia...

Dar ea dispăruse, înainte ca el să mai poată spune ceva. Privi spre ușă și înjură. Trebuia să plece.Instinctul său îi spunea că o plasă de mătase se închidea în jurul său. Dacă nu scăpa repede, urma să rămînă încurcat pentru vecie în legăturile acelea moi și rezistente. Dar nu putea pleca -nu avea încă tăria și forța de a a scăpa de Dominic Legare. Această mascaradă fragilă era singura lui protecție. Se întreba totuși care amenințare era mai mare? Dominic Legare, sau soția propriului frate?

Plictisit și neliniștit, o căută pe Celia după amiaza. Ea dispăruse de cîteva ore, evitîndu-l. Pe el îl enervau limitările cauzate de răni. Mersul său de felină era înlocuit acum de un șchiopătat dureros. Plantația era tăcută și toată lumea ocupată cu propriile îndatoriri.

Bătu nerăbdător la ușa căsuței și îi spuse servitoarei, cînd i se deschise:

– Unde este doamna Vallerand?

Fata îl privi stingherită, apoi fugi să-i spună Celiei de vizitator. Celia veni, îmbrăcată într-o rochie albastră, simplă, cu un șorț lung alb. Își strînsese părul la spate și-l legase cu o panglică.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea direct. *Ça va?*

– Da, sînt bine. Justin simți aceeași stare de bine și liniște pe care o resimțea mereu cînd se afla în prezența ei. Pentru ce porți șorțul?

– Pictez, răspunse Celia ezitant.

– Nu știam că pictezi, o privi el surprins. Dă-mi voie să intru. Vreau să văd ce pictezi.

– Nu, zise ea hotărîtă. Nu e mare lucru. Pictez doar pentru mine.

– Nu o să te critic, încercă el să o convingă.

– Chiar dacă ai face-o, părerea ta nu mă interesează.

– Atunci dă-mi voie să intru.

– Nu. Nu o să te las să intri in intimitatea mea, pentru propriul tău amuzament!

– Atunci nu mă lași să intru?

Încercînd să-l refuze, vru să pară serioasă, dar un zîmbet o trădă. Justin simți în piept cuțitul răsucindu-se.

– Bine, spuse ea îmbufnată, și porni pe culoarul care ducea către camera ei de pictură. Justin o urmă imediat, pășind pe covorul care-i atenua ticăitul bastonului.

Cînd intrară în camera unde picta, Celia păru supărată fiindcă se întreba de ce îi cedase, oferindu-i lui, dintre toți oamenii, ocazia de a o ridiculiza. Cu un aer serios, se îndreptă spre șevaletul de lîngă fereastră și privi acuarela pe jumătate terminată. Justin o urmă și se opri în spatele ei. Privi cu atenție pictura.

Pictase golful în nuanțe de verde închis, gri și albastru, surprinzînd copacii bătrîni cu crengile ca niște brațe întinse. Părea amenințător și sumbru, teama ei de locul acela fiind prezentă în fiecare mișcare de penel. Contemplînd pictura, Justin spuse primul lucru care îi veni în minte.

– Nu este întotdeauna așa de sinistru.

– Pentru mine este.

– Uneori poate fi frumos. Apoi continuă de unul singur, analizînd schițele împrăștiate prin cameră și pînzele îngrămădite neglijent unele peste altele. Picturile ei erau delicate și îngrijite. Zîmbi cînd ajunse la schița unui vizitiu plictisit și a unui lacheu care se sprijineau de o trăsură care aștepta lîngă casă. Mai era și o pictură a lui Maximilien călare inspectînd plantația.

Justin recunoscu capul mîndru și spatele drept al tatălui său. Zîmbi, privind-o pe Celia peste umăr, iar ea începu să se relaxeze.

– Ai făcut vreuna cu Philippe?

Întrebarea păru s-o bucure pe Celia. Rămase imobilă, privindu-l intens. Era prima dată cînd Justin nu putea să-i citească gîndurile. Hotărîndu-se pînă la urmă, Celia se întoarse și se îndreptă către o masă apropiată, unde scotoci într-un carnet cu schițe. Îi aduse una. El o luă, anticipînd durerea recunoașterii, la vederea chipului fratelui lui. Dar rămase surprins. Schița nu era deloc ce aștepta el. Portretul era al unui bărbat cu un zîmbet zeflemitor pe buze, cu o privire insolentă și trăsături prea ascuțite, ca să fie ale lui Philippe.

– Sînt eu, spuse Justin și îi aruncă o privire întrebătoare.

– Da, zise ea încet. Se pare că se întîmplă de fiecare dată cînd încerc să-l pictez pe Philippe. Nu iese bine niciodată. Cu cît lucrez mai mult , cu atît seamănă mai mult cu tine.

Vorbeau în șoaptă, ca și cînd le-ar fi fost teamă să nu fie auziți.

– De ce? întrebă el.

– Nu... știu.

– Cînd a fost făcută ăsta?

– Acum cîteva zile. Mă gîndeam la el.

– Și la mine.

– Da, șopti ea.

O privea tăcut și simțea cît de tare îi bate inima, simțindu-se în pragul unei descoperirei pe care nu voia să o facă.

– Ar fi mai bine să pleci, îl îndemnă Celia, luîndu-i schița din mînă. Lysette o să vină curînd. O irlandeză îi va aduce aduce niște rochii de la croitoreasă. Ne-am gîndit că e mai bine să-i facă ultimele retușuri aici.

Celia fu atît ușurată, cît și jignită, cînd Justin plecă aproape imediat. Mai aranjă ustensilele de pictat și încet, încet nervozitatea provocată de vizită scăzu. Lysette intră în garsonieră zîmbind fericită, urmată de fata irlandeză, Briony și servitori cu brațele pline de cutii și materiale.

– Trebuie să-i spui domnului Deneux că sîntem foarte mulțumite de rochii, comentă Lysette, cînd Briony termină ultimele retușuri la o frumoasă rochie de mătase de culoare verde marin. Culoarea era încîntătoare, în contrast cu pielea ei albă și părul roșu, iar Lysette era în mod evident încîntată de noua ei rochie.

-Ce bine că s-a teminat doliul.

– E minunat că domnul Vallerand s-a întors acasă, adăugă Briony pe un ton reținut.

Celia privi croitoreasa care făcea modificări la o mînecă și i se păru că nu o văzuse niciodată pe Brioni așa de abătută. Ea era de obicei veselă, vioaie și bine-dispusă. Acum era palidă și arăta de parcă plînsese.

Avuseseră cumva Lysette și Briony vreo dispută? Se vedea clar o încordare între cele două, în ciuda eforturilor lor de a se purta ca de obicei.

– Atunci, asta e ultima, zise Briony descheind la spate rochia Lysettei. O iau la atelier și le facem pînă joi.

– Mulțumesc. Lysette dezbrăcă rochia și i-o dădu fetei. O să termin cu îmbrăcatul aici. Du-te acasă și spune-le să aducă trăsura aici.

Celia o privi pe tînăra irlandeză, apoi pe Lysette.

– Pare tulburată de ceva, *n'est-ce pas?*

Lysette ridică din umeri nonșalant.

– Ah, fetele de vărsta ei au mereu toane. Celia, vrei să-i spui lui Noeline să ducă rochiile la trăsură? Cred că e în bucătărie cu Berte.

– Bineînțeles. Celia porni spre casa principală. Soarele apunea și cerul era tot o nuanță roșiatică. Se opri cînd o văzu pe Briony dispărînd la capătul grădinii. O urmări, întrebîndu-se de ce nu se dusese direct spre casa principală.

Justin era și el în grădină, așezat pe banca de piatră de lîngă fîntînă. Zgomotul pașilor prin iarbă îi atrase atenția și se întoarse. Nu o mai văzuse pe fată, o irlandeză drăguță, cu pistrui și păr castaniu cîrlionțat. Purta o rochie albastră modestă și un șorț alb lung. Resturi de ață îi atîrnau pe mîneci și corset. Probabil adusese rochia Celiei de la croitor.

Justin o privi întrebător, văzînd-o că se apropie. Era palidă. Îngrijorat, el observă că fata era aproape să

izbucnească în lacrimi. *Bon Dieu*, ura să aibă de a face cu femei care plîng! De ce dracu plîngea și de ce se uita la el ca și cum...

– Philippe, șopti ea așezîndu-se pe bancă lîngă el. Mîinile ei mici și asprite de muncă îi atinseră cu delicatețe fața. Oh, Philippe, dragostea mea, cînd am auzit că nu ai murit...

Înainte ca Justin să poată spune ceva, ea îi acoperi gura cu un sărut pătimaș.

Capitolul 9

Uimit, Justin încercă să evalueze situația. Fata era în mod evident o fostă iubită a lui Philippe. Dar Philippe nu era genul care să se încurce cu servitoarele. Nici cînd devenise matur nu-și luase o amantă. Philippe fusese întotdeauna atras de domnișoare delicate, nu de fetișcane robuste ca aceasta.

În timp ce o parte a minții sale se întreba cît de intim se cunoscuseră Philippe și fata aceasta, o altă parte observă cu surprindere că nu se simțea atras de ea. În mod obișnuit, i-ar fi făcut mare plăcere să fie obiectul avansurilor unei fete arătoase. Dar, deși buzele ei erau moi și dulci, simți atît de puțină satisfacție în urma sărutului, de parcă ar fi murit de foame și i s-ar fi oferit o ceașcă cu ceai slab. Și nu fata era de vină, el era. Voia o singură femeie.

– Bietul de tine, șopti ea pasional pipăindu-i bandajele prin cămașă. Cînd mi-au zis că ai murit, a murit și o parte din mine. Știu că nu mai poți fi al meu. Soția ta este o femeie bună. N-aș încerca să i te fur. Dar te pot iubi încă, Philippe, și o voi face tot restul vieții mele. Am mai vrut un moment pentru mine, un ultim sărut. În inima mea vei fi mereu al meu. Nu o să fiu niciodată a altui bărbat. O să aștept întotdeauna, chiar dacă tu nu

mă vei dori. Dar dacă vei dori o parte din mine, ești liber să o iei. E păcat să iubești bărbatul altei femei, dar nu-mi pasă. Îl sărută iarăși, dar păru că simte ceva în neregulă; se depărtă de el și-l privi.

– Ce este, Philippe?

Fața ei brăzdată de lacrimi se albi și degetele ei tremurînde îi atinseră buzele, bărbia și obrazul cercetîndu-l cu delicatețe. Apoi mîna îi căzu.

– Tu nu ești Philippe, oftă ea. Se răsuci, dar el o prinse de umeri. Ea îl privi stupefiată.Tu ești fratele, Justin.

Justin tăcea, știind că nu avea rost să nege, era imposibil să o facă să creadă că era fratele lui.

Fata încerca din greu să vorbească. Îi privi ochii albaștri și își recăpătă în cele din urmă vocea.

– Philippe vorbea deseori despre tine.

– Da? o întrebă Justin surprins. Credea că Philippe nu vorbise cu nimeni despre el, nici măcar cu Celia. Simți umerii fetei tremurînd sub mîinile lui.

– Unde este Philippe? întrebă ea cu voce întretăiată. E mort, nu-i așa? Justin încuviință încet. Ea gemu de durere mușcîndu-și buza.

– Cum te cheamă? întrebă Justin brusc, pe cînd ea abia își stăpînea plînsul.

– Briony. Briony Doyle.

– Domnișoară Doyle, repetă el. Pot să contez pe tine că îmi vei păstra secretul?

– De ce i-ați luat locul?

– Unii oameni încearcă să mă ucidă. Aceiași care l-au ucis pe Philippe. Nu am cum să te forțez să păstrezi tăcerea. Tot ce pot să fac este să cred că o vei face din respect pentru Philippe. Cred că el ți-ar fi cerut să mă ajuți.

– O să vă ajut, consimți Briony mai relaxată.

– Mulțumesc, spuse Justin, întrebîndu-se dacă putea să aibă încredere în ea.

– Philippe v-a iubit, spuse ea încet. Era îngrijorat de soarta dumneavoastră în fiecare zi din viața lui. O să vă păstrez secretul, domnule Vallerand, dacă îl păstrați și dumneavoastră pe al meu.

– Sigur, zise Justin și îi dădu drumul, dar ea continua să șadă acolo, descumpănită. Îi era milă de ea și, deși era doar o fetișcană, durerea ei era la fel de adîncă precum era și a Celiei. Poate chiar mai adîncă, întrucît putea să spună cu siguranță că Briony și Philippe fuseseră amanți, iar Philippe fusese centrul existenței acestei fete.

– L-am pierdut cînd a plecat în Franța să se însoare cu Celia Verité, mărturisi Briony cu vocea stinsă. Știam că mă iubește. L-am făcut fericit, dar nu eram vrednică de el. Visa să se însoare cu o doamnă cu mîini gingașe, care înțelege poeziile care îi plăceau și lui. Nu i-am cerut nimic... Știam că mă va părăsi într-o zi. M-am dăruit cu totul lui și nu am încercat să-l păstrez pentru mine. Un Vallerand și o fetișcană irlandeză. Clătină din cap cu un zîmbet trist. Nu se putea.

– Philippe a fost un prost, spuse Justin cu blîndețe. Eu cred că ai fi fost bună pentru el.

Justin ar fi vrut să-și vadă fratele cu această fată impulsivă, care l-ar fi scos din visare și viața lui interioară confortabilă. Cineva care îl iubise așa de mult, încît să-și urmeze inima, nu convențiile sociale. Celia îl iubise pe Philippe, dar nu l-ar fi provocat niciodată.

– Biata madame Vallerand, murmură Briony gînditoare.

– Nu-ți face griji în privința ei. Este o femeie puternică, spuse Justin. Cel mai bine este să pleci înainte de a fi văzută. Se opri. Nu o să spui nimănui cine sînt, nu?

– Nu, spuse ea. Nu o să-l trădez pe fratele lui Philippe. Se ridică și plecă ștergîndu-și ochii cu mînecile.

Justin o privi gînditor și totodată surprins de noutatea că Philippe iubise două femei, suferise de îndoială și indecizie și beneficiase de fecioria fetei, pentru că o dorise prea mult, ca să asculte avertismentele conștiinței. Dumnezeule, se gîndi el, probabil noi doi semănam mai mult decît credeam eu, mon frere.

Simți ceva în spate și se întoarse, ca să o vadă pe Celia în apropiere. Îl privea. Chiar și în întunericul tot mai profund o vedea că este îmbujorată.

– Trăgeai cu urechea? întrebă el .Cît de mult ai auzit?

-Nimic, dar am văzut-o sărutîndu-te, zise Celia abia stăpînindu-și furia. Am văzut-o pipăindu-te peste tot, iar tu stăteai, țap nerușinat!

– N-am fost în stare să fug, spuse el arătîndu-i bastonul.

– Nu-mi turna mie scuze ridicole! Chiar gîndești că o să creadă cineva că ești Philippe, cînd tu te comporți așa? Philippe nu s-ar fi încurcat cu o servitoare, și nu mai rînji la mine!

– Vai, vai, ce furioasă ești azi, zise Justin împăciuitor. Ai fi zis că ești...geloasă?

Ea părea că a înghițit un gîndac. Se vedea clar pe fața ei că lupta să se controleze. În cele din urmă, cu o voce de gheață, spuse:

– Nu am bănuit niciodată că ești atît de înfumurat!

Niciodată nu fusese mai mulțumit de ceva ca acum, de gelozia ei.

– Nu ți-a plăcut să o vezi sărutîndu-mă. Recunoaște.

– Recunosc că am fost surprinsă că ai avut tupeul să o seduci, cînd noi încercăm să convingem pe toată lumea că ești Philippe.

– Și Philippe nu ar flirta cu o sărmană croitoreasă irlandeză.

– Nu, el avea mai multă onoare și decență în degetul lui mic decît ai tu în...

– Avea onoare, reluă Philippe. Avea decență. Avea însă și o aventură cu fata.

– Ce? întrebă Celia mirată.

În ciuda gravității situației, Justin simți o plăcere răutăcioasă cînd îi spuse asta.

– O aventură. Nu știu cînd a început, dar a durat pînă în ziua cînd a plecat în Franța ca să se însoare cu tine. Nu am încercat să o seduc. Ea s-a aruncat la mine, crezînd că sînt Philippe.

– Nu ascult asemenea minciuni! Vai, cît de josnic și demn de dispreț ești...

– L-am subapreciat pe Philippe, comentă Justin. Se pare că, la urma urmelor, nu prea a fost un sfînt, ci un om obișnuit, cu defecte ca toți ceilalți.

Celia ar fi vrut să-l strîngă de gît.

– Greșești profund! Nu crezi că Maximilien și Lysette ar fi știut, dacă situația s-ar fi prezentat așa ?

– Da, exact asta cred, zise Justin devenind serios. Și de aceea tu și cu mine o să mergem să o găsim pe Lysette chiar acum.

– Nu o să merg nicăieri cu tine!

– Atunci nu merge, replică el indiferent. Dacă ți-e teamă de adevăr...Nepăsător, își luă bastonul și se ridică în picioare. Dar eu voi primi niște răspunsuri.

Mormăind pe franțuzește, Celia îl urmă în casa principală, neagră de supărare. Brusc realiză că era la fel de supărată pe îmbrățișarea dintre Justin și Briony cît fusese la gîndul că Philippe avusese o aventură cu aceasta.

Trebuia să-și recunoască măcar sieși. Cînd îi văzuse împreună, se simțise înșelată. Nu, greșit, nu putea să se simtă astfel! Nu avea nici un drept asupra lui Justin și nici nu voia să aibă. Era un proscris, un om în afara legii.

Făcuse în trecut lucruri deplorabile. Dacă își permitea să simtă ceva pentru el, atunci nu putea fi altceva decît milă.

Ajunseră în casă. Celia observă că Justin mergea din ce în ce mai bine, odată cu trecerea zilelor. Ce repede se vindecase! Curînd va putea să plece. Și apoi ce? Maximilien refuzase să discute despre orice plan de plecare a lui Justin din New Orleans; la fel despre ce explicație vor da după plecarea lui. El îi spusese să nu fie îngrijorată și să lase viitorul pe seama lui.

Justin îi spuse lui Noeline să o cheme pe Lysette în salon. Se așeză pe sofa, iar Celia se așeză cît mai departe posibil de el. Îl privi cînd se simți privită. Deși nu zîmbea, îi apărură gropițe în obraji și o strălucire răutăcioasă îi juca în privire.

– De ce ești așa de mulțumit? izbucni ea. Speri să afli că soțul meu mi-a fost necredincios. Vrei să mă vezi umilită...

– *Attends*, i-o tăie Justin, ridicînd mîna, ca și cînd ar fi vrut să o reducă la tăcere, dacă Philippe s-a culcat cu fata, și mi-aș pune la bătaie piciorul cel bun că așa s-a întîmplat, a fost înainte de a se fi însurat cu tine. Nu era soțul tău, deci nu ți-a fost necredincios.

– Mi-a făcut promisiuni, spuse Celia cu voce joasă și apăsată. L-am așteptat trei ani să vină după mine.

– Și tu te-ai așteptat să fie abstinent în tot acest timp? o întrebă el zîmbind cu înțeles.

– *Naturellement!* Mă iubea. Ar fi putut să mă aștepte!

– Știi mai puțin despre bărbați decît credeam eu, o certă Justin. Philippe era un tînăr în deplină putere, nu un preot. Și în ceea ce privește asta, cred că pînă și preoții au nevoi firești. Un bărbat, sau o femeie, nu-și poate nega anumite nevoi elementare.

– Ești dezgustător!

– Nevoi elementare, continuă el, care uneori au foarte puțin de-a face cu dragostea. O privi îndelung, albastrul ochilor lui pătrunzînd-o. Așa cum bine știi și tu.

Celia era pironită pe scaun de privirea lui. Roși intens. Își duse mîna tremurînd la piept, cu greu revenindu-și din emoție.

– Vai, cum poți ?

– Acum vrei să pretind că în noaptea aceea nu s-a întîmplat nimic? șopti el. Am fost oricum, dar niciodată ipocrit.

– Nu, doar hoț, proscris,violator de femei...

– Pardon, se auzi din ușă vocea veselă a Lysettei. Am fost cu Rafael. Mi-a trebuit o clipă să....Se încruntă, observînd fața Celiei care trăda jignire. *Qu'est-ce que c'est?*

– Avem un mister de clarificat, începu Justin, mutîndu-și privirea de la Celia la mama sa vitregă.

– Oh? Lysette părea din cale afară de inocentă. Poate ar fi bine să așteptăm pînă la întoarcerea lui Max și atunci...

– Nu, te vei descurca și tu, spuse Justin. Cunoști deja răspunsul la întrebarea noastră, nu-i așa, *Belle*

mere? Ai putea începe prin a explica de ce domnișoara Briony Doyle mi s-a aruncat în brațe acum cîteva minute.

– Briony? Ea...of, Doamne! Lysette chiar păru dezamăgită. I-am spus lui Briony să stea departe de tine. Credeam că, după ce i-am spus, ar fi trebuit să nu...vai, Doamne...înseamnă că știe?

– Știe, spuse Justin sec. *Belle mere,* spune-mi mie și încîntătoarei mele soții, care a fost exact relația dintre domnișoara Doyle și Philippe.

Lysette aruncă o privire neliniștită spre Celia.

– Nu cred că e necesar să se afle un lucru care trebuie ținut secret.

– Ba da, este necesar, sări Celia cu ferocitate. M-am săturat de toate secretele acestei familii! Vreau să știu ce s-a întîmplat între Philippe și fata aceasta. A iubit-o? I-a fost...dar descoperi că nu poate rosti cuvintele.

Lysette se uită la fața ei hotărîtă și păru îngrijorată.

– Philippe nu ar fi vrut ca tu să știi,Celia. Nu are nimic de-a face cu tine. El nu avea cum să știe de aceste împrejurări, sau ce ți se va cere să faci în numele familiei. Înainte de a-ți explica, trebuie să înțelegi că uneori oamenii nu își pot stăpîni sentimentele. Uneori se pot găsi în situații pe care nu le pot controla...

– Înțelege ea asta foarte bine, o întrerupse Justin. Spune-i.

Lysette încuviință și respiră adînc.

– Phillipe și Briony au fost iubiți mai mult de un an, povesti ea. Era pe cale să se însoare cu ea.

– Philippe? întrebă ea uimită.

– El și Briony au încercat să se ignore. O lungă perioadă au refuzat să recunoască ceea ce simțeau. Apoi... Lysette își drese vocea, vădit încurcată.

– Dar eu îl așteptam, șopti Celia. Nu și-l putea imagina pe Philippe îndrăgostit de o altă femeie. Îi spusese că o iubește. Îi scrisese scrisori lungi, în care își descria sentimentele față de ea. Se simțea jignită. Am crezut că sînt singura.

Lysette o privi compătimitor.

-Tu ești cea cu care s-a căsătorit, *cherie.* I-a luat mult timp ca să aleagă între voi două. După ce s-a gîndit, a înțeles că tu ești cea pe care o dorea cu adevărat.

Celia nu găsi consolare în acest argument.

– Dar dacă a iubit-o pe domnișoara Doyle, de ce nu s-a însurat cu ea?

– Pentru că te iubea și pe tine, dragă, și a înțeles că tu erai mai potrivită ca soție pentru el. Tu ești educată și dintr-o familie franceză aleasă, fiica unui doctor...

– Am fost alegerea cea mai sigură, o întrerupse Celia, simțind cum sîngele începea să-i clocotească iar în vene.

– De ce ești supărată? Te-a ales pe tine, nu-i așa? interveni Justin. Ai obținut ce ai vrut. Doar asta contează.

– Nu-i adevărat! Dacă eu și domnișoara Doyle am fi fost egale ca nume și poziție, eu aș fi fost a doua opțiune!

– Nu ai de unde să știi asta, o mustră el. Se uită la Lysette, căutînd un ajutor. Cîte persoane știau despre legătura lor?

– Nimeni, cu excepția familiei. Philippe s-a sfătuit cu Max ce să facă și Max i-a spus...

– Vrei să spui că s-a însurat cu mine la sfatul tatălui său? întrebă Celia cu vocea unei femei jignite. Cît de mult i-a luat ca să ia această decizie? Eu am așteptat trei ani! Înseamnă că el nu a așteptat să se termine războiul, a așteptat să se decidă cu care femeie să se însoare!

Lysette clipi și îi ceru acum ea ajutor lui Justin.

Justin dădu încet din cap și-i făcu semn discret spre ușă.

– Mulțumim pentru explicații, *Belle mere*.

– Crezi că Briony va dezvălui ceea ce știe? întrebă Lysette.

– Nu.

– Mă rog să nu o facă, oftă Lysette și se retrase recunoscătoare.

Cei doi rămaseră singuri.

– Acum, spuse Justin, de ce atîta supărare?

– Nu este evident? izbucni Celia repezindu-se către fereastră cu mîinile în șolduri. Știi motivul, vrei doar să te bucuri în timp ce eu...

– Nu mă bucur. Vino și stai jos.

– Nu vreau...

– Vino aici, repetă el cu fermitate, și stai jos. O clipă se gîndi că o să-l refuze.

Celia se așeză ezitant la un metru de el.

– Ce vrei să spui ? întrebă ea supărată.

– Că Philippe te-a iubit. Suficient ca să se însoare cu tine. Faptul că a trebuit să facă o alegere dificilă nu trebuie să te jignească. Ar trebui să fii flatată că ai fost cea pe care a ales-o în cele din urmă.

– Relația mea cu Philip nu a fost ceea ce am crezut eu. Am crezut că mă iubește absolut, că nu mai era loc pentru altă femeie. Nu ar fi trebuit să fie o alegere. N-ar fi trebuit să ceară sfatul cuiva. Ar fi trebuit să știe că pe mine mă dorește. Deodată, realizînd cît de egoist suna totul, rămase nemișcată, cu mîinile în poală. După ce a murit mama, nimic nu a mai fost complet al meu, șopti ea. Tata s-a dedicat profesiei, iar eu mi-am dedicat viața muncii și familiei. Apoi surorile mele au început să atragă bărbați tineri, erau vizitate și curtate, iar eu am fost întotdeauna neglijată, și într-o zi am înțeles că tinerețea mea se dusese...

Justin izbucni în rîs, incapabil să se oprească.

– Cum îndrăznești să rîzi? Știam că nu trebuia să-ți fi spus...

El se întinse și-și trecu degetele printre buclele de pe ceafa ei forțînd-o să-l privească.

– Tinerețea ta nu s-a dus, spuse el amuzat. În anumite privințe ești încă o fetiță.

Credea că își bate joc de ea. Totuși era paralizată de apropierea lui, de căldura mîinii lui.

– Nu-ți bate joc de mine, reuși ea să spună.

– Ai fi fost curtată de oricine căruia i-ai fi arătat cel mai mic interes. Dar tu ai vrut ceva special. Philippe a înțeles asta, dar nu a putut pătrunde în acea parte a ta, pe care o țineai ascunsă de restul lumii. Știu exact ceea ce voiai de la Philippe, *ma petite,* dar nu l-ai fi avut în întregime. Philippe era devotat muncii sale, așa cum tatăl tău este devotat muncii lui. El nu era genul de om care să-și neglijeze pacienții, doar fiindcă soția lui îl voia acasă. Ar fi trebuit să-l împarți și să-l împarți cu generozitate. Și nu ți-ar fi făcut plăcere. Nu i-ai dat niciodată de înțeles asta, nu-i așa? Philippe s-a însurat cu tine pentru că a crezut că vei fi soția perfectă pentru un bărbat cu profesia lui...și tu ai fi fost nefericită în fiecare moment cînd el ar fi fost departe de tine.

Celia își coborî capul rușinată, simțindu-se descoperită, ca și cum toate greșelile și defectele ei i se citeau pe față. Se gîndea să-i spună că se înșeală, dar știa că era inutil. Cum de fusese în stare să-i ghicească pînă și cele mai ascunse sentimente? Era ea așa de transparentă pentru toți ceilalți, sau numai pentru el?

– Este o acuzație foarte gravă la adresa mea, mormăi ea. N-ar fi trebuit să fiu așa de egoistă și posesivă...

– Nu este grav.Unii bărbați ar vrea să fie iubiți astfel.

– Fata aceea nu l-a iubit pe Philippe cu egoism, spuse ea și el își retrase mîna din părul ei.

– Nu. Ea ar fi fost fericită cu orice i-ar fi oferit el.

– Ce ți-a spus cînd te-a luat drept Philippe?

– Asta o privește numai pe ea și pe Philippe, spuse Justin sec.

Ceea ce descoperise despre Philippe o făcuse pe Celia să-și pună numeroase întrebări în seara aceea. Merse la culcare, avu un somn foarte agitat și coșmarul care o bîntuise de multe ori revenise. Era la fel de viu și terifiant ca întotdeauna. Aplecată peste balustrada de lemn a navei, ea privea cadavrele din apa însîngerată. Philippe era încă în viață și întindea mîna spre ea, însă ea nu putea să-l ajute -putea doar să vadă îngrozită cum se răsucește, apoi se scufundă. Dominic Legare era în spatele ei, amenințînd-o cu moartea, avea mîinile pe gîtul ei, înăbușindu-i țipetele. Nu era nimeni care să o ajute, nici o șansă de scăpare.

Celia se trezi și se ridică gîfîind, iar cearșafurile erau răsucite în jurul ei. Își șterse lacrimile de pe față și respiră adînc de cîteva ori. Încercă să se liniștească.Philippe era mort și ea era departe de Dominic Legare. Era ridicol să-i fie teamă. De ce se tortura cu asemenea imagini?. Își aminti de prima dată cînd avusese acest coșmar și de felul cum o calmase Justin. Era așa de puternic și liniștitor...Nu, își zise ea, nu te gîndi la asta. Dar amintirile se întorceau insistente.

Ziua următoare rămase în căsuță. Își omorî timpul cu schițele ei și cu acuarelele, dar arta nu mai era așa de liniștitoare ca de obicei. La mijlocul după amiezii răcoroase făcu o plimbare în grădină și îl întîlni pe Justin .

– Mă intrebam cînd o să ieși din ascunzătoare, glumi el. Ochii lui albaștri trecură cu îndrăzneală peste rochia strîmtă de muselină gri, cu care era îmbrăcată.

– Ascunzătoare? repetă Celia, ignorînd inspecția masculină. Nu mă ascundeam.

– Atunci de ce ai luat și micul dejun și prînzul în căsuță?

– Pentru că am vrut să fiu singură.

– Te ascundeai de mine.

– Te evitam. Nu găseam compania ta plăcută, chiar dacă asta te-ar surprinde! Dar presupun că nu mă crezi.

– Nu prea, zîmbi el.

– Presupun că te gîndești că o să mă arunc în brațele tale și o să te rog să mă iei cu tine cînd o să pleci.

– Deloc.O să rămîi aici și o să-ți joci rolul de mătușă pentru copiii Lysettei pînă cînd o să îmbătrînești. O să fii un model de bună cuviință. O să le fie greu să creadă că ai fost cîndva tînără. După cîțiva zeci de ani aventurile tale cu mine nu vor mai fi altceva decît o amintire îndepărtată. Vei fi tăcută și mulțumită, respectată de toți cunoscuții.

– Nu pare o soartă prea crudă.

– O să fie, pentru tine.

– Oh? Îl privi mîndră. Ce fel de viață crezi tu că ar fi mai bună pentru mine?

– Ți-am oferit-o odată.

Îi oferise să fie amanta lui și să o ducă prin lume. Crezuse că va sări în sus la promisiunile lui de case, bijuterii și haine fine de parcă ea ar fi fost o tîrfă de lux.

– Oferta ta a fost o insultă!

– Ești singura femeie cu care am vrut să fac o asemenea înțelegere.

– Și îmi faci iarăși aceeași ofertă? îl întrebă ea disprețuitor.

– După cîte-mi aduc aminte, nu am retras-o.

– Ești nebun dacă-ți închipui că m-aș gîndi...

– O să te gîndești, spuse el. Buna dispoziție îi dispăru de pe față și ochii lui străluciră straniu. Înainte să plec definitiv, o să fiu sigur de asta.

Ea îngheță , văzîndu-l că se apropia cu pași greoi.

– Nu, șopti ea. El îi cuprinsese deja talia.

– Prostuțo. Știi că între noi există ceva ce nimeni altcineva nu poate pricepe. Ceva ce nu ai avut niciodată cu Philippe.

Ea îl plesni peste față, apoi se smuci din brațele lui, gîfîind. Îi amorțise palma de forța loviturii și văzu urma roșie de pe obrazul lui. Gestul ei o șocase, era îngrozită cît de ușor o făcuse el să uite de sine. Se priviră unul pe celălalt o clipă, apoi Justin se calmă. O privi cu impertinență.

– Tot focul ăla, spuse el încet. În noaptea aceea la lac aproape m-ai ars de viu.

– După tot ce am făcut pentru tine, aș merita ceva mai mult decît remarcile tale grosolane! Îl auzi rîzînd în timp ce dădea să plece, dar el îi prinse mîna.

– Celia, așteaptă...

– Dă-mi drumul.

– Ai dreptate, meriți mai mult de atît. Iartă-mă. Învăluit de privirea ei, îi cuprinse mîna mică în ale lui. Nu-ți voi mai aduce aminte de noaptea aceea.

– *Bien*! Acum dă-mi pace și i-ați oferta cu tine!

– N-ar fi trebuit să te tachinez. M-am purtat oribil. I se citea remușcarea în ochi.

– Mereu te porți oribil. Dar se opri și încercă să scape de el.

El zîmbi și privirea lui îi căzu pe mîinile lor împreunate.

– Dă-mi voie să merg cu tine, zise el foarte serios acum.

– Nu, trebuie să mergi înăuntru și să te odihnești...

– Te rog.

Deodată se simți dezarmată și confuză. Brațele lui erau calde și puternice în jurul ei.

– Te rog, repetă el cu voce joasă și ea nu-i putu rezista.

Traversară toată grădina. Justin își dădu silința să fie drăguț, mai drăguț decît fusese vreodată cu ea. O distră cu întîmplări din copilăria lui și a lui Philippe, făcînd-o să rîdă. O privea frecvent și ea tot compara felul în care o privise Philippe, iar acum Justin. Philippe fusese încrezător și foarte sigur de ea. Privirea lui Justin avea ceva, care parcă mai putea descoperi o mie de lucruri la ea. Remarca despre acea noapte o îngrijorase cu adevărat..și totuși, fusese primul bărbat din viața ei care o considerase o femeie pasională. La urma urmei, nu era chiar așa neplăcut să fii catalogată astfel.

– Ești frumoasă cînd rîzi, îi spuse el cînd se întoarseră în casă, și ea îl privi surprinsă.

– Mă întreb dacă este greșit să rîd, să mă bucur de ceva, cînd sînt în doliu după Philippe. Cîteodată mă simt vinovată și cînd zîmbesc, știind că el nu este aici ...

– Nu, șopti Justin. Philippe ar fi vrut să ajungi să-i accepți moartea și apoi să mergi mai departe. Ai mulți ani în fața ta și trebuie să-i trăiești, nu să-i irosești cu tristețe și regrete. El ar fi vrut să fii fericită.

– De ce ești așa de bun? îl întrebă ea mirată.

El îi cuprinse fața cu mîinile.

– Nu sînt bun. Nu sînt niciodată bun. Privi spre gîtul ei unde-i vedea pulsul alert. Ea încercă să scape din mîinile lui. Liniștește-te, făcu el, nu am de gînd să te sărut. Zîmbi răutăcios. Decît dacă mi-o ceri.

Deodată ea izbucni în rîs.

– Dă-mi drumul, bufonule.

El rîse și o sărută pe creștetul capului înainte ca ea să se răsucească.

– Uite, se pare că nu mă pot abține cu tine.

Spre seară Justin se duse spre malul golfului. De cînd fusese în stare să meargă iarăși, făcuse asta timp de cîteva minute în fiecare seară, sperînd să primească vești de la Risk.

Golful era liniștit iar chiparoșii îmbrăcați în mușchi se unduiau în briza abia perceptibilă. Egrete albe ca zăpada și rațe sălbatice se pregăteau de culcare. Încet

lumina filtrată se dizolva, făcînd suprafața apei de culoarea onixului. Auzea în depărtare cîntecul trist al unei negrese. Era un cîntec de leagăn creol pe care și-l amintea din copilărie.

Cîntecul se stinse. Sprijinit de un copac, Justin privea în apă.

Timpul trecea. Rănile i se vindecau repede și pericolul creștea pentru el cu fiecare zi rămasă aici. Nimeni nu va mai crede mult timp că era Philippe. Bîrfa și suspiciunea se răspîndeau rapid în oraș. Deși Max era încrezător în puterea lui de a-și proteja fiul, Justin știa că nu era în siguranță, nici în fața autorităților, nici în fața lui Legare. Trebuia să dispară și să se ascundă undeva, pînă cînd va fi în stare să dea piept cu Legare.

Nu-l ținea nimic aici, cu excepția Celiei.

După ce va dispărea din viața ei, ea va fi în siguranță și mulțumită. Asta era ceea ce voia ea -să fie înconjurată de familie, respectată de prieteni

Zîmbetul îi dispăru de pe buze. Toată ființa lui se revolta împotriva noilor sale sentimente, dar nu părea în stare să scape de ele. Asta îl înfuria. Mama lui îi dovedise că femeile nu erau de încredere. Le privise întotdeauna ca pe niște creaturi pentru distracție, care puteau fi folosite și apoi aruncate.

Oricum, în ceea ce o privea pe Celia, îl stimula ceva ce nu putea înțelege. Dacă ar fi fost doar dorință fizică, ar fi putut găsi pe altcineva să-și satisfacă dorința. Existau femei mult mai experimentate și mai

seducătoare. Dar foamea lui pentru Celia era diferită. Apăruse în timpul convalescenței sale. Știa că nu ar fi supraviețuit febrei și rănilor fără ea. Pentru prima oară în viață avusese nevoie de altcineva,de forța măsurată a unei femei jumătate cît el. Ea luptase pentru el; intrase în visurile lui ca să-l scape de moarte. Se crease o legătură între ei și acum ea era o parte din el, îi bîntuia gîndurile și îl frămînta. Se gîndea cum ar fi să nu o mai vadă vreodată, să trăiască pe cealaltă parte a pămîntului. Înjură.

Un plescăit dinspre golf îi atrase atenția. Se retrase în spatele unui copac și privi piroga care se apropia.

– Frumos lucru să lași un om neajutorat în mîinile familiei Vallerand.

Risk coborî din pirogă pe malul mîlos și se îndreptă în direcția de unde venea vocea.

– Trebuie să fie o fantomă, sînt sigur.

Justin era bucuros să-i vadă pe Risk și pe Aug.

– Bună, Jack. Se apropie de el, îl îmbrățișă, bătîndu-l prietenește pe spate.

– Dumnezeule, ia te uită, omule! exclamă Risk făcînd un pas în spate. Dichisit și parfumat. Și nu cu mult timp în urmă erai cu un picior în groapă!

Justin zîmbi.

– Ai fi putut să-mi pui cruce, Jack. Redeveni serios.Încă o dată îți datorez viața.

– Și nu o să te las să uiți asta.

Aug veni lîngă ei, iar Justin îi strînse și lui mîna.

– Griffin, zise Aug, l-ai mai păcălit o dată pe diavol. Apoi zîmbi. Nici el nu te vrea, așa-i?

Justin zîmbi amar și-i privi pe cei doi. Nu-i plăcea ce vedea. Chiar și în vremurile cele mai rele, Risk nu-și pierduse aerul vesel, dar acum acesta dispăruse, înlocuit de o privire hăituită. Era o încordare neobișnuită și în privirea lui Aug, deși încerca să aibă o atitudine neutră.

– Deci te-au reparat bine, observă Risk. Curînd vei fi la fel de zdravăn ca înainte. Garantat.

– Piciorul nu este în ordine, Justin arătă bastonul. Apoi zîmbi. Dar,dacă ar fi după voi, aș putea folosi un picior de lemn. Îl privi iarăși pe Risk. Spune-mi ce s-a mai întîmplat.

– Nu o să-ți placă, zise Risk morocănos. De cînd cu toate navele astea militare prin Golf, nu am avut prea mult de lucru. Legare s-a făcut stăpîn pe Crow Island. Am încercat să golesc ultimul dintre depozitele noastre, înainte să pună el laba pe pradă. Am împrăștiat marfa peste tot-Dumnezeu știe ce o să se aleagă de ea.

– Care-i treaba cu echipajul?

– Nimeni nu știe dacă ești viu sau mort. Oamenii s-au împrăștiat, unii s-au dat la fund iar alții...Risk se opri apoi continuă la fel de morocănos. S-au înhăitat cu nemernicii lui Legare. Trebuie să iei iar frîiele în mîini, Griffin, și asta repede. Mica noastră afacere s-a cam dus pe apa sîmbetei. E nevoie s-o înviorăm.

Justin se gîndea la situație. Era nehotărît. Cu o lună în urmă s-ar fi aruncat cu toată forța să-și apere micul

lui regat de ticăloși și nemernici. Era tot ce avusese, tot ce-și dorise. Nu trebuia să se gîndească de două ori. Dar acum...

– Poate n-ar trebui să o înviorăm, zise Justin încet. Poate ar trebui doar să facem curățenie.

– Și apoi ce? întrebă Risk uimit. Să o luăm de la început?

Justin îl privi și zîmbi neliniștit. Simțea o libertate și o ușurare neașteptată, ca și cum scăpase de o povară pe care o purtase în spate ani de zile.

– *Vagabond* este a ta, Jack. Ia-o cu binecuvîntarea mea.

– Omule, știi ce spui? zise Risk, iar Justin dădu din cap afirmativ.

– M-am jucat cam mult cu dracul. Nu sînt atît de prost, să cred că o să-mi meargă la nesfîrșit. Mi-a plăcut la nebunie pirateria noastră, dar a venit vremea să mă opresc.

– Vino-ți în fire, omule! replică Risk privindu-l uimit. Ești născut să fii pirat, ca noi toți. Ce altceva să faci?

– Chiar dacă aș vrea să continui ca înainte, nu ar fi posibil. Piciorul meu nu va mai fi la fel, spuse Justin.

– Ai de gînd să rămîi aici? Ăsta e planul?

– Nu sunt nebun, zise el rîzînd. După ce mă socotesc cu Legare, o să dispar. Doamne, nu credeam vreodată că o să mă așez undeva, dar dintr-o dată a început să mă tenteze. Am început să vreau lucruri pe

care le-am disprețuit întotdeauna.Văd că nu înțelegi. O să înțelegi într-o zi-dacă o să ai zile.

– Ce s-a întîmplat cu tine? îl întrebă Risk descumpănit. Aug, nemernicule, spune-i și tu ceva!

– A terminat, spuse Aug încet privindu-l cu atenție pe Justin.

Justin încuviință scurt, știind că Aug înțelesese natura schimbării din el. Acum că începuse să-i pese de viața lui, nu va mai risca, instinctele i se vor domoli, agresivitatea i se va atenua, îngrijorat de propria siguranță. Echipajul nu va urma un asemenea om. Aveau nevoie de un conducător nemilos, unul fără nici o vulnerabilitate.

– Un singur lucru mai am de făcut, spuse Justin. Să-i plătesc lui Dominic Legare pentru ce i-a făcut fratelui meu.

– O să te ajut, răspunse Aug fără ezitare.

Justin îl privi pe Risk întrebător.

– Și eu, zise el îmbufnat. Sîntem trei împotriva a sute de oameni ai lui Legare.

– Mai sînt și alți nemulțumiți care ar vrea să ni se alăture? întrebă Justin zîmbind.

– Poate adunăm o duzină, cu puțin noroc. E o treabă urîtă afacerea asta a lui Legare, dar cîștigul e bun și oamenii îl urmează ca oile.

– Atunci vom începe cu....

Tăcu, instinctul spunîndu-i că se apropia cineva, chiar dacă nu se auzea un zgomot. Privi împrejur. Era

un foșnet care venea din pădurea din spate. Justin îi făcu semn lui Risk să se strecoare în spatele oaspetelui neinvitat în timp ce el și Aug se retraseră în întuneric. Pașii se apropiau.

O rază slabă de lumină cazu pe fața Celiei.

– Justin? spuse ea încet, căutîndu-l uimită. Imediat auzi pași în spatele ei. Încercă să se îndepărteze, dar se opri brusc la vederea chipului amenințător al lui Aug.

– Sînt aici, se auzi vocea lui, iar ea se întoarse către apă. Justin era la cîțiva metri distanță și o privea enervat.

– Ce naiba cauți aici? o întrebă el scurt.

– Te-am văzut părăsind casa mai devreme. N-am știut că mai este și altcineva aici. Respira așa de greu că abia era în stare să vorbească.

– De ce m-ai urmărit? Deși vocea lui era aspră, mîna lui era blîndă cînd o prinse de umeri.

– Voiam să-ți spun ceva...

– Dacă te mai prind hoinărind pe plantație singură, departe de casa principală, o să plătești amarnic. O să te bat, *comprends?* Îi netezi părul și îi aranjă gulerul. E periculos să te aventurezi singură, mai ales către golf. Nu știi ce mizerii umane umblă pe rîu în timpul nopții? Ce s-ar fi întîmplat dacă dădeai peste niște oameni ai lui Legare? Ce se...

– Nu m-am gîndit, spuse Celia cu gura lipită de pieptul lui.

– Ar fi trebuit să te gîndești, o mustră Justin cu blîndețe și ar fi continuat dacă nu ar fi devenit deodată

conștient de privirile uimite ale lui Risk și Aug. Nu-l mai văzuseră comportîndu-se așa. El le aruncă o privire mustrătoare peste capul Celiei.

Risc își holbă ochiul sănătos și pufni dezgustat și dezamăgit.

– Iisuse, acum înțeleg, e din cauza unei muieri. Al naibii de simplu.

– Nu e nimic simplu, răspunse Justin jucîndu-se cu o buclă din părul blond al Celiei.

– Pentru asta renunți tu la tot? întrebă Risk. E doar o femeie – păi sînt sute ca ea, mii, peste tot! Spune-i că nu poate face asta, Aug!

Aug îl privi pe Justin gînditor în timp ce-i răspundea lui Risk.

– Este o vorbă...fiecare sac își găsește petecul.

– Ce dracu înseamnă asta? izbucni Risk.

– Înseamnă că se schimbă lucrurile, rîse Justin. La fel și oamenii. Îl liniști pe Risk mormăind amenințător. Destul Jack. Mergi la pirogă și așteaptă-mă. Eu și doamna Vallerand trebuie să rămînem singuri.

– Aici am ajuns, nu-i așa? protestă Risk trăgîndu-l pe Aug către malul golfului. Singuri. Acum are nevoie să fie singur...

Rămasă singură cu Justin, Celia îl privi neliniștită, frecîndu-și brațele, ca și cum i-ar fi fost frig. Venise după el să vorbească despre ceea ce-i spusese mai devreme, că avusese dreptate și că era ceva între ea și Justin ce nu mai putea fi negat.

– Acum, spuse Justin, ce voiai să-mi spui?

– Nimic, răspunse Celia, nimic important. Iartă-mă că te-am deranjat. Nu am vrut.

El o privi relaxat.

– De fapt întreruperea ta a fost binevenită. Vreau să-i dai tatălui meu un mesaj.

– Ce mesaj?

– Spune-i că voi fi plecat cîteva zile. O să mă întorc nu mai tîrziu de vineri.

– Plecat...dar nu poți, tu...spuse ea uimită.

– Nu am de ales. În lipsa mea se pare că afacerea mea s-a cam dus de rîpă. Sînt niște lucruri pe care trebuie să le recuperez.

– Nu poți pleca, spuse ea disperată. Nu ești vindecat. Este doar a patra săptămînă de cînd ai sosit aici! Nu te poți apăra. Legare te caută. Te va găsi și...

– Nu mă va găsi.

– A mai făcut-o și era să mori. Așa de lacom ești, încît trebuie să-ți riști viața de dragul banilor ?

– Nu este doar asta. Dacă vreau să mă răzbun pe Legare pentru moartea lui Philippe, trebuie să știu pe cîți oameni mă bazez. Vreau să evaluez singur situația.

– Și apoi?

– Apoi eu, Risk și Aug o să facem un plan și o să-l aplicăm. O să dureze ceva timp. O să mă întorc în două, poate trei zile.

Celia își aminti ceva neplăcut. Cînd Justin era bolnav, ea avusese grijă de el cu singura intenție de a-l

ajuta să se însănătoșească, pentru a-l ucide pe Dominic Legare. Însă chiar dacă Justin ar reuși, își va pierde probabil viața în încercare. Era prea periculos. Legare era foarte puternic și bine apărat. Și acum...acum dorea ca Justin să trăiască mai mult decît îl voia pe Legare mort.

– Uciderea lui Legare nu-mi va folosi mie sau altcuiva, protestă ea. Părea necesară înainte,dar acum...

– Încă este necesară.

– Trebuie să aștepți. Trebuie să rămîi aici, să te refaci înainte să...

– Nu este timp.

Celia se simțea cuprinsă de o furie oarbă. Nu conta că nu avea nici un drept să-i ceară să rămînă. Nu conta că el nu-i promisese nimic. Tot ce știa era că el pleca și era posibil să nu se mai întoarcă. Iar el stătea acolo, cu expresia aia neutră și un zîmbet batjocoritor pe buze.

– Știi că nu ești complet vindecat! țipă ea furioasă. Ești nebun. Nici nu poți merge bine și te duci acolo unde vei fi vînat de toată lumea. Sper să te găsească!

– Celia, spuse el cu o expresie schimbată.

– Dacă vrei așa mult să mori, sper să pună mîna pe tine și...să-ți dea ceea ce meriți. Sper să nu te mai întorci. Nu-ți pasă de nimeni, ești lacom și egoist și te urăsc! Te urăsc!

Îl văzu că înaintează spre ea.Crezînd că vrea să o lovească, ea se feri, dar el îi prinse umerii în mîinile lui puternice și o ținu strîns ca pe o păpușă. Vru să i se

opună, cînd el o sărută cu putere, ca o admonestare, dar nu reuși decît să geamă, în timp ce brațele lui îi coborîră pe spate și spre coapse trăgînd-o violent spre el.

– O să mă înnebunești, îi zise el. M-ai înnebunit deja! După noaptea aia la lac am crezut că m-am lecuit de tine, dar gînduri cu tine mă torturau zi și noapte.Voiam să mă întorc și să te mai fac o dată a mea, ca să mă conving că nu ești altfel decît celelalte. Ca să fiu liber. Dar am fost rănit și tu erai acolo. Fiecare atingere a ta a fost rai și iad pentru mine. Mă gîndeam să te strîng de gît, să fac orice numai să nu-mi mai fii atît de necesară. Dar acum e prea tîrziu. Ești a mea și numai tu ești de vină. Tu te-ai făcut a mea.

– Nu, spuse ea plîngînd. Nu este adevărat...Nu vreau să aud...

Îi zdrobi gura cu un sărut înfometat. O excitare înșelătoare o cuprinse și se cutremură violent. Era exact ce voia, forța lui care o învăluia, gura lui peste a ei. Buzele ei se deschiseră, ca să-i primească limba și brațele i se încleștară pe umerii lui largi.

Deodată sărutul lui Justin deveni blînd, buzele i se răsuciră peste ale ei, limba o tachină ușor, apoi îi pătrunse adînc în gură. Celia nu-i uitase gustul. Gemu și își lipi trupul de el în timp ce brațul lui îi aluneca între coapse, căutînd printre faldurile rochiei. Îi simți tăria bărbăției lui apăsînd-o pe abdomen și se cutremură de plăcere. Amîndoi erau posedați de o nebunie și o foame dulce. Celia crezuse că nu o să mai simtă asta vreodată.

Justin căuta nerăbdător prin rochia subțire de muselină cuprinzîndu-i sînul plin în palmă și mîngîindu-i sfîrcul moale pînă cînd se întări.

– Nu o să mă satur niciodată de tine. Niciodată. Îi acoperi gura cu gura lui sorbindu-i dulceața, iar ea îi răspunse înfierbîntată. Mîinile ei coborîră pe fesele lui și se încleștară în mușchii încordați. Justin abia se stăpîni să nu-i ridice rochia și să se adîncească în trupul ei moale.

El îi trase capul pe pieptul lui strîngîndu-i trupul pulsînd lîngă al lui. Palma lui era fierbinte pe obrazul ei, iar bătaia inimii lui ca tunetul sub urechea ei. Trecu mult timp pînă cînd dorința sălbatică se potoli, lăsîndu-i Celiei o durere în stomac. Îi simți palma pe obraz forțînd-o să-l privească. El îi rosti numele și îi atinse buzele cu ale lui cu o delicatețe incredibilă. Îi cuprinse gîtul cu brațele și se cuibări la pieptul lui. O briză răcoroasă o învălui și o făcu să tremure, iar brațele lui se încordară înainte de a se smulge de lîngă ea, fără un cuvînt.

Îl privi uimită cum își ia bastonul și se îndreaptă spre golf. Brațele ei nu se simțiseră niciodată așa de goale. Buzele îi tremurau, dar nu-i rosti numele. O cuprinse o teamă mai mare decît oricare alta. Nu începuseră încă să se cunoască și el devenise o parte din ea. Era îngrozită că nu va supraviețui pierderii lui.

– Cît a spus că o să lipsească? întrebă Max calm.

– Două sau trei zile, spuse Celia nesigură, stînd lîngă Lysette. Deși avusese grijă să nu-i dezvăluie detaliile întîlnirii ei cu Justin, știa că Lysette bănuia ce simte. Lysette era o femeie intuitivă, dar cei mai mulți dintre oameni erau prea captivați de frumusețea ei, ca să mai acorde importanță și inteligenței sale ascuțite. Pentru moment Lysette o privea cu un amestec ciudat de simpatie și curiozitate. O strîngea de mînă, ca să o liniștească. Privirea Celiei se concentra asupra lui Max, întrebîndu-se dacă urma să vină o explozie de mînie.

– Este într-o gravă primejdie, nu-i așa?

– Da, este în mare pericol, zise Max scurt. Plantația este singurul loc în care este în siguranță. Se știe în tot Golful că Legare a oferit o avere oricui îi va aduce capul lui Justin. Și soarta fiului meu nu va fi cu mult diferită, dacă va fi prins de autorități. Pentru moment fac presiuni asupra guvernatorului Villere să-și canalizeze capitalul politic pentru a-i obține o amnistie completă – lucru al naibii de dificil, atîta vreme cît nu pot recunoaște că Philippe este Justin! Nu prea ajută faptul că Justin s-a decis să se transforme iarăși în căpitanul Griffin în mijlocul acestei încurcături!

– *Vraiment*, chiar crezi că guvernatorul s-ar gîndi la iertarea lui? întrebă Celia uimită.

– Nu știu, zise Max. Este imposibil de prevăzut. Măcar să fi fost Claiborne încă în funcție.

– Dar dacă reușești, Max și guvernatorul îl iartă pe Justin?

– Atunci Justin va fi în siguranță din partea autorităților. Pînă atunci va trebui să joace în continuare rolul lui Philippe. Ceea ce înseamnă că ar fi bine să se întoarcă la timp pentru balul familiei Duquesne de sîmbătă.

– Nu putem să-l scuzăm cumva, *bien-aimé?* întrebă Lysette.

Max zîmbi tristețe.

– Cineva din familia Duquesne tocmai mi-a spus în seara asta că vor să dedice acest bal întoarcerii lui Philippe acasă. Va fi oaspetele de onoare. Așa cum au spus, va fi prezent tot New Orleans-ul.

Celia o văzu pe Lysette mută de spaimă. Îl privi consternată pe Maximilien.

– Și...ce se va întîmpla, dacă Justin nu se întoarce la timp?

– Sîntem terminați cu toții, explică Max posomărît.

Tîrziu în seara următoare Justin reuși să adune o duzină de oameni de încredere. Se întîlniră în cabana de la lac. Din diverse motive nici unul dintre ei nu acceptase oferta lui Legare de a trece de partea lui. Justin era mulțumit de oamenii adunați. Printre ei era Duffy, un irlandez scund și solid, Tomas, un mulatru arătos și Sans-Nez, un scandalagiu desfigurat și morocănos, care își pierduse o bună parte din nas într-o luptă cu cuțite. Nici unul dintre ei nu erau printre cei mai buni marinari de pe *Vagabond,* dar erau cei mai răzbunători. Fuseseră de acord să participe nu numai pentru șansa de a jefui insula, ci și pentru că aveau dispute mai vechi cu Legare și cu oamenii lui.

Așezați pe un cufăr de lemn, cu picioarele încrucișate, Justin și Aug făcuseră un plan și ascultau comentariile celorlalți. Era un sistem mult mai democratic decît folosea de obicei Justin, dar această aventură era mult mai riscantă decît celelalte. Dacă urma să-i conducă într-un asemenea pericol, aveau și ei dreptul să facă sugestii.

– Va trebui să-l distrugem pe Legare dinspre interior, spuse Justin. Dacă reușești să-l convingi că te-ai hotărît să treci de partea lui, poți să ne ajuți.

– O să-i capăt încrederea lui Legare, încuviință Aug.

– Nu știu ce o să-ți ceară Legare pentru a-ți dovedi loialitatea, spuse Justin.

– Care este restul planului? întrebă Aug.

– Cu ajutorul tău o să strecurăm oamenii pe insulă și o să lansăm un atac surpriză. Cea mai dificilă parte o să fie să rămînem ascunși pînă la momentul potrivit.

Sans-Nez vorbi, strîmbîndu-și fața hîdă.

– Știu tunelurile subterane mai bine ca oricine. Cu ani în urmă, cînd lucram pentru el, Legare m-a închis trei săptămîni, pentru că luasem o femeie pe care o voia André.

– Vezi dacă îți amintești suficient ca să ne desenezi o hartă.

– Și cu Legare ce facem? întrebă Risk. Cine o să-l atace?

– Jack, mă surprinde că trebuie să întrebi, spuse Justin zîmbind ironic. Uciderea lui Dominic Legare va fi uriașa mea plăcere personală.

Capitolul 10

Cele trei zile care au urmat plecării lui Justin au făcut cît trei luni. Celia nu putea decît să se gîndească la Justin. Pricepu că îi era la fel de necesar cît îi era ea lui. Deși nu recunoscuse că era a lui, știa asta prea bine. Erau o pereche.

Separarea îi produsese o durere fizică. Nu era o durere acută, ci un gol trist în toată ființa ei. Tînjea după el sub toate formele. Nu își dădea seama cît din zi îi era ocupată cu imaginea lui.

Singurătatea ei era agravată de felul în care Max și Lysette se sprijineau reciproc în perioade dificile. Își arătau afecțiune unul față de celălalt și față de copii, găsind ocazii de amuzament chiar și în mijlocul celor mai stresante situații. Într-o dimineață perechea absentase de la micul dejun și toată casa știa că hotărîseră să petreacă dimineața singuri în dormitor. Cînd Lysette apăru mai tîrziu, fața îi strălucea și ochii îi radiau. Celia se bucura de fericire lor, dar asta o făcea și mai conștientă de singurătatea ei.

La cina de vineri conversația lîncezea. Lysette era ocupată cu Rafe, care gîngurea. Încerca să îl învețe cu mîncare solidă, dar el era mai interesat să se joace cu piureul de banană, decît să o mănînce. Celia se forța să mestece și să înghită, dar fiecare gură de mîncare părea

că îi rămîne în gît. Deşi Max părea foarte stăpîn pe el şi nonşalant, se uita la ceas la fiecare cincisprezece minute, ceva ce el nu făcea niciodată aşa de frecvent.

– *Bien-aimé*, la ce oră începe balul mîine, îl întrebă Lysette pe Max.

În acel moment Justin intră în încăpere. Mirosi aerul apreciativ.

-Mmm...sînt mort de foame. Sper că mi-aţi lăsat şi mie ceva.

– Dacă nu aş fi aşa de bucuros să te văd, sări Max din scaun, ţi-aş fi arătat eu, fiu nesăbuit. Presupun că ţi-ai rezolvat problemele şi nu vor mai exista plecări neaşteptate, nu?

– Da.

– Care e situaţia?

Justin se încruntă.

– În ultimele săptămîni Legare s-a declarat stăpîn pe Isle au Corneille şi a pus mîna pe tot. Nave, muniţie, bunuri... Nimeni nu îndrăzneşte să-i conteste autoritatea.

– Şi nici tu nu o vei face, spuse Max. Zilele tale sub numele de căpitan Griffin s-au terminat. Această plimbare a ta ar fi putut să ruineze şi cea mai mică posibilitate de amnistie din partea guvernatorului.

– Pardon? rîse Justin scurt. Nici dacă ai fi cel mai apropiat prieten al preşedintelui Monroe nu ai reuşi asta. Oricum, nu am nevoie de amnistie. Curînd voi pleca pentru totdeauna.

Max se supără şi începu să-l dojenească, dar Lysette îl întrerupse brusc, sperînd să oprească o dispută frontală.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că ai ajuns la timp, Justin.

– La timp pentru ce?

Max începu să-i explice despre balul familiei Duquesne.

Celia puse jos furculița, conștientă că mîna îi tremura vizibil. Îl privi pe Justin cu nesaț. Era murdar și nebărbierit și avea nasul și pometii arși de soare. Prezența lui îi afecta simțurile ca un drog. Voia să sară spre el, să-i mîngîie părul, să se agațe de trupul lui. El nici măcar nu-i aruncă o privire.Ca și cînd nu ar fi fost acolo.

– Trebuie să fie o cale de a-l evita, îi spuse Justin lui Max, care clătină din cap.

– Or să apară zvonuri dacă nu ești prezent.

Justin înjură și dădu din cap.

– Atunci așa să fie. Am intrat în horă, acum trebuie să joc. O să merg la bal și o să fac pe gentlemanul. Și o să fac asta așa de bine, încît nimeni nu va îndrăzni să sugereze că nu sunt Philippe. Se întoarse spre Lysette. *Belle-mere*, ești bună s-o trimiți pe Noeline cu cina pentru mine? Dezgustat, trase de pe el cămașa transpirată. Cred că mai întîi ar trebui să fac o baie și să mă schimb.

– Bineînțeles, confirmă Lysette, privindu-l îngrijorată. Ce-ți mai face piciorul? Nu ți l-ai mai rănit, nu?

– Deloc, spuse Justin zîmbind. Sînt bine, *Belle-mere*.

Plecă, fără să-i acorde pic de atenție Celiei.

Celia simți că se sufocă. Chiar îi venea să vomite. De ce o ignora Justin? Probabil scena aceea care precedase plecarea lui fusese doar o joacă pentru el. Probabil îl amuzase să o aducă în starea aceea. Confuză și tristă, încerca să pară că nu o supăra nimic. Plimba mîncarea prin farfurie și chiar reușea să ia cîte o înghițitură cînd și cînd. După ce mai bău un pahar cu vin, întîrzie cu Max și Lysette în salon. Ședea lîngă foc și își încălzea picioarele. Nu se auzea nici un zgomot de sus, de la Justin. Credeau că este obosit după cele trei zile de absență și se dusese să se culce.

– Pari obosită, Celia, spuse Lysette.

– *Oui*, șopti ea, privind absentă în foc. Nu era obosită, era nervoasă și jignită. Justin Vallerand era un monstru și ea îl disprețuia. Nu simțea altceva decît dispreț pentru un om care mințea așa de ușor și care făcea promisiuni goale. Spuse noapte bună familiei Vallerand și ieși din casă principală. Nevrînd să dea ochii cu camerista, intră direct în dormitorul ei. Întunericul o făcu temătoare și nervoasă.

Observă silueta unui bărbat în colțul camerei. Îngheță de frică. El înaintă, iar ea îi văzu ochii strălucind. Inima îi bătea cu tărie în piept. Îl privi hipnotizată.

– Justin?

Era proaspăt bărbierit și purta o cămașă albă și pantaloni închiși la culoare. Părul îi era umed și șuvițe îi atîrnau pe gît. Nu se mișcă, dar ea se simțea dominată de trupul lui înalt și suplu.

– N-am putut să te privesc, spuse el cu voce scăzută. Știam că, dacă aș fi făcut-o, te-aș fi dus către cel mai apropiat pat.

Camera plină de umbre deveni brusc ireală, un loc de vis. Știind că nu are puterea să-i reziste, ea reuși doar să șoptească.

– Justin, te rog să pleci.Te rog.

– Nu.

Îi prinse ambele mîini într-ale lui , simți cît de reci erau și le puse sub cămașa lui, direct pe piept, ca să i le încălzească. Inima lui bătea febril sub palmele ei. Cu o grijă infinită îi trase trupul tremurînd către al său.

Celia își coborî fruntea pe umărul lui.

– Nu putem. Este greșit, greșit...

– *Tais-toi, mon coeur,* șopti, trăgîndu-i piaptănul care îi ținea părul. Buclele blonde și moi ca mătasea îi căzură încet pe spate. Își trecu mîna prin șuvițele fine și îi trase capul pe spate. Lipindu-și buzele la baza gîtului ei, alunecă spre golul de sub maxilar.

Senzația buzelor lui pe pielea ei îi trimise valuri de plăcere prin tot corpul. Celia făcu o încercare anemică să se smulgă, dar el o ținu strîns lîngă el. Buzele lui trecură cu ușurință enervantă peste ale ei. O mușcă încet de buza de jos și o mîngîie cu limba pînă cînd începu să respire repede și palmele îi deveniră fierbinți și umede.

Cuprinzîndu-i buzele cu ale lui, Justin își împinse adînc limba în căldura gurii ei. Degetele lui se încurcară

la spatele rochiei. Cînd șirul lung de nasturi se dovedi prea dificil de deschis, îi sfîșie rochia cu o mișcare rapidă, împrăștiindu-i prin toată camera.

Suspinînd, Celia încercă să se retragă, surprinsă de viteza cu care el îi trase rochia în jos pînă la talie. Cînd îi văzu goliciunea trupului, Justin redeveni delicat, mîngîindu-i încet un sîn. Îl strînse și mîngîie încet, apoi masă în joacă sfîrcul moale și roz. Ea își arcui spatele sub apăsarea palmei lui, savurînd senzația dată de mîngîierile lui senzuale. Simți o căldură plăcută între pulpe și o umezeală de care își amintea că apăruse ultima oară cînd fuseseră împreună, apoi se înroși într-un amestec de rușine și plăcere. El părea că știe ce se întîmplă în intimitatea ei și buzele le căutară iarăși pe ale ei. Cînd deschise gura, acceptîndu-le pe ale lui și nu-l mai opri cînd simți că îi trage rochia pînă jos.

Rămase complet goală în fața lui, iar atunci își scoase repede cămașa, dezvelindu-și trupul puternic și plin de cicatrici pe care îl cunoștea așa de bine.

Mîinile lui puternice îi prinseră coapsele și le depărtară, în timp ce gura lui o deschise, căutînd micuțul mugure care deja o durea de plăcere. Ea se prăbuși pe spate, într-un abandon al extazului. Mișcarea buzelor lui era neobosită, devoratoare. Coapsele ei se ondulau răspunzînd plonjonului repetat și umed al limbii lui, iar degetele ei se cufundară în părul negru dintre picioarele ei.

Anticipînd că orgasmul ei nu mai putea fi amînat, Justin se aplecă peste ea, îi ridică picioarele peste

mijlocul lui și o penetră cu o mișcare rapidă și abilă. Ea gemu, apoi reculă spre el și atunci el simți că poate intra cu putere în ea.

– Ești a mea îi spuse el atingîndu-i buzele tremurînde. Nu vei scăpa niciodată de mine, niciodată.

Confuză, nu reuși decît să-l privească, în timp ce plăcerea se acumula în valuri. El împinse înainte violent, în timp ce ea se arcui și începu să vibreze împlinită. Împărți cu ea plăcerea, lăsînd-o să treacă prin el cu căldura ei vitală.

O ținu strîns, cu trupul ei suplu strivit de al lui, liniștindu-i plînsul. Buzele lui îi șterseră lacrimile, în timp ce mîinile o mîngîiau delicat.

– Nu, zise el și porunca sună mai mult ca o rugăminte. Nu, dragostea mea, *mon coeur*.

Ea încercă să se îndepărteze, dar el nu-i dădu voie.

– Se întîmplă iarăși, mărturisi ea cu suferință. Mai bine ai fi stat departe de mine. Mai bine te-aș fi urît!

– Mă iubești. Îi cuprinse capul în mîinile lui ștergîndu-i lacrimile cu degetele.

– La ce bun? răspunse ea. Mă vei părăsi, voi pierde totul și nu voi mai putea suporta asta, nu vreau!

– Mă voi întoarce la tine, după ce termin cu Legare. Justin știa că nu trebuia să facă asemenea promisiuni, dar nu se putu stăpîni.

– Nu te vei întoarce. Și chiar dacă ai face-o, nu voi merge nicăieri cu tine, pirat egoist și imoral...

El o sărută pe gît, pe umăr, pe un sîn.

– Nu mai sînt pirat. I-am dat nava lui Risk.

– Nu-ți poți schimba firea ca și cum ai schimba o pălărie cu alta! Asemenea lucruri nu se întîmplă peste noapte.

– O să mă ajuți tu să mă schimb.

– Alors... vrei să mă ai lîngă tine. Pentru cît timp? Și ce se va întîmpla cînd te vei fi săturat de mine?

– Te vreau a mea pentru totdeauna. Nu mă pot sătura de tine, așa cum nu mă pot sătura să trăiesc sau să respir. Îi luă mîna mică și și-o lipi de inimă, pînă cînd ea îi simți bătăile. Privirea lui o străpunse. Nu pot trăi fără tine. Dacă refuzi să mergi cu mine, o să rămîn lîngă tine pînă cînd o să fiu prins și spînzurat.

– Nu spune prostii, rosti ea ezitant.

– Nu spun prostii. Nu am ales eu să simt asta...nu mă pot opri...Ea își apăsă mîna mai tare pe pieptul lui. O să mă întorc pentru tine. Vreau o viață cu tine. Vreau să te fac fericită, să-ți ofer lucruri pe care nu am crezut că le pot oferi nimănui...

– Înseamnă că o să fiu amanta unui proscris? întrebă Celia îmbufnată.

– Da, și tovarășă, parteneră, soție...

– Soție? repetă ea uimită. Îmi ceri să mă mărit cu tine?

Justin o împinse pe spate, sprijinindu-se în coate, la stînga și la dreapta ei, apoi îi luă prizonier capul și o sărută delicat pe buzele arse de sărutări.

– Nu, nu îți cer.

Celia se gîndi o clipă și zîmbi timidă.

– Înseamnă că nu voi avea de ales?

– Nu-mi pot permite să fiu refuzat.

– Mi-ai spus o dată că nu ești sensibil la dragoste.

– N-am fost. Nu pînă la tine.

– Mă vrei doar pentru confortul tău personal. Ca să nu fii nevoit să mai umbli după alte femei, care să-ți satisfacă dorințele.

– Eu o să fiu confortul tău personal, spuse el sărutînd-o de nenumărate ori. O să te învăț să ai poftă de mine, *ma belle,* pînă ce nu o să-ți mai pot face față dorințelor.

– Sînt un fel de moft al tău. Mă găsești atrăgătoare doar pentru că am fost cîndva a lui Philippe.

Justin îi cuprinse capul în ambele mîini și o privi cu ochii aceia albaștri ca fulgerul.

– Te iubesc, la naiba! Te iubesc pentru că ești a mea. Te iubesc pentru că m-ai îngrijit. Pentru că m-ai făcut să simt că a mai rămas ceva bun în mine. Philippe a fost un om mai bun decît voi putea să fiu eu vreodată. Dumnezeu știe că te-a meritat mai mult decît te merit eu. Dar el nu mai este...și eu am nevoie de tine.

– De ce ai nevoie de mine? zise ea cu blîndețe.

– Iubește-mă. Ajută-mă să devin vrednic de tine, i se destăinui el. Ajută-mă să găsesc curajul de a încerca.Tu ești singura care poate asta.

Celia se uită la fața lui frumoasă, parcă sculptată în marmură. Voia să-l scape de privirea aceea hăituită, să-

l binecuvînteze cu toate lucrurile de care el avea nevoie de la ea. Îl mîngîie pe frunte.

– O să fiu a ta, te voi urma oriunde vrei tu, dacă îmi promiți un lucru.

– Ce anume?

– Că nu te vei mai răzbuna pe Dominic Legare.

– Nu pot, răsună glasul lui în întuneric.

– Nu o să-l aduci înapoi pe Philippe. Nu mi-o datorezi mie, familiei sau altcuiva. Nu este suficient că l-ai ucis pe fratele lui Legare? Ținea foarte mult la André. Nu a fost suficient ca răzbunare?

– André era o creatură mai neînsemnată decît ultima creatură de pe pămînt. Dacă îl compari pe fratele meu cu fratele lui Legare...

– Și dacă o să-ți pierzi viața? îl întrebă ea disperată. Să te pierd și pe tine ca pe Philippe?

Chiar și înainte ca el să vorbească, îi văzu refuzul pe față.

– Am pus deja planul în mișcare.

– Ai putea să-l oprești dacă vrei ! Celia își întoarse fața de la el, incapabilă să-și stăpînească emoția. Era la fel de supărată cît era de temătoare pentru el. Dacă nu vrei să promiți, atunci pleacă... Nu te vreau în patul meu. Poți să alegi între mine și răzbunarea ta, dar nu le poți avea pe amîndouă.

– Nu vom fi în siguranță nicăieri, atîta timp cît Legare este în viață, spuse sec Justin. O să întoarcă lumea pe dos pînă mă va găsi. Pericolul va fi la fel de mare și pentru tine, dacă te iau cu mine.

– Vom merge într-un loc unde să nu ne poată găsi. Îi trase mîna către sînul ei și i-o mîngîie.

– O să mă protejezi, Justin.

Justin nu-și putea controla răspunsul instantaneu al trupului. Îi era imposibil să gîndească acum, cînd ea se lipise de el.

– Celia, tu nu înțelegi. Eu...

– Ai spus că vrei să te schimbi.

– Da, dar mai întîi...

– Tot ce vreau, este ca tu să mă iubești.

– Te iubesc.

– Atunci uită de răzbunare. Pentru mine.

Celia nu știa ce să aștepte de la Justin cînd urma să se vadă cu el și cu familia Vallerand în salon, seara următoare. Probabil îi va zîmbi strengărește și va face un comentariu ironic, ceva care să trădeze noua lui legătură cu ea. Dar el o privi cu o seriozitate pe care nu o mai văzuse pînă atunci, cu fața imobilă, cu ochii fierbinți și albaștri.

Lysette era îmbrăcată în rochia ei verde-marin, cu părul roșu răsucit pe creștetul capului și prins într-un piaptăn cu diamant. Luă mîna Celiei în mîinile ei.

– Ce drăguță ești în rochia ta de bal, exclamă ea și îi zîmbi soțului ei. Nu-i așa, Max?

– Da, e adevărat, aprecie Max automat, dar se vedea că este preocupat de altceva. Celia știa că nu era totul în ordine în seara aceea. Urmau să vină mulți

prieteni și cunoștințe la familia Duquesne. Chiar dacă Justin și-ar fi jucat perfect rolul, suspiciunile lor nu puteau fi eliminate în întregime.O mare parte din responsabilitatea de a convinge pe toată lumea că era cu adevărat Philippe urma că cadă pe umerii ei. Dacă ea părea stînjenită sau forțată, întreg planul se prăbușea. Celia era îmbrăcată cu cea mai strălucitoare rochie pe care o avea, o rochie de satin albastru-argintiu, cu talie înaltă și un corset de trandafiri albi și perle. Părul îi era ondulat în bucle ușoare și prins la spate cu trei trandafiri albi.

Justin și Max erau îmbrăcați la fel, cu pantaloni negri, vestă, cămăși albe ca zăpada și cravate albe apretate. Maximilien era foarte elegant, ca de obicei; Justin în schimb, după atîția ani de haine mai puțin civilizate, nu se simțea prea bine cu cravata țeapănă și hainele care-l strîngeau. Și mai ales nu îi convenea că nu avea o armă la el. În mulțimea aceea se simțea ca o pisică fără gheare, aruncată în mijlocul unei haite de cîini de vînătoare.

Celia se apropie de el și îl luă de braț. Se mai calmă privind-o. Era așa de frumoasă, cu părul ei blond și pielea de alabastru. Forța ei delicată îl susținea ca un zid solid, invizibil.

– Unde îți e bastonul? îl întrebă ea cu voce joasă. N-ai nevoie de el în seara asta?

– O să mă descurc fără el.

Ea îi zîmbi.

– *Oui*, cred că o să te descurci foarte bine în seara asta. În hainele astea arăți exact ca Philippe. Pentru toată lumea, mai puțin pentru mine.

Justin avu intenția să-i răspundă, dar atenția îi fu atrasă de privirea pătrunzătoare a tatălui său. Era evident că Maximilien fie știa, fie bănuia ce se întîmpla între ei. Privirea lui parcă îi spunea să nu facă greșeli prostești. Justin surîse. Privirea lui trimitea mesajul mut: "Nu te amesteca".

Plantația Duquesne strălucea de lumină și veselie. Era un bal tipic creol, femeile de o frumusețe delicată, bărbații periculoși și temperamentali, muzica puternică și veselia plină de o energie volatilă. În ciuda aparentei lor fragilități, se știa că doamnele sînt în stare să danseze ore în șir fără să obosească, chiar noaptea întreagă. Uneori, pentru a-și dovedi onoarea și mîndria masculină, lupii tineri se provocau la dueluri ,care se țineau afară.

Proprietarii aveau proprii lor invitați, deoarece era perioada din an cînd rudele se vizitau și rămîneau săptămîni întregi.

Matroanele îmbrăcate în satin alb și purtînd peruci complicate ședeau pe scaune tapisate în mătase și se țineau la curent cu ultimele bîrfe.

Bărbații căsătoriți, adunați în propriile lor grupuri, discutau detalii legate de politică, vînătoare și alte asemenea subiecte masculine, în timp ce burlacii treceau prin cunoscutele greutăți, precum curtatul domnișoarelor supravegheate cu strictețe.

O tăcere surprinzătoare se lăsă cînd familia Vallerand intră în sala de bal imensă. Familia Duquesnes se grăbi să-i întîmpine cu o mulțime de fraze de bun venit. Celia se îmbărbătă cînd pătrunse în mulțime.

– Doctore Vallerand, exclamă o doamnă în vîrstă, în sfîrșit te văd cu proprii mei ochi...*c'est merveilleux!*

– Philippe! nu am crezut pînă acum....

– Se spunea că ați fost rănit...

– Este adevărat ce se spune despre pirați...

– Este un miracol, într-adevăr...

Justin răspundea cu gravitate întrebărilor și declarațiilor, suportînd îmbrățișări impetuoase și sărutări pătimașe. Creolii nu erau niciodată stînjeniți să-și exprime sentimentele. În mod evident apariția lui Justin a fost suficientă pentru a calma orice suspiciune, deoarece nu detectă nici un semn de ezitare sau cenzură pe chipurile dimprejurul lui. După o vreme torentul inițial începu să scadă în intensitate, și unchiul lui, Alexandre, apăru împreună cu mătușa Henriette.

Justin îl privi pe Maximilien, care îi rămăsese alături.

– Unchiul Alexandre știe cine sînt? îl întrebă el din colțul gurii.

– Nu a întrebat, răspunse Maximilien nepăsător.

– Bineînțeles că nu. Alexandre era fratele mai mic al lui Max, fără îndoială loial familiei. Va susține ce vom susține noi. Din nefericire soției lui, Henriette, o femeie superficială, îi cam place bîrfa. Va trebui să avem grijă ca ea să nu afle.

– Philippe, Alexandre veni și-l îmbrățișă. Ca și ceilalți membri ai familiei Vallerand, Alex era înalt și brunet, cu un temperament foarte schimbător. Îl privi în ochi pe Justin. Încuviință scurt, ca și cînd văzuse ceea ce se așteptase să vadă.

– Mă bucur să te revăd, deși nu mă așteptam.

Justin zîmbi, știind că Alexandre nu fusese păcălit.

– Ai fost întotdeauna favoritul meu, unchiule Alex.

Nerăbdătoare să atragă atenția, Henriette păși între ei.

– Rușine, rușine, Philippe, să stai departe de noi toate săptămînile astea! Nu am știut ce să le spun prietenelor mele la cafeaua de joi!

– Iartă-mă, spuse Justin și o sărută pe ambii obraji. Henriette păru să creadă că era Philippe.

– Chiar nu era nimic interesant de zis. Nu am făcut decît să mă odihnesc și să mă supun îngrijirilor experte ale soției mele devotate. Îi zîmbi Celiei. Ar fi vrut să o ia de mijloc, dar Philippe nu ar fi făcut un asemenea gest în public.

– Philippe, mi s-a părut că șchiopătezi, observă Henriette, lipsită de tact. Este permanent?

Urmă o secundă de tăcere și Celia răspunse înaintea lui Justin.

– E posibil, zise ea privind-o atent. Dar îi dă un aer elegant, nu crezi?

– Da, desigur, se înroși Henriette.

Justin îi zîmbi Celiei, în timp ce Alexandre își luase soția de braț și de depărtaseră.

– Iubito, nu am nevoie de protectie, șopti el cald.

– Găină bîrfitoare și lipsită de minte, izbucni Celia. Nu face cinste familiei Vallerand.

– Nici eu, spuse Justin conducînd-o într-un colț al încăperii. Familia Vallerand era strînsă într-un grup mic și privea cum perechile dansau cadriulul. Lysette zîmbea și conversa bucuroasă cu cei care îi căutau compania, în timp ce Maximilien era implicat într-o conversație cu gazda lor, Duquesne.

Mulți oameni îl abordau pe Justin, oameni care voiau să audă povestea evadării lui din mîinile piraților, femei care voiau să filtreze cu el, doamne în vîrstă, care îi cereau sfaturi pentru unele afecțiuni. Celia răspundea la ultimele întrebări spunîndu-le că soțul ei nu este suficient de refăcut pentru a-și relua munca. Ocazional le și sugera anumite tratamente. Fiind fiică de doctor, știa multe lucruri și era recunoscătoare că avea o memorie bună în această privință.

Cînd văzu că seara mergea bine, Celia se relaxă. Nimeni nu părea să-l bănuiască pe Justin. Îl imita perfect pe Philippe, chiar copiase modul cum acesta își ținea degetele mari în buzunarele vestei. Fiind foarte înalt, se înclina ușor cînd vorbea cu oamenii. Philippe făcea deseori asta, binevoitor și dornic să se facă accesibil tuturor. Nu era ca Justin, căruia nu-i păsa dacă îi intimidează pe ceilalți.

Celia îl studie pe Justin și înțelese că îl prefera așa cum era în realitate. Îi lipseau rîsul dezinvolt și

comentariile sarcastice. Lui Philippe i-ar fi plăcut o adunare ca aceasta, dar ea știa că, dacă ar fi avut de ales, Justin ar fi preferat să fie singur cu ea.

Privind în jur, își simți privirea atrasă de o persoană care stătea lîngă o fereastră, între sala de bal și sufragerie.

Stătea cu fața la ea. Era subțire ca o lamă și la fel de bine îmbrăcat ca restul invitaților, dar i se păru oarecum sinistru. Îi zîmbi din colțul gurii. O teroare rece îi cuprinse inima, pînă cînd aproape i-o opri.

Încăperea se învîrtea cu ea. Încercă să rostească numele lui Justin, dar nu putea vorbi. Imediat Justin veni lîngă ea și o prinse în brațe. Îi privi fața galbenă ca de ceară.

– Celia. Celia, ce s-a întîmplat? Fu nevoit să se aplece, ca să-i audă șoaptele ieșite de pe buzele tremurînde.

– Legare.

Jutin întoarse brusc capul și cercetă încăperea, dar nu văzu nimic. Privi și Celia. Imaginea hidoasă dispăruse. Încercă să se adune, dar capul îi vîjîia.

– *Qu'est-ce que c'est*? îi întrebă Maximilien privindu-i îngrijorat.

– Nu știu, zise Justin, susținînd-o pe Celia.

– Scoate-o de aici înainte să atragem atenția. Ușile duc spre galeria exterioară. O să vin și eu imediat.

Justin se conformă, o luă în brațe pe Celia și ieși cu ea. Aerul nopții era rece și liniștit. Întunericul îi

adăposti cînd se retraseră în umbra unei coloane uriașe. Îi ridică bărbia și o privi în ochii îngroziți.

– L-am văzut pe Dominic Legare, se bîlbîi ea. L-am văzut acolo, cum mă privea. Mi-a zîmbit. Trebuie să mă crezi... este aici.

– Te-ai gîndit cam mult la el în ultima vreme, comentă Justin calm, îmbrățișînd-o. Simți cum tot corpul îi tremura. E posibil să fi văzut pe cineva care îi seamănă?

– Nu, era chiar el! Este pe undeva pe aici. Știu că el este. Justin, te rog să mă crezi, trebuie să...

– În regulă, spuse el strîngînd-o în brațe. Respiră adînc, petite, și încearcă să te calmezi.

– Nu, trebuie să...

– Șșt. Taci.

Își lipi capul de pieptul lui și simți cum panica se evaporă, pe măsură ce trupul lui o încălzește.

– Sînt aici, murmură Justin. Nu o să-ți facă rău. Nimeni nu o să-ți facă rău. Celia se liniști cu greu.

– Explică-mi, Justin, îl întrerupse Maximilien.

– Dominic Legare este aici, zise Justin îngrijorat. L-a văzut în sala de bal. Dacă nu ar fi fost așa de îngrijorat, ar fi rîs de expresia de uimire apărută brusc pe fața lui Maximilien.

– Descrie-l, spuse Max încordat.

– Slab și de înălțime medie, cu păr roșu –castaniu strîns în coadă.

– Și cu un rînjet de rechin, adăugă Celia.

– O descriere foarte exactă, rîse Justin scurt, amintindu-și dinții proeminenți ai lui Legare.

– Parcă ar fi Antoine Bayonne, se încruntă Max. Un prieten al lui George Duquesne, un proprietar francez. Are și legături cu unii dintre cei mai bogați comercianți din oraș. Am vorbit și eu cu el de cîteva ori. Este o persoană inteligentă .

– Nu cunosc numele, zise Justin.

– Bayonne a apărut în oraș acum patru, cinci ani. De atunci a fost văzut cu familia Duquesne și cu alte cîteva familii creole.

– L-ai văzut aici în seara asta? îl întrebă Justin încordat.

– Nu încă, dar îl pot întreba pe Dusquesne....apoi Max se opri și continuă cu voce scăzută. Vrei să spui că omul vinovat de moartea fiului meu este aici, în acest moment?

Înainte ca Justin să poată răspunde, o voce feminină, tînără îl chemă din ușa glasvandului.

– Domnule doctor Vallerand, sînteți afară?

Justin se uită pe rînd la Max, apoi la Celia.

– Ce dorești? o întrebă el brusc. Era Amalie Dusquesne, fiica mai mare a lui George.

– Domnule doctor Vallerand, zise ea în lacrimi, *ma mère* m-a trimis să vă caut. E vorba de fratele meu mai mic, Paul – a fost bolnav toată ziua și deodată starea lui s-a agravat. Am trimis după domnul doctor Dassin, dar pînă cînd vine el, trebuie să faceți ceva pentru el. Este sus. Maintenant, trebuie să-l vedeți.

Justin se uită lung la ea, bîigui ceva, apoi se opri. Își trecu degetele prin păr.

– Ar fi bine să-l așteptați pe doctorul Dassin, replică el scurt.

– Nu, nu, Paul ar putea să moară! strigă ea disperată. Tușește și se sufocă. Doctor Valerrand, veniți sus și ajutați-l!

Celia ieși din întuneric și se opri lîngă Justin. Era palidă, dar stăpînă pe ea.

– Ați încercat cu abur? Puneți-l să inhaleze abur pînă...

– Am încercat timp de cîteva ore, răspunse Amalie. Nu a ajutat deloc.

Celia și Justin se uitară unul la celălalt. Trebuia să ajute cumva pînă la venirea doctorului Dassin. Nu exista altă opțiune.

– *Bien*, du-ne sus la fratele tău, Amalie, spuse Celia încercînd să-și alunge gîndurile despre Legare.

Se îndreptară în liniște către camera bolnavului. Celia înțelese ce se întîmpla cu el de îndată ce îl văzu pe băiat. Văzuse aceste simptome cu ani în urmă, la copiii dintr-un sat de lîngă casa lor. Îl însoțise pe tatăl ei în multe dintre vizitele sale. O membrană de mucilagii se forma în gîtul bolnavului și îi bloca respirația, pînă la sufocare.

Paul, un băiat de patru-cinci ani,nici n-o văzu intrînd. Începu să tușească și să se înece. Celia înțelese că nu puteau astepta sosirea doctorului Dassin. Știa ce

trebuie făcut. Îl văzuse pe tatăl ei efectuînd procedura, o tehnică pe care o învățase de la un chirurg din Paris. Dar cum ea nu avea deloc pregătire medicală, ar fi putut să-i facă mai mult rău decît bine.

Respirația lui Paul era hîrîită și sacadată. Madame Duquesne izbucni în hohote de plîns.

– Vai, doctore Vallerand, trebuie să-mi ajuți băiețelul, vă rog...

– Madame, zise Celia, prinzînd curaj. Trebuie făcut ceva, înainte ca băiatul să se sufoce. Cred că soțul meu vrea să aduceți un cuțit foarte ascuțit și un tub de trestie de cîțiva centimetri.

Madame Duquesne o privi mirată, apoi se uită la Justin. El confirmă scurt din cap, iar femeia fugi să aducă articolele. Imediat ce ea ieși, Justin se apropie de patul copilului, îi dădu acestuia părul pe spate și îl privi cum se luptă să răsufle.

Celia turnă apă din ceainicul fierbinte în lighean.

– Ar fi trebuit să cheme doctorul mai devreme, zise ea în engleză. Probabil va ajunge înainte să facem noi ceva.

– Îl știu pe Dassin, spuse Justin îndepărtînd prișnița urît mirositoare, care fusese pusă pe pieptul copilului. Îl șterse apoi cu o batistă curată. Este un bătrîn cam certăreț. A asistat la nașterea noastră. Deși mă îndoiesc că asta se numără printre marile sale realizări.

– Justin, nu știu dacă pot face asta, zise Celia uitîndu-se la el.

– Atunci spune-mi mie ce trebuie să fac.

Celia ezită, apoi își scutură capul.

– Măcar dacă mi-aș aminti cum proceda tata...Se concentră.

– Nu mai respiră deloc, anunță Justin încordat, scuturînd umărul copilului. Copilul era inconștient.

Ceasul mental al Celiei începu să ticăie metodic. Madame Duquesne năvăli în cameră, dar Celia îi luă din mînă cuțitul și trestia, împingînd-o afară

-Doctorul Vallerand are nevoie de discreție, zise ea cu seriozitate. Va rog să-l lăsați cîteva minute.

– *Oui*, dacă asta dorește, dar aș prefera să rămîn.

– Doar un minut sau două, repetă Celia și o conduse afară din cameră. Își spălă mîinile, la fel cuțitul și trestia, apoi se așeză pe pat. Justin întoarse capul copilului pînă cînd gîtul îi fu complet expus. Cuțitul tremura în mîna Celiei. Nu voia să facă vreo greșeală, să taie o venă și să-l vadă sîngerînd pînă murea.

– Continuă, șopti Justin.

Celia spuse o rugăciune, apoi făcu o incizie la baza gîtului. O șuviță de sînge țîșni imediat, iar ea introduse trestia în tăietură. Își mușcă buzele pînă cînd simți că o doare. Deodată observă cum aerul este absorbit prin trestie. Privi și ascultă înghețată, ca să se asigure că respirația continua nestînjenită. Îi mulțumi lui Dumnezeu și răsuflă ușurată.

Justin trase și el aer în piept și șterse urmele de sînge.

– Ce facem acum? întrebă el.

– Trestia îi va permite să respire pînă cînd gîtul se eliberează. Într-o zi sau două va putea fi îndepărtată. Se va vindeca repede...dacă va supraviețui altor simptome ale bolii.

Urmă un ciocănit ușor la ușă, apoi se auzi vocea doamnei Duquesne.

– Domnule doctor Vallerand? A sosit domnul doctor Dassin.

Dassin intră în cameră, cu trusa lui medicală. Era un bărbat scund dar distins, cu o prezență intimidantă. Hainele lui erau demodate: pantaloni trei sferturi, o vestă lungă cu motive florale, și un veston cu umeri strîmți. Purta o perucă cenușie pe creștetul capului. Ochii lui pătrunzători și vioi se mutau de la Celia la Justin. Justin îl privi fără să clipească, știind că Philippe și Dassin fuseseră prieteni apropiați.

O licărire de speranță și anticipație apăru în ochii doctorului, care oftă cu amărăciune. Se apropie de pat și examină procedura Celiei, zîmbind încurajator, în timp ce Paul își revenea.

– Ah, *c'est bien*...nu încerca să vorbești, *mon fils*, apoi le privi pe Celia și pe doamna Duquesne. Totul este bine pentru moment. Se pare că doctorul Vallerand stăpînește situația. Am rugămintea ca doamnele să ne lase să stabilim diagnosticul.

Celia se uită la bătrînul doctor îngrijorată, în timp ce-și spăla mîinile. Se conformă ezitant dorinței

doctorului Dassin, urmînd-o pe doamna Duquesne și închise ușa.

– Am fost destul de naiv să cred că o să-l întîlnesc pe Philippe Vallerand aici în seara asta, începu el cu vocea răgușită. Dar eu nu sînt ca adunătura de jos, care nu poate deslușî o șmecherie. Tu și Philippe ați trecut prin mîinile mele la naștere. Nu am avut niciodată probleme să vă deosebesc.

– Felicitări, spuse Justin sardonic.

– Fratele tău era un vindecător. Era menirea lui. Tu, în schimb...Doctorul zîmbi amar. Mă așteptam să-i supraviețuiești. Soi rău. În ceea ce te privește a dat roade, așa-i?.

– Evident.

– După moartea mamei tale mi-a făcut plăcere să observ cum anii de neglijare l-au făcut pe Philippe să se dedice unor țeluri nobile, în timp ce tu te-ai transformat într-un agresor insensibil. Philippe a încercat de multe ori să mă convingă de calitățile tale latente, deși eu am fost mereu sceptic.

– Intenționezi să păstrezi tăcerea despre identitatea mea? zise Justin nerăbdător.

– *Oui*, dar numai de dragul lui Philippe. Cred că așa ar fi vrut el.

– Ce noroc pe mine că Philippe a fost iubit de toată lumea. Plecă să o caute pe Celia.

Ea îl aștepta în capul scării.

– Știe? întrebă ea.

– Încep să mă întreb cine nu știe.

– O să păstreze secretul?

– Așa a spus. De dragul lui Philippe. Justin făcu un gest dezaprobator și își trecu degetele prin păr.

– Ce s-a întîmplat? Ce ți-a spus?

– Nimic important, murmură Justin.

Ea îl studie pentru o clipă. În ciuda feței nepăsătoare, îi simți tristețea, vinovăția și deznădejdea.

– Ți-a adus aminte de trecut, nu-i așa? îl întrebă ea cu delicatețe. Dar trecutul nu mai contează. Îi luă mîna și îl trase într-un colț. Ridicîndu-se pe vîrfurile picioarelor, îl îmbrățișă și îi sărută obrazul slab. Nimic nu mă va opri să te iubesc și să cred în tine, nimic...

El îi cuprinse fața în mîini și o sărută. Celia se lipi de el pe cînd o săruta cu gingășie.

– Te iubesc, spuse lipindu-și fruntea de fruntea ei. Nu-mi place să știu că pot pierde foarte mult. Dacă te-aș avea, nu mi-aș mai dori nimic pentru tot restul vieții.

– Justin, șopti ea, dar el se îndepărtă de ea înainte ca pofta trupească să-i scape de sub control. Se uitară unul la celălalt plini de dragoste și dorință.

– Ar trebui să mergem jos. Cred că tata l-a și provocat pe Bayonne la duel. Dumnezeu știe ce ne mai așteptă în noaptea asta.

Celia îi luă mîna și plecară spre scara spiralată de nuc. Cînd ajunseră în partea centrală a casei, Celia simți un tremur care îi aminti ceea ce se întîmplase în sala de bal. Știa că Legare era pe aproape, chiar înainte de a-l fi

văzut, în picioare, lîngă ceasul din bronz așezat pe o masă lăcuită de lemn. Era puțin trecut de miezul nopții. Mîna lui Justin strînse brusc degetele Celiei. Se uita la chipul lui Legare.

Legare vorbi primul.

– Domnule doctor Vallerand. Îi rosti numele cu o plăcere sadică. Dinții lui inegali se dezveliră într-un zîmbet rece. Vă căutam.

Capitolul 11

– Antoine Bayonne, nu-i așa? zise Justin, privindu-l netulburat pe Legare .

Celia abia dacă era conștientă de oamenii care treceau prin hol, de muzică, de dans și de rîsetele invitaților. Nici unul dintre ei nu știa că doi dintre cei mai temuți pirați din Golf discutau printre ei. Îl privi pe Legare în timp ce amintirile i se perindau prin față... puntea navei acoperită cu cadavre... Spatele îmbibat de sînge al lui Philippe, fața buhăită a lui André...

– Du-te, Celia, spuse Justin încet eliberîndu-i mîna. E în regulă. Mergi la Maximilien.

Degetele ei îl strînseră și mai tare. Se agăță de el ca și cum ar fi fost un colac de salvare, privindu-l pe Legare cu ochi mari. Nu s-ar fi putut mișca, nici dacă ar fi vrut. Justin renunță să o convingă să plece și se întoarse către Legare.

– Ai riscat mult, spuse el. Aș putea să fac să fii arestat pe loc.

– Și tu ai fi arestat o dată cu mine. Ai fi spînzurat la fel de sigur ca și mine.

– Nu m-ar deranja, atîta timp cît tu ai fi primul.

– Înainte de a lua o decizie, ar trebui să asculți ce vreau să-ți spun. Am o poveste pentru tine, domnule

doctor Vallerand. Începe pe puntea unei nave capturate, plină cu pirați. Eroina acestei povești este o frumoasă doamnă blondă – Legare îi zîmbi Celiei– care încerca să negocieze pentru viața ei și a soțului ei. Ea ne informează că este posibil ca un membru al familiei Vallerand să fie la bord. Numele este, bineînțeles, unul cunoscut, cu toate conotațiile privilegiilor și ale puterii. Soțul ei este doctor, o veste care ne bucură pe mine și pe oamenii mei. Cînd el nu este găsit printre captivi, curiozitatea ne face să căutăm printre cadavrele aruncate în apă. Vallerand este găsit. Și, vai, este încă în viață. Legare se opri, evaluînd efectele cuvintelor lui.

Celia îl privea ca un iepure speriat. Justin cîntărea în tăcere diferite mijloace de a-l sfîșia pe nemernic. Nu credea o vorbă din ceea ce spunea Legare.

– Continuă, spuse el neutru.

– Considerînd că ne-ar putea fi util, continuă Legare cu satisfacție, am decis să-l aduc pe Crow Island și să-l țin prizonier. Fiind rezistent, captivul a supraviețuit rănilor. În acest moment trebuie să mărturisesc că preocuparea mea față de multe probleme importante – în principal găsirea ucigașului fratelui meu – m-au făcut să uit pentru cîteva luni de Vallerand-ul meu captiv. Pînă cînd în închisoarea din măruntaiele fortului am dat peste bărbosul meu nemesis, căpitanul Griffin! După oarecare muncă de convingere, prizonierul a recunoscut că are un frate geamăn. Apoi am auzit zvonuri din New Orleans că Philippe Vallerand se întorsese în mijlocul familiei, scăpînd din colții morții.

Știind că numitul Vallerand se bucură încă de ospitalitatea mea, m-am hotărît să te vizitez. Amuzantă poveste, nu-i așa?

Justin îl privi cu fața palidă și cu ochii strălucind albastru.

– Philippe este în viață? întrebă Celia cu lacrimi curgîndu-i pe obraji.

– De ce sînteți așa de disperată, madame, rînji Legare. Se pare că vă simțiți destul de bine cu oricare dintre frați.

Justin prinse chipul Celiei în palmele lui și o forță să-l privească.

– Minte, spuse el. Philippe este mort.

– Poți fi sigur? zîmbi Legare.

– Ce vrei? întrebă brusc Justin.

-Cei mai mulți dintre oamenii tăi au trecut de partea mea, Griffin. Nu a mai rămas nimic din mica ta organizație obraznică. Fiind un om inteligent, ești conștient că e inutil să fugi de mine. Poți aștepta să ne rezolvăm problemele la momentul pe care îl aleg eu, sau poți să încerci să cîștigi ceva . Aș fi dispus să fac un schimb. Tu pentru fratele tău.

Justin ignoră durerea cauzată de unghiile Celiei înfipte în palma lui.

– Chiar dacă eu aș crede că îl ai, ce te face să speri că mi-aș risca viața pentru fratele meu?

– Pe insulă ai fost de acord să lupți pînă la moarte pentru soția fratelui tău, remarcă Legare.

– Am nevoie de o dovadă că Philippe este în viață, spuse el încercînd să-și ascundă emoția. După asta o să vorbim despre aranjamente.

– Dacă vrei să tragi de timp...

– Nu. Justin făcu semn spre sala de bal plină de lume. Ar trebui să-ți fie evident că timpul este ceva ce nu prea îmi prisosește. Și nici tu nu l-ai irosi, dacă vrei să mă iei prizonier înaintea autorităților.

– Vrei o dovadă? Trimite-l pe omul tău Risk, sau pe oricine vrei tu, pe insulă. O să-i dăm voie să-l vadă pe fratele tău. Legare își mută privirea de la Justin la Celia și se înclină formal.

– O să-mi iau la revedere acum. Complimentele mele, *madame. Bon soir.*

Justin îl privi pe Legare pășind lejer spre ușa din față. Ochii lui nu se dezlipiră de silueta lui pînă cînd nu dispăru. Apoi o privi pe Celia, ale cărei lacrimi se opriseră la fel de subit, cum începuseră.

– Încearcă să te păcălească, șopti ea. Nu-l lăsa...

Șșt...Justin îi prinse mîinile într-ale sale. Și-ar fi dat și viața dacă ar fi putut astfel să-i îndepărteze groaza din ochi. Simți cum toată dragostea lui pentru ea crește si o învăluie. Celia își coborî pleoapele și îi strînse mîinile cu o forță care îl surprinse pe Justin. Nici unul dintre ei nu știau cît au rămas așa, nu le păsa dacă erau văzuți de cineva, pînă cînd se auzi glasul lui Maximilien.

– L-ai găsit pe Legare, nu-i așa? Ce a spus? Unde este?

– Tată. Justin îi dădu drumul Celiei și-l privi pe Max. A plecat, zise el încet. Spune că Philippe este încă in viață. Că este captiv.

– *Cum* ? Maximilien făcu ochii mari.

– Să nu faci nimic deocamdată. Dacă autoritățile militare și civile se implică, Philippe va plăti cu viața. Trebuie să-l găsim pe Risk. Celia o să-ți explice. Ai grijă de ea.

Max blestemă cu voce scăzută și încercă să-și oprească fiul, dar Justin plecă, fără să mai spună ceva.

Justin porni călare spre cabana de la lac, unde stătea Risk. În timpul drumului o ceață fină îi îmbiba părul și hainele, dar păru să ignorea asta. Cabana era întunecată și cînd intră înăuntru, fu întîmpinat de un declic de revolver.

– Sînt eu, spuse el.

Risk aprinse o lampă mică și îl privi cu singurul lui ochi. Puse jos revolverul.

– Ce s-a întîmplat?

– Ceva noutăți de la Aug? îl întrebă Justin brusc.

– Nici una.

– L-a agățat și pe el Legare?

– S-ar putea. Risk așteptă ca Justin să-i explice de ce venise.

– L-am văzut pe Legare în seara asta, începu Justin zîmbind, cînd Risk îl privi uimit. Începu să-i dea detalii despre întîlnire. Cînd ajunse la oferta lui Legare despre schimb, Risk explodă.

– Aoleu, sigur că ar vrea asta! Ar vrea să te aibă captiv fără să-ți dea dreptul să mori cu spada în mînă. Îndată ce Legare o să te aibă la cheremul lui, o să fii torturat și ciopîrțit, ca un pui fript, pînă cînd o să te rogi să mori.

– Dacă Philippe este în viață, nu am altă alternativă.

– Ești nebun, Griffin, clătină el din cap. Dacă îl are pe Philippe, asta nu înseamnă că a mai rămas mult din el. Pun pariu pe o avere că fratele tău zace pe fundul mării, nu în fortul lui Legare. Și care-i treaba cu găinușa de la plantație? De cînd te știu eu, nu te-am văzut dorind o femeie cum o dorești pe ea.

– Vrei să spui că ar trebui să-l părăsesc pe fratele meu pe insulă, ca să-i pot păstra nevasta?

Risk ridică nepăsător din umeri.

Primul impuls al lui Justin fu să-l mustre pe Risk, dar realiză că părerea lui era aceeași ca a oricărui alt membru al echipajului său. Adică să ia ceea ce i se oferă, indiferent ce se întîmplă cu cei din jur. Și el crezuse că asta era atitudinea corespunzătoare. Dar nu mai putea trăi așa. Și nu ar fi putut să mai trăiască, dacă își părăsea fratele, chiar dacă asta ar fi însemnat să o piardă pe Celia în favoarea lui Philippe.

– Trebuie să știu dacă fratele meu este în viață, încheie Justin. Vrei să te duci pe Isle au Corneille?

– Da, o să mă duc pe blestemata de insulă imediat. Și o să văd dacă e ceva adevăr în ce spune Legare. O să te ajut cu Legare, Griffin.

– Bine.

– Doar dacă promiți că după asta o să-ți iei locul la cîrma lui *Vagabond* încă o dată și...

– Nu, se răsti Justin. Ți-am mai spus. Am terminat cu asta. Ți-am dat nava.

– Nu am nevoie de blestemata aia de navă! explodă Risk. Nu vezi că oamenii nu vor să mă urmeze? Nu sînt în stare să-i conduc și nici nu vreau. Nu sînt în stare să-i comand. Fie sînt secundul cuiva, fie mă las de piraterie.

Justin se uită la el binevoitor.

– Nu pot să mai fac asta, Jack. Ai crezut că o să continui la nesfîrșit?

– Da, izbucni Risk supărat.

– Nu fii așa de supărat, făcu Justin clătinînd din cap. Ai avut de cîștigat. De ce nu te potolești, ca să te bucuri de ce ai adunat ? Ai putea duce o viață ușoară acum...

– Nu vreau o altă viață. Vreau aceeași viață. Aceeași ca pînă acum!

– Asta nu se poate, rosti Justin necruțător. Ne-am schimbat amîndoi.

– Nu, eu sînt la fel, spuse Risk. Doar tu te-ai schimbat.

Îndată ce groaza îi scăzu, Celia se cufundă într-un somn agitat și visul cu Philippe se întoarse. El se îneca, ea se întindea după el și în tot timpul ăsta Legare era

prezent, vocea lui diabolică răsunîndu-i în ureche. Se trezi brusc.

Și dacă Philippe era în viață? Nu-și putea imagina suferințele prin care a trecut. Sărmanul Philippe – dacă l-au torturat, l-au înfometat? Avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el, să-l ajute să se însănătoșească.

Se temea nu numai pentru Philippe, ci și pentru ea însăși și pentru Justin. Legare părea așa de încrezător și de puternic în seara asta, așa de sigur că va obține ceea ce-și dorea. Gîndul că Justin putea să fie la discreția lui Legare era prea terifiant ca să-l abordeze. Va face orice, pentru ca asta să nu se întîmple.

O bîntuiau multiple îngrijorări. Dacă Philippe s-ar întoarce, ea ar fi încă soția lui. I-ar datora încă loialitatea și ajutorul pentru toată viața. Îl va pierde pe Justin. Îl iubise pe Philippe cu patimă, dar nu era în acea iubire nimic din nevoia mistuitoare și tandrețea magică, pe care le stîrnise în ea dragostea pentru Justin. *Bon dieu,* cum ar suporta să-l iubească fără să-l aibă , să fie separată de el pentru totdeauna?

Se răsuci în cearșafurile mototolite. Nu mai era mult pînă în zori. Cînd va veni Justin acasă? Și dacă Risk se va întoarce cu știrea că spusele lui Legare erau reale, ce va face Justin?

Pași grăbiți se auzeau, iar ea sări din pat. Inima îi bătea cu putere. Justin se întorsese la ea. Merse spre ușă și i se aruncă în brațe, de cum ajunse în prag. El o prinse cu un geamăt de bucurie și o ridică de pe podea.

Degetele ei îi trecură prin păr în timp ce buzele lui îi acopereau gîtul. Cuprinși de pasiune și disperare, se abandonară dorinței, care nu mai lăsa loc pentru cuvinte.

Justin simți căldura corpului Celiei prin cămașa de noapte subțire. I-o trase în sus grăbit, pînă cînd coapsele și fundul i se dezveliră. Brațele lui cuprinseră rotunjimile, trăgîndu-i abdomenul către el. Ea se frămînta în brațele lui și îi sărută bărbia și gura. Răspunzîndu-i la fel, el o sărută, depărtîndu-i buzele, apoi îi absorbi limba în gura lui. Prin pantaloni ea îi simți imediat lungimea încordată a erecției care presa insistent și dureros.

Șoldurile lui se mulară pe ale ei într-un ritm simultan cu pulsațiile limbii. Celia scînci, prinsă fără speranță în strînsoarea corpului lui puternic, în timp ce plăcerea o invada în valuri arzătoare. Anticipînd ce urma să se întîmple, încercă să-și elibereze gura, dar era prea tîrziu; convulsiile orgasmului o copleșiră. Gîfîind sacadat se agăță de el în ritmul înebunitor al coapselor lui. Cînd ultimul spasm i se stinse, el o lăsă jos, îi scoase complet cămașa și o aruncă pe podea.

Celia îl ajută să-și scoată hainele și îl conduse spre pat. Trupul lui întunecat se ridică deasupra ei o împinse pe saltea și o urmă imediat. Ea își ținu respirația, copleșită de agonia indusă de gura lui devastatoare, de dinții lui pe sfîrcurile ei și de mișcarea umedă a limbii lui. Mîna lui îi pătrunse între picioare,

iar ea îl primi nerăbdătoare. Aplecat asupra ei, Justin îi sfărîma buzele cu gura lui, sorbindu-i gemetele.

Ea îi mîngîie umerii plini de cicatrici și spatele musculos , apoi îi frămîntă coapsele suple și fesele, smulgîndu-i gemete de plăcere. Trăgînd-o sub el, el se poziționă deasupra și îi cuprinse coapsele între ale lui, imobilizînd-o ținînd-o strîns pînă cînd ea se cambră de la mijloc, primindu-l înăuntrul ei.

Celia se relaxă și își așeză capul pe pieptul lui.

– Justin, șopti ea răgușit. Ce o să se întîmple cu noi?

– Șșt, inima mea... nu o să vorbim despre asta pînă cînd nu vom fi siguri că Philippe trăiește.

– Și dacă este adevărat? Ce vei face tu?

Își lipi degetul pe buzele ei să tacă. Ar fi continuat cu întrebările, dar el o opri iar, apoi îi mîngîie spatele și gîtul. Lacrimile îi cădeau pe pieptul lui. Se simțea așa firesc în brațele lui, dar știa că nu e bine. Pînă acum se considerase văduvă. Dar acum, dăruindu-i-se lui Justin cînd știa că soțul ei ar putea fi în viață, avea impresia că îl trădase pe Philippe.

– N-ar trebui să te iubesc, glumi ea acoperindu-l cu lacrimi și sărutări. Niciodată nu am vrut să te iubesc.

– Știu, spuse el strîngînd-o în brațe. Știu.

– Sentimentele mele pentru Philippe nu au fost niciodată așa, chiar dacă...

– Nu, șopti el. Nu face comparație. Nu este corect pentru nici unul dintre noi.

– Dar vreau să înțelegi. Eu...nu aș fi putut niciodată să-l iubesc astfel, niciodată.

– Înțeleg, spuse el și o sărută iar.

Deodată ea se simți epuizată și închise ochii.

– Nu mă părăsi, șopti ea.

– Inimioara mea...Îi sărută fruntea și o alintă pînă ce ea adormi.

Dangătul clopotului străbătea aerul proaspăt al dimineții. Plantația începea să se trezească, începeau treburile zilnice, hrana era gătită, voci adormite se auzeau peste tot. Justin și Max mergeau pe aleea plantației și discutau. Semănau foarte bine, atît la înfățișare cît și la gesturi. Treceau peste peluza proaspăt tunsă, în timp ce vîntul le împrăștia frunze la picioare.

Justin aruncă o privire spre căsuță. Celia dormea încă. Înainte de a pleca de lîngă ea îi văzuse încordarea de pe față, chiar și așa adormită. Avea nevoie de odihnă pentru a face față următoarelor zile.

Max îi urmări privirea.

– O iubești, nu-i așa?

– Nu ești de acord.

– Nu este adevărat, răspunse Max. Aș fi oprit orice fel de legătură, dacă aș fi crezut că profiți de ea. Dar se pare că nu e cazul. De cînd ați sosit... am observat un fel de atașament între voi, pe care nu am crezut că am dreptul să-l rup. Max se opri și adăugă scurt. Am fost surprins de atracția ta față de Celia.

– Este o femeie frumoasă, spuse Justin.

-Da, dar e o frumusețe liniștită. Și calitățile ei interioare, inteligența, bunătatea, demnitatea...nu, nu este felul de femeie de care m-aș fi așteptat să fii atras.

– Este mai mult decît un interes, adăugă Justin.

– Deci ai intenții serioase cu ea. Și dacă Philippe trăiește?

Justin își îndesă mîinile în buzunare și privi în jos frustrat.

– Nu aș putea să o iau de lîngă el. Și cred că, pînă la urmă, nici ea nu ar putea să-l părăsească.

– Este posibil ca Legare să fi mințit...

– Se poate, dar nu cred. Cred că Philippe este în viață.Vocea lui Justin era aspră și hotărîtă. Jack Risk s-a dus pe insulă să afle adevărul. O să fie aici cu noutăți mîine seară. Dacă Philippe este la ei, jur că o să-l aduc înapoi teafăr. Pe viața mea!

– Nu vreau să-ți riști viața pentru nimic, zise Max imediat, oprindu-l. Se priviră unul pe celălalt. O să găsim o altă soluție, *mon fils*. Ochii lui aurii emanau îngrijorare și dragoste. Viața ta este la fel de prețioasă pentru mine ca și cea a lui Philippe.

Justin fu luat prin surprindere. Tatăl lui fusese întotdeauna așa de mîndru și stăpîn pe sine. Mărturisirea sentimentelor lui îl tulbură.

– Nu există altă soluție, spuse el, dar Max îl întrerupse, mult mai afectat decît îl văzuse Justin vreodată.

– Nu crezi că înțeleg? Tu semeni cu mine, Justin. Mai mult decît Philippe. Ani de zile ai fost animat de

vinovăție și mînie, exact ca mine. Ai făcut aceleași greșeli. Nu a fost vina ta că unele lucruri au fost mai grele pentru tine decît pentru Phillippe. Nu este vina ta că nu ți-am oferit sprijinul de care aveai nevoie. Am fost așa de cufundat în durerea și amărăciunea mea, încît mi-am neglijat fiii. O să regret asta pentru tot restul vieții mele.

– Nu este vina ta că am devenit pirat, șopti Justin. Nu sînt ca tine, sînt ca...ea.

– Ca mama ta? insistă Max, gîndindu-se la vremurile îndepărtate, cînd fusese căsătorit cu Corinne. A fost o femeie egoistă și intrigantă, Justin. Dar nu a fost rea. Asta credeai tu? Că destinul tău a fost să devii ticălos pentru că ai fost fiul ei? Nu ai un strop din sîngele ei mai mult decît Philippe.

– Da, dar el...începu Justin mutîndu-și greutatea pe piciorul sănătos și evitînd privirea lui Max. El a fost cel bun.

– Asta este o prostie, spuse Max sec.

– Da? Eu știu că Philippe a fost tot ce eu am vrut să fiu, dar nu am putut. Justin simțea cum se înfierbîntă, în timp ce încearcă să exprime ceea ce nu exprimase niciodată. Era ciudat că imboldul de a-l face pe tatăl său să înțeleagă acest lucru era la fel de puternic precum fusese nevoia de a-i spune Celiei că o iubește. Nu se exteriorizase niciodată cu ușurință. Îi fusese teamă că în felul acesta devenea vulnerabil.

– Mult timp nu am înțeles de ce ea a dispărut, spuse el, și de ce ai devenit așa de rece și dur. Am crezut că eu

eram de vină, că, dacă aș fi fost bun, dacă aș fi fost ca Philippe, ea nu ți-ar fi fost necredincioasă. Că i-ar fi păsat de familia ei. Ar mai fi fost în viață și tu...

– Nu, spuse Max aspru. Tu nu ai avut nici o legătură cu asta. Privește-mă! Tonul lui imperativ nu putea fi ignorat. Indiferent ce ai făcut, indiferent cum te-ai fi comportat, nu ai fi putut schimba nimic. Nu a fost vina ta. O să te fac să înțelegi asta, chiar dacă o să trebuiască să ți-o spun de o mie de ori.

Briza de iarnă îi învăluia cu blîndețe, umplînd aerul cu foșnetul frunzelor căzînd și mirosul de chiparoși. Justin își privea tatăl cu atenție. Simți o senzație ciudată de eliberare și brusc îl usturară ochii și nasul. De ce nu se mai putea controla ca altădată?

– Nu o să fie nevoie, spuse el. Te cred.

– Atunci știi că nu trebuie să te revanșezi dîndu-ți viața pentru Philippe.

– Motivele mele nu sînt nobile. Este o chestiune de eficiență. Eu sînt singurul care îl poate aduce pe Philippe în siguranță. Poți să cauți printre autoritățile civile și prin marina militară și nu o să găsești pe cineva care să știe a zecea parte din cît știu eu despre Legare și despre insulă.

– Și dacă îl recapăt pe Phillippe și te pierd pe tine? întrebă Max .

-Ți-ar păsa ? întrebă Justin zîmbind.

Max se încruntă și îl apucă de guler, așa cum lupul își dojenește puiul neascultător. Dacă gestul ar fi venit de la altcineva, ar fi părut ridicol.

– Da, mi-ar păsa ! asta încercam să-ți spun.

– Atunci și mie îmi pasă de tine, tată! zise Justin continuînd să zîmbească.

– Nu o să te pierd, spuse Max ușor speriat.

– Nu, nu o să mă pierzi, dacă nu o să te amesteci.

Max îi dădu drumul ezitant, amintindu-și că lui Justin nu-i plăcea să fie atins. Reluară plimbarea și Max spuse brusc:

– E ceva ce nu voiam ca tu să știi, pînă cînd totul ar fi fost terminat. Acum cred că trebuie să știi.

– Ce este? întrebă Justin ezitant.

-Comandantul Mattews și locotenentul Benedict adună o flotă de marinari și infanteriști ca să atace insula. Plănuiau asta de ceva vreme.

Justin se opri din mers.

– Cum? De cînd știi despre asta?

– De cîteva săptămîni de fapt.

– Și de ce naiba nu mi-ai spus? îl întrebă Justin supărat.

– Am crezut că nu trebuie să știi.

– La naiba și cînd ar trebui să înceapă acțiunea?

– Poimîine.

– Poimîine....Proștii! izbucni Justin drăcuind. O să fie mari pierderi umane. În port sînt nave înarmate pînă-n dinți și cu tunuri. O să piardă jumătate din trupe, înainte ca Matthews să tragă un foc.

– Probabil, dar prezența lui Legare a devenit o amenințare prea mare. Nu-i pot permite să mai

continue așa. Cred că ajutorul infanteriei le va da forța necesară.

– I-ai spus lui Matthews despre Philippe? Că s-ar putea să fie prizonier pe insulă?

– Bineînțeles că nu. Dacă aș fi făcut-o, ai fi fost arestat imediat.

– Va trebui să le spui totul lui Matthews și Benedict, tată. Despre mine și Philippe și despre întreaga noastră șaradă.

– Nu, zise Max hotărît. Dacă te bazezi pe clemența lor, *mon fils,* te înșeli. Dimineața următoare ai atîrna în streang.

– Nu, dacă ar ști că le pot fi de folos. Trebuie să afli cu precizie cînd au de gînd să atace. Convinge-i să aștepte pînă ce eu voi face schimb cu Philippe. Așa Philippe ar fi în siguranță.

– Și cum ai putea să le mai fii lor de folos după aceea ?

– O să am cîțiva dintre oamenii mei pe Isle au Corneille, iar ei mă vor apăra. Aug o să-i strecoare acolo. Apoi o să-i atac din interiorul fortului. Spune-i lui Matthews că o să dăm foc depozitului de muniții și o să folosim propriile lor tunuri, ca să distrugem apărarea portului. O să-i slăbim din interior. Apoi trupele lor vor cuceri insula fără probleme. Matthews va trebui să fie de acord cu asta.

– Multe lucruri pot să meargă prost, comentă Max sceptic.

– Întotdeauna se poate întîmpla așa. Justin îl privi, surprins de sentimentul de solidaritate față de tatăl său, iar asta nu mai simțise pînă atunci. Trebuie să procedăm așa. De dragul lui Philippe. Fă-l pe Matthews să înțeleagă că îl pot ajuta.

Max bombăni, dar nu îl contrazise.

Justin răsuflă ușurat, cînd înțelese că tatăl lui va face ceea ce-i ceruse.

– Tată... înțelegi că după asta va trebui să dispar pentru totdeauna.

– Încă mai încerc să-ți aranjez grațierea.

– Nici măcar tu nu ai atît de mulți bani și influență. Dacă nu sînt prins, o să plec și sper că o să fiu considerat mort.

– Și nu o să te mai vedem niciodată, completă Max încet.

– Nu, zise Justin ezitant.

– Ce o să se întîmple cu Celia?

Cînd nu-i răspunse imediat, Max îl privi pe fiul său.

– O să-i fie mai bine cu Philippe, reuși el să spună, cu dinții încleștați. Eu nu-i pot oferi decît un singur fel de viață, și am înțeles că ...nu vreau așa ceva pentru ea.

Risk mergea de unul singur de pe plaja de pe Crow Island spre fort, în lumina strălucitoare a apusului. În mai puțin de un minut îl încolțiră trei oameni care voiau să-l dezarmeze. Îi ținu la distanță cu maceta sa.

– Jos labele, împieliților, scuipă el. Sînt aici la invitația lui Nicky Legare, ai dracului ce sînteți de nătîngi.

Aruncîndu-i insulte și amenințări, cei trei îl obligară să-și predea sabia, pistolul și cuțitul, apoi îl însoțiră către fort. Risk zîmbi strengărește strigînd vesel cînd observă cîțiva oameni care făcuseră parte din echipajul lui Griffin.

– Sal'tare, trădători nenorociți!

Era împins cu violență în interiorul fortului spre încăperile private ale lui Legare. Ar fi crezut că o persoană cu averea inimaginabilă a lui Legare s-ar fi înconjurat de comori și lucruri fine, dar încăperile erau îngrozitor de austere. Nici un obiect de artă sau de lux nu împodobeau locul. Risk văzuse celule de închisoare mai confortabile decît acestea. Se confirma ceea ce crezuse Risk, anume că omul ăsta nu era o ființă umană. Legare ședea pe o bancă tare și joasă, cu brațele rezemate pe o masă dreptunghiulară.

– Domnule Risk, zise Legare crispat. Lumina lămpii aruncă o strălucire roșiatică în pupilele lui întunecate. Te așteptam.

Risk făcu o plecăciune ca să-l enerveze.

– Da, Griffin mi-a prezentat amabila dumitale invitație, domnule căpitan Legare. Acum, dacă nu te deranjează, aș vrea să o văd pe cealaltă victimă a ospitalității dumitale, și anume doctorul Vallerand.

– Sigur, haideți să-l vizităm. Legare se ridică și se îndreptă spre el. Și pe drum, domnule Risk, poate o să mai vorbim cîteva lucruri...

– Da, aranjamentele pentru schimb.

– Poate vorbim mai întîi despre viitorul tău.

– Vorbește cît vrei, spuse Risk destins. Eu sînt cam tare de urechi.

Legare deschise ușa, urmărindu-l cu atenție pe Risk.

– Poate nu așa de mult cît crezi. După părerea mea, Griffin a făcut cu tine o înțelegere dezavantajoasă, domnule Risk. Tu faci ceva pentru el și el nu-ți dă nimic

– Se cheamă loialitate, mormăi Risk.

– O frază cam scumpă loialitatea asta. Scumpă pentru tine.

– Îți cam bați gura de pomană, spuse Risk înțepat.

– Nu am terminat încă, murmură Legare, deschizînd drumul spre închisoarea subterană.

Risk îl urmă pas cu pas.

Seara următoare Justin merse în golf să-l aștepte pe Risk. Nu o văzuse pe Celia de douăzeci și patru de ore. Între timp Justin sperase că Risk îi va aduce veștile pe care le aștepta. Ar fi fost o ușurare să afle că fratele lui era în viață. Îl iubea pe Philippe și l-ar fi iubit chiar dacă acesta nu ar fi fost cea mai bună și mai onorabilă persoană pe care o cunoștea. Philippe nu fusese niciodată expus la violență adevărată. Dumnezeu știe cum l-or fi afectat cinci luni de prizonierat. Oh, îi va face mare plăcere să-l omoare pe Legare!

Gîndurile lui Justin fură întrerupte cînd Celia veni să-l vadă. O știuse chiar înainte de a-i auzi pașii și vocea blîndă.

– Justin... m-ai evitat.

– Ce vrei? întrebă el încercînd să pară ocupat.

– Justin, dacă Risk o să vină cu ştirea că Philippe este în viaţă, ce o să facem?

– O să vorbim despre asta cînd o să ştim cu siguranţă, spuse el devenind brusc serios.

– Asta sună ameninţător, spuse ea.

– Indiferent ce vom face, nu va fi fi uşor pentru nimeni. Cred că înţelegi asta, nu?

Ea încercă să zîmbească.

– O să fiu fericită atîta timp cît sîntem împreună.

Zîmbetul îi dispăru cînd fu clar că el nu avea de gînd să răspundă.

– Ia-mă în braţe, Justin, îi şopti ea.

Nu ar fi putut să o refuze, chiar dacă vieţile lor ar fi depins de asta. Braţele lui o cuprinseră înainte ca ea să-şi dea seama. Cînd îşi sprijini capul pe umărul lui, căldura respiraţiei ei se strecură pe sub cămaşă atingîndu-i pielea. Se lipi de el privind către golf.

– Îl tot visez pe Philippe, spuse ea în treacăt. În toate visele astea el se îneacă şi eu mă întind către el. Dar nu l-am putut salva niciodată.

– O să-l ai înapoi curînd.

– Ce vrei să spui?

– Şşt. O împinse uşor de lîngă el văzînd o pirogă care se apropia. Era Risk şi vîslea temeinic. Privi spre ei şi zîmbi. Justin se apropie de malul apei ca să lege piroga, în timp ce Risk coborî din ea. Privirea lui se opri în primul rînd asupra Celiei.

– Trăiește? izbucni ea.

– Da, spuse Risk chicotind. E în viață și se gîndește la tine, iubito.

– L-au tratat rău? Întrebă Celia.

-A fost ținut într-una dintre celule, în fundul fortului, povesti Risk uitîndu-se la Justin. Le știi. Alea care sînt folosite cînd țarcurile pentru sclavi erau pline și era nevoie de mai mult loc. Dumnezeule, seamănă leit cu tine, Griffin!

– L-ai văzut pe Aug pe acolo? întrebă Justin.

– Nu, nu l-am văzut.

– Aug este pe insulă? îl întrerupse Celia surprinsă.

Se făcu deodată liniște. Justin îi apucă umerii și o privi cu atenție.

– Mergi în casă, te rog.

– Dar nu este nevoie, nu o să mai spun nimic...

– Mergi în casă, repetă el încet privind-o insistent. Ea își coborî privirea dezamăgită și plecă, supărată că nu putuse să tacă.

Lysette îl legăna pe Rafe în timp ce Evelina se ocupa de păpuși. Angeline, fiica mai mică era plictisită și neliniștită, iar Celia se hotărî să o ia în salon ca să-i spună o poveste. Poveștile o făceau să se concentreze la altceva decît la Philippe și o ajutau să se relaxeze. Era un mod plăcut de a face să treacă timpul și era foarte încîntată de dorința ei de a se exprima.

Ce norocoasă era Lysette Vallerand, să aibă trei copii frumoși, un soț care o iubea,o casă mare și o

mulțime de prieteni și activități care o țineau ocupată. Și Celia ar fi putut avea o asemenea viață cu Philippe. Probabil mai era încă posibil. Dar nu mai era ceea ce voia. Nu mai era nici măcar sigură ce fel de viață i-ar fi oferit Justin, și nici nu-i mai păsa. Știa că va fi iubită așa cum puține femei au fost iubite și că Justin va avea grijă de ea. Fără îndoială tatăl și familia ei vor crede că înnebunise. Fusese întotdeauna așa de tăcută, moderată și previzibilă în toate privințele. Gîndul o făcu să zîmbească amar și își întoarse atenția spre Angeline.

Justin se duse către bibliotecă și îl găsi pe tatăl lui în fața focului. Strălucirea roșie îi transforma fața aspră a lui Max într-o mască de bronz și aur.

– Philippe este în viață, spuse Justin. L-a văzut Jack.

– Este bine? inspiră Max scurt.

– Avînd în vedere că a fost prizonierul lui Legare în tot acest timp, probabil nu, explică Justin .

– O să merg la comandantul Matthews chiar acum. Cu ajutorul lui Dumnezeu, să sperăm că va fi de acord cu planul tău.

– Fii convingător, tată.

– Sigur că da, spuse Max ieșind din bibliotecă.

Justin merse în salon, unde Celia ședea cu Angeline. Se opri în fața ușii și privi neobservat cum fetița asculta absorbită povestea balaurului trist.

Justin simți o durere în piept cînd le urmări. Nu o văzuse niciodată așa de afectoasă și maternală. Înțelese

ce era pe cale să piardă și se simți teribil de afectat. Voia să-i ofere copii, voia să aibă o familie cu ea, să aibă o familie la care nici măcar nu fusese în stare să se gîndească înainte.

Povestea balaurului trist se termină și Celia îl observă cum o fixează cu ochii lui albaștri. O mută pe Angeline din poala ei.

– Iubito, îi spuse ea fetiței, de ce nu te duci să vezi dacă mama ta a terminat cu Rafe?

– Vreau să mai ascult una.

– După cină, îți promit.

Privindu-l pe Justin cu ciudă, de parcă ar fi înțeles foarte bine de ce se terminase povestitul așa de brusc, Angeline plecă din cameră cu părere de rău.

Celia îi privi fața împietrită. Ar fi vrut să vină să se așeze lîngă ea, dar el rămase în picioare, păstrînd distanța între ei.

– Știu că tu și Maximilien plănuiți ceva, începu ea. V-am văzut plimbîndu-vă împreună ieri dimineață. Ce vreți să faceți?

– Nu e nevoie să știi.

– Dar bineînțeles că trebuie. Celia se opri, văzîndu-i privirea goală. Justin, de ce mă privești așa? Ce se va întîmpla?

– Philippe se va întoarce. Tu ești soția lui. După ce se va întoarce în siguranță eu o să dispar.

– Da, și eu o să merg cu tine, spuse ea încruntată.

– Nu.

– Nu? Justin, nu vrei să spui că o să mă lași aici?

– Asta este exact ce vreau să spun. Cînd Philippe se va întoarce, el o să aibă nevoie de tine și tu o să ai grijă de el.

– Da, vreau să-l ajut. Dar nu-i pot fi soție. O să-i redau libertatea. El și Briony se iubesc, iar eu îți aparțin.

– Ești măritată cu el, Celia.

Aș fi vrut să se ducă la el, dar picioarele nu o ajutau.

– După toate lucrurile pe care mi le-ai spus și după promisiunile făcute, nu poți să-mi spui că nu...

– Un bărbat spune multe lucruri atunci cînd vrea să se culce cu o femeie.

Celia simțea că se sufocă.

– Știu că mă iubești, spuse ea în șoaptă.

– Așa am crezut. Dar ai avut dreptate cînd mi-ai zis că îți este teamă că ai putea fi doar o pasiune trecătoare. Vorbele fuseseră spuse în așa fel încît oricine l-ar fi crezut. Dar nimic nu-i putea ascunde încordarea și îmbujorarea subită .

Celia era tulburată și îngrozită, apoi încet, începu să înțeleagă. El încerca așa de tare să fie aspru și rece, cînd nu mai tîrziu de noaptea trecută o strînsese în brațe și o iubise cu atîta pasiune. Înțelese ce voia să facă el acum și motivele pentru care o făcea. Deodată își recăpătă răsuflarea și continuă ușor ezitant.

– Mă minți, spuse ea.

– Nu este o minciună. Am obținut ce am vrut de la tine. Acum am terminat cu tine.

Celia se ridică și merse spre el. Justin încercă să pară hotărît cînd ea se apropie;arăta ca un cîine uriaș speriat de un pisoiaș.

– Nu te cred, îl provocă ea.

– Atunci ești nebună. Ai un soț care vine înapoi acasă și eu o să ți-l aduc bucuros. Sînt sătul de tine. Sînt sătul de jocul ăsta.

– Faci asta pentru mine. Crezi că aș fi mai în siguranță, dacă mă lași aici. Bine, aș fi în siguranță, apărată și nefericită. Așa e mai bine? Asta vrei? Încercă să-l îmbrățișeze, dar el se retrase. Gîndește-te cum ar fi ca tu să te întrebi în fiecare noapte dacă sînt singură, dacă dorm în brațele altcuiva...

În ochii lui se citea o gelozie furioasă.

– O să fiu bucuros să scap de tine!

– Acum două zile mă rugai să plec cu tine. Spuneai că nu poți trăi fără mine.

– S-a întîmplat înainte să știu că Philippe este în viață. Justin încerca disperat să-i ignore mirosul, atingerea moale a sînilor ei. Dar trupul îl trădă, inima începu să-i bată, abdomenul să i se încălzească de o durere mult prea familiară.

Ea își apropie gura fierbinte de a lui, iar el inspiră violent. Vîrful limbii ei trecu peste buzele lui strînse, iar brațele suple îi înconjurară gîtul. Trupul lui se încordă și avu nevoie de toată puterea ca să nu-i zdrobească trupul de al lui. La naiba, nu se întîmpla așa cum avusese el de gînd!

– Nu te iubesc, zise el încercînd să o îndepărteze. Eu nu....

Dar ea profită de buzele lui deschise ca să-și lipească și mai bine gura de a lui, apoi îi căută limba. Toate simțurile lui erau în clocot. Deodată se cutremură și o cuprinse strîns în brațe, stăpînirea de sine evaporîndu-se. Înfometat o lipi de el, de rotunjimea vîrtoasă care-i exploda între picioare, iar gura nesătulă se deschise. Celia îi spunea fără cuvinte că orice i-ar fi cerut, putea să aibă de la ea.

Agonizînd de frustrare, el înjură în șoaptă. Ea îl privea triumfătoare.

– Presupun că acum o să spui că tot ceea ce simți pentru mine este dorință, nu dragoste ?

Justin tăcea, dar respira sacadat. Avea aerul că vrea să o sugrume.

– Nu sînt un copil care nu poate lua singur decizii, spuse Celia. Sînt femeie și am hotărît că tu ești alesul meu. Dacă mă părăsești, o să-mi petrec restul vieții căutîndu-te. Ridică privirea spre fața lui uimită. *Alors,* ai putea să-mi spui ce ai de gînd, sau o să aflu singură și...

Justin o prinse de umeri și o scutură, înainte de a o privi în ochi. Părul Celiei se desprinse din piaptănul care-l susținea și i se împrăștie pe umeri. Fața lui Justin era așa de aproape de a ei încît nasurile aproape li se atinseră. Redusă la tăcere, ea îl privea cu ochi mirați.

– Rămîi acasă, spuse Justin rar și apăsat. Să nu te duci nicăieri. Nu te amesteca în asta.

– Mă doare! spuse ea albindu-se la față.

Strînsoarea lui crudă nu se domoli.

– Nu e vorba doar de alegerile tale și nu vreau să protejez doar viața ta, ci și pe a lui Philippe. Și pe a mea. Vrei să fii responsabilă pentru moartea mea?

– Nu, șopti ea și respiră cu greutate, avînd privirea încețoșată.

– La naiba, nu începe cu asta, mormăi Justin.

– Mi-e frică.

O eliberă și se retrase, deși n-ar fi vrut să-i dea drumul.

– Ai de gînd să faci schimb cu el, nu-i așa? Exact cum a plănuit Legare.Cînd o să se întîmple asta? Curînd? Mîine noapte?

– Da.

– Unde o să se întîmple? Cînd el nu-i răspunse, ea zîmbi cu amărăciune. Unde? Nu are nici o importanță dacă îmi spui sau nu. Nu sînt așa de naivă să cred că te pot opri. Vreau doar să știu. Am dreptul să știu.

El privi într-o parte și își trecu degetele prin părul răvășit.

La Devil's Pass, spuse el cu voce joasă.

Celia cunoștea destul de bine împrejurimile, cît să recunoască denumirea. Era o întindere îngustă de mlaștină între rîu și lac, unde petrecuse noaptea cu Justin acum cîteva luni. Din cînd în cînd canalul îngust era folosit și trebuia să fie curățat de nisip și resturile care amenințau să-l blocheze.

– Acolo vrea Legare să aibă loc schimbul? întrebă ea.

– Da.

– O să se întîmple exact cum a plănuit el, nu-i așa? zise ea ștergîndu-și lacrimile.

– O să supraviețuiesc, Celia.

– Cum o să știu asta? Chiar dacă o să scapi, nu o să vii după mine, nu-i așa?

Justin nu răspunse. Celia își mușcă buza, ca să-și ascundă un suspin de durere.

– De ce îmi spui asta acum și nu mîine? șopti ea. De ce nu am fi putut avea încă o noapte?

– Fiindcă.. .Justin se opri și se gîndi să-i spună o minciună, dar descoperi că nu poate. Pentru că atunci nu aș mai fi avut vreo șansă să te părăsesc, spuse el aspru.

Celia știa că nu-l poate opri să facă altfel decît voia el. Trebuia să-i accepte hotărîrea cu demnitate, dar nu reuși să facă altceva decît să-l implore.

– Justin, nu mă părăsi, nu trebuie să o faci.

– O să-l ai pe Philippe, o liniști el.

Celia era copleșită de disperare. O va părăsi și credea că o face pentru binele ei.

– Nu va fi așa, zise ea sughițînd de plîns Nu înțelegi nimic? Era umilită de propriul plîns neajutorat, dar nu-l putea opri. Trecu pe lîngă el, mergînd repede de-a lungul culoarului către căsuță.

Max așteptă răbdător în salonul comandantului Matthews, pînă cînd acesta i se alătură. Ar fi fost normal să vină îmbrăcat în haine de casă la o asemenea oră tîrzie și pentru o întîlnire atît de neprotocolară. Dar Matthews coborî în uniforma militară completă. Deși scund, arăta impecabil. Singurul lucru care-i lipsea era peruca. Își trecu mîna peste creștetul chel, apoi se apropie de Max încruntat.

– *Monsieur* Vallerand, spuse el, presupun că aveți un motiv întemeiat să veniți la o oră așa de neconvențională.

– Într-adevăr, răspunse Max strîngînd mîna comandantului. Iertați-mă pentru deranj, dar nu se putea altfel.

Matthews îi făcu semn să se așeze și Max se conformă. Dacă Matthews ar fi fost creol, i-ar fi oferit un trabuc și ceva de băut, dar nu era cazul cu americanii. Cunoscîndu-i pe americani, Max știa foarte bine că nu trebuia să se aștepte la acest fel de ospitalitate, pentru care cei din categoria lui erau renumiți.

Comandantul venea dintr-o familie înstărită din Pennsylvania, avusese rezultate foarte bune în războiul Tripolitan și lucrase în Departamentul Marinei din Washington.D.C. De la ultimul război cu britanicii Matthews fusese numit în New Orleans. Se confruntase numai cu frustrări și piedici în lupta sa cu piratii din Golf. Din nefericire, avea senzația că atitudinea îngăduitoare față de contrabandă fusese cauza principală a eșecurilor lui de pînă acum.

– *Monsieur* Vallerand, spuse Matthews. Nu am nici o îndoială că vi se va părea nepoliticos ceea ce voi spune acum. Dar, din experiența mea, creolii nu merg niciodată direct la subiectul conversației, și sper să nu se întîmple la fel cu dumneavoastră. Sînt obosit și voi fi destul de ocupat următoarele zile. De aceea sper că îmi veți menționa scopul vizitei dumneavoastră cît mai concis posibil.

– Bineînțeles, răspunse Max politicos. Am venit să discut despre atacul de pe Isle au Corneille.

Matthews se albi la față, apoi se înroși.

– Atacul... Nimeni nu trebuia să știe despre asta! Cine... Cum....

– Am și eu sursele mele, replică Max cu modestie.

Comandantul se holbă la el, iar bărbia îi tremură.

– Voi, creolii duplicitari, cu intrigile și spionii voștrii...Vă cer să-mi dați numele persoanei care v-a furnizat informația, care amenință securitatea guvernului, a marinei, a statului...

– Domnule comandant Matthews, spuse Max, am trăit în New Orleans întreaga mea viață. În toți anii ăștia a trebuit să știu ce se întîmplă în jurul meu. Și era evident că dumneavoastră aveați de gînd să vă ocupați de problema pirateriei mai devreme sau mai tîrziu.

Urmă o tăcere apăsătoare. Max întîmpină privirea provocatoare a comandantului cu o mină implacabilă.

– De ce ați venit? îl întrebă Matthews brusc.

– Să vă întreb dacă puteți să întîrziați atacul.

– Să-l întîrzii? De ce, pentru numele lui Dumnezeu, m-aș gîndi la așa ceva? Doamne, omule, să aud așa ceva de la dumneata, după ce s-a întîmplat cu fiul dumitale din cauza acelor nemernici...

– Fiul meu este încă prizonierul lor, zise Max cu voce scăzută.

– Ce vreți să spuneți?

– Îl țin încă prizonier. Fiul meu Philippe este încă pe insulă.

– Ce fel de glumă este asta? Dacă fiul dumitale este pe Isle au Corneille, atunci cine a fost lîngă dumneata în ultimele...Deodată comandantul Matthews rămase mut de uimire.

– Celălalt fiu al meu, Justin. Cunoscut și sub numele de căpitanul Griffin.

Comandantul îl privi cu o furie măsurată.

– Pe Dumnezeu, va fi spînzurat pentru asta! Poate și dumneata vei merge cu el!

– Înainte de a lua o hotărîre, spuse Max calm, s-ar putea să vreți să mă ascultați. Am să vă fac o propunere.

– Nu iau mită!

– Fiul meu s-a oferit să ajute la atacul împotriva lui Legare. El spune că înainte de sosirea forțelor dumitale, poate neutraliza apărarea insulei.

– Nu cred. Chiar dacă ar fi în stare să reușească asta, de ce ar face-o? De ce să am încredere în el? Sau în dumneata?

– Pentru că atît eu cît și el vrem același lucru, spuse Max cu gravitate.

– Ce anume? Să vă bateți joc de marina militară?

– Să-l salvăm pe Philippe. Cu siguranță ați înțeles pînă acum ce înseamnă pentru creoli sentimentul de loialitate și legătură de sînge. Mi-aș da viața pentru oricare membru al familiei. În această privință Justin nu este altfel decît mine sau alt creol.

Privirea lui Matthews se înmuie.

– O să vă ascult domnule Vallerand. Nu promit să fiu de acord cu ceva, dar o să vă ascult.

– Este exact ceea ce doresc, răspunse Max ușurat.

Capitolul 12

Stăpînindu-și nerăbdarea, Justin se plimba prin salon și își întoarse privirea, cînd Max îi spuse la revedere Lysettei. Trecuseră trei zile de la balul familiei Duquesne. În seara aceasta urma să se facă schimbul pentru Philippe. Dacă totul mergea conform planului, pînă acum Aug ar fi trebuit deja să fi introdus o duzină de oameni pe Isle au Corneille. În cîteva ore Justin îl va salva pe Philippe și îl va trimite pe Dominic Legare unde trebuia, la dracu.

– Să faci bine și să te întorci întreg, *bien-aimé*, îl avertiză Lysette. Avea încredere în tăria și abilitățile soțului ei, dar asta nu-i diminua îngrijorarea. Este o mare încercare să te am ca soț, dar m-am obișnuit cu asta. Și aș prefera să te mai am lîngă mine cel puțin vreo cîțiva ani!

Max zîmbi și o sărută în fugă.

– Păstrează-mi patul cald, micuța mea.

Se apropie de Justin și-l îmbrățișă.

– Fii atent, Justin. Singura mea consolare este aceea că pari să ai la fel de multe vieți ca o pisică.

– Pentru Philippe ar trebui să-ți faci griji, comentă Justin îngîndurat. Dumnezeu știe prin ce naiba trece el.

– O să avem grijă de el, Celia și cu mine...Lysette se uită împrejur constatînd absența ei. Unde este Celia?

– La ea, răspunse Justin. Nici el și nici Celia nu voiau o scenă de despărțire.

Lysette îl privi cu înțelegere, dar întrebătoare.

– Justin, nu știu ce este între voi doi, dar...

– Nimic, replică scurt Justin.

– Presupun că nu ai de gînd să fii prezent cînd comandantul Matthews o să atace insula, nu-i așa? se întoarse ea către soțul ei. Nu cred că are rost să faci așa ceva; locul tău este aici...

– O să fiu în siguranță la bordul unei nave militare, *petite*.

– Nu o să fie nevoie de tine în timpul atacului, așa cum este nevoie de tine aici. Ai trei copii, ca să nu mai vorbesc de o soție...

– Și un fiu în primejdie.

Celia îngenunche lîngă pat și încercă să se roage, dar nu putu. Se gîndea la ce-i spusese Justin.

"Ai un soț care vine acasă la tine...Philippe vine acasă...Am terminat cu tine. Cînd o să ajungă acasă, eu voi pleca."

Doamne, șopti ea, te rog ai grijă de el...apără-i pe amîndoi.Își sprijini capul între palme. Își aminti de ochii albaștri ai lui Justin și simți o durere în piept. Parcă se scufunda în apă înghețată. Apoi iar se afla în mijlocul acelui coșmar al ei, nava și Philippe înecîndu-se în fața ei. De data aceasta nu mai era Philippe, ci Justin. Legare o ținea, rîzînd triumfător, în timp ce ea întindea mîna spre Justin. Justin murea, alunecîndu-i din mînă, se scufunda în apă...

– Nu!strigă Celia, trezindu-se din coșmar. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

Lui Justin avea să i se întîmple ceva îngrozitor.

Simțea pericolul încercuindu-l. Era condus într-o capcană. Ceva urma să nu meargă bine cu planul lui. Nu putea să explice cum știa asta, dar avea încredere în instinctul ei. Trebuia să-l avertizeze pe Justin. Nu avea prea multe șanse să-l găsească, dar știa că trebuia să încerce. Se îndreptă în grabă spre grajduri.

Punctul de întîlnire era Devil's Pass, la aproape zece mile de plantația Vallerand. Lui Justin nu-i era teamă. Era mai degrabă furios.Era furios pe toată lumea, chiar și pe Celia. Nu îi era recunoscător pentru scurta mușcătură de fericire pe care ea i-o oferise. I-ar fi fost mai bine dacă nu ar fi cunoscut-o.

Risk le ieși în cale la adăpostul pădurii și îi cercetă cu atenție în timp ce descălecau.

– Șleahta de Valleranzi, vorbi el pentru sine, privindu-i pe cei trei, iar ochii îi străluceau de nerăbdare. Justin știa că pentru Risk situația, cu toate pericolele și posibilele complicații, era cea mai bună distracție.

– Dar ce-i cu Philippe?

– Fratele tău este cu ei. Arată bine, pe picioarele lui.

Observînd privirea nedumerită a lui Risk orientată către Alex, Justin îl prezentă scurt.

– Unchiul meu, Alex.

– Să fiu al naibii dacă am știut că ai un unchi, chicoti Risk.

Alex îi aruncă o privire piezișă lui Justin.

– Deci cu cei de teapa lui te-ai înhăitat în ultimii ani, Justin.

– Risk este unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am avut, spuse Justin scurt.

Risk scoase o sfoară și se apropie de Justin.

– Vor să ai mîinile legate. Asta este una dintre condiții.O să te trec în partea cealaltă, în timp ce ei îl vor aduce pe Philipe.

Justin își duse mîinile la spate, iar Risk i le legă. Max îl privi pe Risk și îi spuse.

– Nu știu de ce, dar nu prea am încredere în tine, John Risk.

Justin îl privi scurt și dezaprobator pe Max.

– Știu că îl consideri prieten, Justin, dar...

– Mai de grabă ți-aș pune la îndoială ție loialitatea decît lui. Justin nu putea să uite că Risk își pieruse un ochi pentru el. Ce motive ai avea să îl bănuiești? întrebă el. Instinctele tale infailibile?...*Bien*, ăsta este un motiv tare bun ca eu să pun la îndoială loialitatea unui om care mi-a salvat viața de nu știu cîte ori, nu-i așa?

Max se încruntă și se întoarse, privind spre apa calmă.

Celia descălecă de pe calul ei și îl conduse în pădure. Călărise cît de repede putuse. Cu cît se apropia mai mult de Devil's Pass, cu atît mai mult avea senzația unui pericol iminent. Călări pe urmele copitelor cailor lăsate în pămîntul moale, pînă cînd auzi murmur de voci.

Se sprijini de trunchiul unui copac și privi prin luminiș. Strălucirea albă a lunii se vedea prin perdeaua de ceață, care atîrna deasupra mlaștinii. Era o liniște totală. Din poziția în care era, Celia vedea totul: cele două maluri ale canalului, oamenii lui Legare pe unul dintre maluri, familia Vallerand pe celălalt mal. Legare nu se vedea. Schimbul începuse deja. Pirogile se depărtaseră de maluri, cîte două siluete în fiecare barcă.

Celia privea hipnotizată. Justin era cu mîinile legate la spate, în timp ce Risk îl trecea pe malul celălalt. Privea spre ambarcațiunea cealaltă. Celia știa că era îngrijorat pentru starea de sănătate a fratelui său. Bărcile trecură la zece metri una de cealaltă. Era aproape de neimaginat, bărcile alunecînd pe suprafața apei, una luîndu-i bărbatul pe care îl iubea, alta aducîndu-i înapoi soțul pe care îl credea mort.

Strînse pumnii. Figura aceea nebărbierită și legată... chiar era Philippe? Arăta exact cum arătase Justin acum cinci luni, doar că nu avea părul așa de lung. Vederea lui o cutremură. O parte din trecutul pe care îl crezuse pierdut se întorcea acum.

Și-l reamintea pe Philippe ca pe un prinț care urma să o ducă spre un tărîm minunat. Era o poveste care devenea realitate. Era un bărbat bun și iubitor. Nu era vina lui că decoperise în ea nevoi pe care numai Justin a fost în stare să le satisfacă. Se gîndea acum cu vinovăție că vor fi ca doi străini. Dar el era soțul ei. În ochii bisericii și ai oricărei persoane morale era datoria ei să rămînă cu el, dacă așa voia și el.

Justin își mută privirea de pe malul spre care se îndreptau. Risk îl privea și vîslea mecanic.

– Ce este, îl întrebă în șoaptă.

Justin voi să se uite în spate, dar nu îndrăzni. Pentru prima oară în viața lui era așa de speriat încît nu era în stare să vorbească. O simți pe Celia undeva aproape, iar el nu putea face nimic.

– Celia este aici, spuse el.

– Celia? repetă Risk uimit. Ai văzut-o? Unde?

– Nu știu, pe undeva pe aici...Justin își simțea acum sîngele în clocot. După ce mă predau lui Legare, du-te să o găsești. Să fii sigur că nu i se întîmplă nimic.

– Ai așa o privire... șopti Risk privindu-l concentrat. Nu te-am mai văzut așa de speriat pînă acum, Griffin. Apoi clătină din cap și scuipă într-o parte.

Prova pirogii lui Philippe se apropie de mal și Max intră în apă pînă la genunchi. Ignorînd avertismentele celui care vîslea, Max se îndreptă spre pirogă și-și ridică fiul. Barca se opri brusc și picioarele lui Philippe atinseră apa rece. Îl conduse pe Philippe la mal, îi scoase călușul, în timp ce Alexandre tăia sforile care îi legau mîinile. Gemînd, Philippe se uită la ei uimit.

Max recunoscu doar ochii. Orice altă asemănare cu fiul său elegant și bine crescut era estompată de părul lung și de barbă. Pomeții îi ieșeau prin piele ca niște lame de cuțit și pielea lui era cenușie.

Max întinse brațele spre el și îl strînse în brațe.

– Dumnezeule, Philippe, spuse el îmbrățișîndu-l. Tăcură amîndoi cîteva secunde, apoi Philippe văzu cum Justin e scos din piroga cealaltă.

Philippe se întoarse spre Max.

– De ce? îl întrebă el disperat. De ce l-ai lăsat pe Justin să o facă?

– E în regulă, spuse Max. Avem un plan.

– Nu, nu, niciodată nu o să cîștigați împotriva lui Legare! O să-l omoare pe Justin.

– O să am grijă de fratele tău, *mon fils*, îl liniști Max. Totul o să fie în regulă. Alex te va duce acasă, acum, *d'accord?* Du-te cu el. Lysette așteaptă. La fel și Celia.

– Celia? repetă Philippe absent.

– Nu ți-a spus Risk că este în viață?

– Nu am crezut...

– Este adevărat, îl liniști Max. Este în viață și se simte bine, Philippe.

Philippe se prăbuși epuizat. Max îl privi pe Alex și îi spuse:

– Dă-i tot ce vrea, Alex. Și trimite după doctorul Dassin.

– Ce se întîmplă cu Risk? Nu se întoarce aici? Nu înțeleg ce face cîinele ăla chior, șopti Max.

Justin căzu pe genunchi cînd ajunse pe pămînt. Cineva îl lovise atît de tare, încît văzu stele verzi. Legare stătea în fața lui.

– Pe Dumnezeu, cît am visat asta, spus el și îl lovi cu putere.

Justin simți gustul sîngelui. Își ținu capul aplecat, hotărît să nu-i dea mai multe satisfacții lui Legare. Îl auzi pe Risk vorbind cu el în apropiere.

– Ar trebui să-ți spun, șoptea Risk.

– Ce este? întrebă Legare.

– Zicea despre femeie, că ar putea să fie pe aproape. Dacă vrei, aș putea să o dibuiesc.

Justin încercă să se ridice și îl privi pe Risk ca prin ceață. Înțelegînd totul deodată. Risk îl trădase. Dacă nu putea să mai navigheze cu Justin, el alesese să-l urmeze pe Legare, decît să stea pe propriile picioare. Încercase să i-o spună înainte, dar el nu îl ascultase.

Risk îl privi pe Justin cu rușine.

– Te-aș fi urmat pentru tot restul vieții, Griffin. Aș fi luptat pentru tine, aș fi murit pentru tine. Tu ai fost cel care a pus punct.

– Găsiți-o pe *Madame* Vallerand și aduceți-o la mine. Se pare că domnului căpitan Griffin îi place compania ei.

Înainte să-și dea seama ce se întîmplă cu el, Justin simți o durere puternică în ceafă. Cineva îl lovise. Căzu la pămînt și încercă să se răsucească într-o parte. O a doua lovitură îl doborî și apoi totul se întunecă.

Celia nu vedea ce se întîmplă pe cealaltă parte a apei. Rămase ascunsă și văzu cum Alexandre îl ridică pe Philippe pe un cal și apoi pleacă din Devil's Pass. Max rămase lîngă apă, privind în partea cealaltă. Risk nu se întoarse. După cîteva minute Max se îndreptă spre cal înjurînd.

Celia se gîndea să se apropie de Max. Ar fi fost mai sigur pentru ea să-l însoțească. Știa că ar fi fost furios

pe ea, dar gîndea că ar fi înțeles-o. Așa că luă frîul calului și îl scoase dintre copaci. Max era foarte aproape de ea.

Cînd încercă să-l strige, o mînă îi acoperi brusc gura. Încercă să țipe și luptă ca să se elibereze, dar simțea cum se sufocă. Vocea lui Jack Risk tuna la urechea ei:

– Tu l-ai nenorocit, de cînd ai apărut în viața lui.

Celia simți că amețește, apoi leșină și întunericul o cuprinse.

Lysette îi întîmpină cu bucurie pe Alexandre și Philippe. Philippe refuză să urce la etaj ca să se odihnească.

– Aș vrea niște mîncare cumsecade și aș vrea să rămîn treaz cît mai mult posibil, ca să fiu sigur că tot ce mi se întîmplă este adevărat.

Philippe părea că nu este cu desăvîrșire conștient de ceea ce se întîmplă în jurul lui. Lysette păru ușurată să constate că nu avea răni vizibile, dar era îngrijorată de slăbiciuna lui și de privirea absentă din ochii lui, care fuseseră întotdeauna calzi și veseli.

Luîndu-i mîinile, îi cercetă cu atenție degetele; erau intacte. Se temuse că pirații ar fi putut să i le rănească, doar ca să-l împiedice să-și reia practica medicală, pe care o iubea așa de mult. Degetele lui lungi si subțiri se strînseră peste ale ei.

– Unde este Celia? întrebă Philippe.

– Nu este aici, spuse Lysette. Descoperise absența Celiei doar cu puțin timp în urmă și nu știa ce se întîmplase.

– Ce? Unde naiba ar putea să fie? întrebă Alexandre.

– Nu știu, răspunse Lysette, privindu-l îngrijorată. Nu este în căsuță și unul dintre cai lipsește.

– Sper că nu a încercat să...începu Alex, dar se opri cînd văzu avertismentul din privirea Lysettei. Philippe nu trebuia deranjat cu speculații.

– Mai mult ca sigur Celia se va întoarce repede, zise Lysette.

– Eu o să mă duc după doctorul Dassin, spuse Alexandre și ieși hotărît.

– Celia are necazuri? întrebă Philippe.

– Bineînțeles că nu...nu trebuie să-ți faci griji, *comprends*? Bien, uite-o pe Noeline care aduce niște supă. După ce mănînci o să te vadă doctorul Dassin și apoi o să te odihnești.

– Vrei să mă faci să cred că totul o să fie bine, *Belle mere*.

– Dar chiar așa o să fie, încercă ea să-l liniștească.

– Nu, nu o să fie. Justin este la discreția lui Legare, spuse Philippe. Și-a dat viața pentru mine.

– Justin se descurcă. A trăit atîția ani printre oameni ca Legare. Știe el cum să aibă grijă de el însuși și cum să obțină ceea ce vrea. A reușit să o scape pe Celia de pe insula piraților și să o aducă aici teafără.

Încearcă să mănînci ceva. El încercă, dar lingura îi tremura în mînă.

– Alex spunea că Justin s-a dat drept mine, spuse Philippe după ce înghiți de cîteva ori.

– Da, am crezut că ești mort, și era singura modalitate de a-l proteja, cînd a fost adus aici rănit.

-A fost rănit grav ?

– Da. Am crezut că moare, dar Celia...Lysette ezită, neștiind cît de multe aflase el. Celia l-a îngrijit și l-a pus pe picioare.

– Și în timp ce s-a dat drept mine, ea a jucat rolul de soție, spuse el cu voce joasă, lăsînd lingura din mînă.

Lysette încuviință.

– Sper că nu a încercat să profite de ea. Celia este inocentă. Nu ar putea înțelege un bărbat ca el.

– Ba cred că-l înțelege foarte bine, explică Lysette stînjenită.

– Credeam că o femeie cum e Celia l-ar urî , ar fi speriată de el.

– Nu a fost cazul. Fratele tău s-a bazat pe ea.

– S-a bazat pe ea în ce mod? Justin a disprețuit mereu ființele blînde și bune cum este ea.

– Justin s-a schimbat, Philippe. S-a împăcat cu tatăl tău. Cred că a ajuns să aprecieze multe dintre lucrurile pe care cîndva le disprețuia. Sălbăticia lui se pare că a fost înlocuită de o nouă atitudine...și Celia a fost...Se opri și îl privi pe Philippe neajutorată.

Deodată Philippe înțelese. Parcă îi citea gîndurile.

– Dumnezeule, încerci să-mi spui că este ceva între Justin și soția mea. De aceea lipsește, nu-i așa? Nu, nu-mi răspunde. Nu-mi mai spune nimic acum.

Lysette ar fi vrut să-l liniștească, dar știa că nu era în stare.

– Philippe, spuse ea ezitant, să o chem pe Briony?

– Briony, repetă el trist. Nu cred că ar veni. Ea este singura persoană în afară de tine care nu mi-a făcut rău.Și eu am rănit-o așa de mult.

– Philippe, Briony a înțeles de ce ai ales pe altcineva...

– Da, ea a înțeles. În vanitatea mea am crezut că nu era suficient de bună pentru mine. Nu era o doamnă înnăscută. Dacă m-aș fi însurat cu ea, tot New Orleans-ul ar fi rîs și ar fi bîrfit.

– Te-ar fi deranjat?

– Credeam că m-ar fi deranjat. Ce i-am făcut eu a fost de neiertat. Acum este prea tîrziu. Tot ce aș putea să-i mai ofer ar fi niște scuze inutile, pe care ea mi le-ar arunca în...

– Să o chem? îl întrerupse Lysette.

– Da, spuse Philippe strîngîndu-i mîna.

Justin fu trezit de apa rece care i se aruncase în față. Avea brațele legate deasupra capului. Se dezmetici treptat. Pe drumul spre Crow Island fusese bătut și una dintre coastele vindecate fusese ruptă iarăși. Îl durea tot corpul.

– Deschide ochii, căpitane Griffin, strigă Dominic Legare, care stătea zîmbind în fața lui.

Justin înțelese că se afla undeva sub fort, într-o celulă unde erau ținuți sclavii răzvrătiți. Încăperea era plină cu o mulțime de oameni ai lui Legare, care beau și fumau, așezați pe lăzi de lemn. Era prezent și Risk, care îl privea neutru. Justin era dezamăgit. Nu crezuse vreodată că Risk poate privi impasibil cum este el torturat. Se întreba cînd luase Risk decizia trădării. Probabil acum două zile, cînd venise pe insulă, ca să vadă dacă Philippe era în viață. Promisiunile lui Legare fuseseră cu siguranță argumentul decisiv.

– A fost destul de ușor să-l conving să treacă de partea mea, Griffin, spuse Legare citindu-i gîndurile. Te credeam mai inteligent. Să te încrezi într-un parazit... Lumea este plină de lipitori neînsemnate ca el. O să mă trădeze și pe mine atunci cînd nu o să-i mai fiu de folos. Dar, spre deosebire de tine, eu nu o să-i dau ocazia.

Risk îl privi nemulțumit, dar nu spuse nimic.

– În ciuda naivității tale surprinzătoare, Griffin, trebuie să mărturisesc: te admir. Ai fost o provocare pentru mine. Puțini oameni se pot mîndri cu așa ceva. Trebuie să mai discutăm niște detalii pe care Risk nu a fost în stare să mi le spună. Se pare că nu i-ai dezvăluit chiar toate secretele.

Acum Justin se bucura că nu-i spusese lui Risk despre forța navală care urma să atace insula.

– Știu despre Aug și oamenii pe care i-a adus pe insulă, continuă Legare. Spune-mi cînd și cum a reușit să-i strecoare aici.

Implicațiile întrebării îl loviră pe Justin ca fulgerul. Însemna că Aug și oamenii lui nu fuseseră încă prinși. Aug era încă liber, undeva.

– Încă îi mai cauți? întrebă Justin. De cîte zile ? O zi...două? nu ar fi reușit asta singuri. Înseamnă că au ajutor din partea unora dintre oamenii tăi.

Deodată se făcu tăcere în încăpere. Legare se apropie de Justin și-și stinse trabucul pe pieptul lui gol. Transpirația apăru instantaneu pe fruntea lui Justin și mirosul de piele arsă îi umplu nările.

– Următorii vor fi ochii, spuse Legare calm. Dar o să ți-i mai las cîteva minute. Am ceva ce aș vrea să vezi. Domnule Risk, de ce nu o aduci pe frumoasa noastră musafiră?

Justin îngheță. Dar nu se referea la Celia. Ea era acasă, în siguranță, îl îngrijea pe Philippe. Nu mai putea fi atent la nimic. Toată ființa lui rămase suspendată într-o așteptare dureroasă.

Un urlet aprobator umplu celula, cînd Risk o aduse pe Celia. Pirații se înghesuiră, dornici să-i atingă hainele și părul, dar Legare le făcu semn să se retragă. Ea se zbătea zadarnic, încercînd să se elibereze.

Țipă cînd Legare își înfipse mîna în părul ei și o scoase cu cîteva fire smulse. Tremura vizibil.

– Acum spune-mi despre Aug, șopti calm Legare.

– Ea nu are nimic de-a face cu asta. Este soția fratelui meu, spuse Justin, încercînd să-l privească pe Legare.

– Dar domnul Risk zicea că tu ții la ea.

– Așa-i, interveni Risk. L-a făcut moale ca mămăliga, draga de ea.

– O să te ucid, mîrîi Justin privindu-l pe Risk și se smuci încercînd să se elibereze, spre bucuria gloatei care urla extaziată.

Legare prinse bărbia Celiei cu o mînă și o lovi cu violență cu cealaltă. Ea se împletici și se prăbuși spre Risk. Justin își pierdu firea.

– Al naibii să fii și blestemat! O să te omor! strigă Justin. Jur.

– Spune-mi despre Aug, insistă Legare, scoțînd un cuțit cu lama lungă. Să-i scriu numele tău pe fața drăgălașă cu cuțitul ăsta?

– Nu! urlă Justin. Nu o atinge!

Legare zîmbi și trasă un V cu lama întoarsă, de la bărbia Celiei pînă la tîmple. Gestul nu o atinse, ci doar îi demonstră intențiile.

– Cum a adus Aug bărbații aici ? întrebă el.

– Nu-i spune, Justin, strigă Celia ezitant. Nu va ajuta la nimic. Oricum o va face.

– Dacă va coopera, s-ar putea să te las să trăiești. Cunosc cîțiva negustori de sclavi din Africa, care te-ar putea vinde la preț bun pe piața de sclavi. Pielea albă are mare preț. Se uită la Griffin. Ei, ce zici ?

– I-a băgat în butoaie. Oamenii tăi au crezut că sînt butoaie cu vin de la ultima navă capturată.

– Unde i-au ascuns ? întrebă surprins Legare. În sat? Nu puteau în fort. Am căutat fiecare centimetru.

– Nu știu.

Cuțitul flutură iar pe la gîtul Celiei.

– Haide, căpitane Griffin.

– Du-te dracului! Nu știu!

– Trebuie să te facem mai vorbăreț. Cred că le permiți băieților mei să se distreze nițel? Nu toți dintr-o dată. Pe rînd, spuse el spre Celia. Nu vrem să se ia la bătaie.

– Boles, Luc, luați-o pe doamna în celula de alături. Este recompensa mea pentru voi amîndoi. Și faceți în așa fel ca și domnul căpitan să audă ceva distractiv.

Pe cînd Celia era tîrîtă pe coridor de către oamenii lui Legare, o siluetă întunecată apăru de nicăieri. Un cuțit strălucitor spintecă aerul. Brațele brutale care o țineau se muiară. Celia era paralizată. Deodată Aug o prinse în brațe, împiedicînd-o să cadă.

– Aug? reuși ea să șoptească dezmeticindu-se. Aug, Justin este acolo...

– Repede, repede, o să vină acum...spuse el.

– Da, dar Justin...

– Nu-ți face griji pentru el.

Chiar atunci o explozie puternică veni dinspre celulă, făcînd-o să se prăbușească. Podeaua și pereții din jurul ei vibrau. Ce fusese asta?

Peretele de lemn din stînga lui Justin explodă. Forța exploziei îi proiectă prin aer pe cei mai apropiați de perete. Justin atîrna neputincios în lanțurile cu care era legat. Apoi își reveni cînd cîțiva oameni din echipajul

lui pătrunseră prin zidul distrus. Cîteva secunde nu știu de el. Fețe cunoscute îl manevrau, eliberîndu-i brațele. "Celia" mormăia el.

Cînd își mai reveni, îi recunoscu pe cîțiva dintre oamenii lui: Sans Nez și Duffy erau primii.

– Femeia, spuse Justin.

– E în siguranță, a luat-o Aug.

Justin privi în jurul lui prin încăpere. Legare dispăruse. Îndată ce fu eliberat, Justin începu să caute printre cadavre, apoi se ghemui lîngă unul dintre ele. Era Risk. Fusese surprins de explozie. Justin îi căută pulsul la gît și înțelese că era mort. Nu știa de ce, dar regreta moartea camaradului său.

Justin ar fi rămas acolo lîngă Risk, dar ceilalți îl priveau.

– Scoateți-mi astea spuse el și își întinse mîinile către ei. Legare își va organiza oamenii imediat. Nu avem prea mult timp. Sînteți siguri că Aug are femeia? întrebă Justin.

– Da.

– Cum naiba ați știut că nu sînt sub zidul prăbușit? întrebă el.

– Am sperat că nu ești acolo, recunoscu Sans Nez.

Justin preluă comanda în mod automat. Toți îl priveau nerăbdători. Mintea lui lucra cu rapiditate. Risk era mort, Celia era în pericol și Aug făcea ceva ce doar Dumnezeu știa. Dar înainte de orice trebuia să o găsească pe Celia și să se asigure că este bine.

– Un escadron de cel puțin opt nave se va apropia, spuse el repede. Puneți mîna pe tunuri și trageți asupra oricărei nave de pirați. Oamenii lui Legare se pot aduna la posturile de luptă. Nu trageți asupra nici unei corăbii care are pavilion american. Țintiți și asupra tavernei și a depozitului de muniții. Eu o să-l caut pe Legare.

Duffy îi înmînă un cuțit și o spadă. Justin porni, iar oamenii lui se împrăștiară fiecare la posturile lor. Duffy rămăsese în urmă.

– Ce s-a întîmplat? Întrebă Justin.

– Merg și eu după Legare cu tine, Griffin.

– Nu, o să fac asta singur. Nici dracu nu mă poate opri.

Celia îl urmă pe Aug pe un culoar înclinat, care ducea adînc în pămînt și se termina în niște peșteri. Aug o conduse către una dintre ele și Celia avu nevoie de cîteva momente bune ca să se adapteze la semi-întuneric. Peștera era plină de lăzi goale. În mijloc era o gaură în podea, iar Aug o împinse într-acolo .

– Aici, jos, spuse el. Duce afară din fort. Mergi pînă la capăt, apoi ieși la lumină. Repede.

– Nu pot face asta, spuse Celia. Cum să se strecoare ea în groapa aia adîncă din pămînt?

– E sigur, spuse el. Repede. Apucă, zise el și-i întinse brațul. O trase după el, ajutînd-o să coboare. Ajunse într-un fel de coridor într-o peșteră foarte joasă.

– Să ai grijă de Justin, zise ea.

– Da. Apoi omul dispăru.

Înconjurată de întuneric, Celia se așeză jos. Crezuse că dacă Risk îl trădase pe Justin, așa făcuse și Aug. Era într-o peșteră rece și umedă, nu mai înaltă decît statura sa. Podeaua era acoperită cu apă. Pipăia pereții peșterii. Deodată auzi zgomotul unei alte explozii. Pietre zburau în jurul ei. Mușcîndu-și buzele, începu să meargă bîjbîind în lungul coridorului. Era îngrozită.

Amintindu-și-l atîrnînd în lanțuri, începu să plîngă. Cît de rău îl răniseră? Dar Justin era puternic și rezistent. Scăpase el din primejdii și mai mari. Înaintă plescăind prin apa din tunel.

Justin știa că Legare își va aduna repede oamenii. Dar se și aștepta că mulți dintre ei nu vor scăpa ocazia să jefuiască depozitele. Spera ca forțele comandantului Matthews să atace în curînd, ceea ce îl va pune pe Legare să facă față atacului din două părți.

Curînd apăru și Aug. Avea un cuțit într-o mînă și o sabie spaniolă în cealaltă.

– Unde este Celia? îl întrebă Justin.

– Este într-un tunel care duce la depozitele subterane.

– Nu-mi spune că tu și ceilalți ați...dar Justin fu întrerupt de un zgomot asurzitor, care venea din adîncurile pămîntului. Zidurile tremurau și o bîrnă de deasupra lor plesni. Îl privi pe Aug.

– Unul dintre depozitele de muniții?

Aug confirmă. Apoi se auziră strigătele sălbatice ale gloatei care gonea pe scări în sus. Justin se lipi de unul dintre pereți și îi făcu semn lui Aug să facă și el la fel. Cînd ultimul om trecu pe lîngă ei, ieșiră împreună din coridor.

– Nu-mi spune că de la trădarea lui Risk tu și ceilalți ați fost ascunși de prostituate. Unde? În bordel?

– O parte din timp. Prostituatele voiau să se răzbune pe Legare. Le ia prea mulți bani și nu le protejează de oamenii lui. Uneori oamenii lui nu le plătesc și le mai și bat.

– După ce o să o găsesc pe Celia, o să-l caut pe Legare.

– Ar fi mai bine să mergem pe deasupra, pînă la capătul tunelului. Urcară împreună pe trepte și ieșiră printr-o ușă centrală în aerul nopții. Se făcuse dimineață. Focuri ardeau în jurul fortului și din prova bricului transformat în tavernă.

– Pe aici, indică Aug.Imediat se auzi o salvă de artilerie. Se trîntiră la pămînt și își acoperiră capetele cu mîinile. Ghiulelele zburau pe deasupra lor, apoi explodau cu un zgomot asurzitor, aruncînd nisip și resturi în aer.

– Cred că a ajuns marina militară, spuse Justin ridicîndu-și capul.

Capitolul 13

Celia înaintase greu prin tunel, deoarece nu cunoștea locul. Zgomotele de deasupra deveniră din ce în ce mai puternice, ceea ce o făcu să creadă că se apropia de suprafață. Totuși i se părea că tunelul nu se mai termină. Începuse să obosească, dar îi era teamă să se oprească și să se odihnească.

Deodată peretele de care se sprijinea se termină, și tunelul se bifurcă. Aug nu-i spusese de asta și nu știa pe care dintre ele să apuce. O detonare o cutremură și nisip, apoi pietricele din tavan căzură peste ea. În cele din urmă se hotărî să meargă pe cărarea din stînga. Auzi deodată un țipăt înfundat. Apoi zgomotele artileriei și un alt țipăt.

Imediat ajunse într-o încăpere cu pereții în flăcări. Limbi galbene de foc cuprinseseră și tavanul. La cîțiva pași două femei se chinuiau să ridice o bîrnă de pe picioarele unei fete mulatre. Privind împrejur, Celia înțelese că ajunsese în bordelul insulei.

Celia le dădu o mînă de ajutor femeilor. Împreună o scoaseră pe mulatră de sub bîrnă și o traseră afară.

– Mulțumesc, spuse mulatra gîfîind .

– Știți cum se poate ieși de aici? întrebă Celia tușind din răsputeri.

– Dacă ai vrut să ieși la suprafață, drăguțo, ai luat-o pe drumul greșit. Da, știu. Nu departe...Dar fu întreruptă de o altă explozie. Tavanul tunelului se prăbuși cu un zgomot asurzitor. Se înghesuiră împreună, în timp ce pământul se surpa în jurul lor. În cîteva secunde Celia înțelese că va muri. Totul în jurul ei se prăbuși.

După alte cîteva clipe reuși să se ridice în picioare și să-și șteargă ochii.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Celia.

– S-a prăbușit tunelul. Nemernicii de deasupra au dat foc insulei și noi sîntem prinse aici. Nu va dura mult și vom arde de vii aici toate.

Imaginea tavernei era înspăimîntătoare, așa cum ardea cu putere. Justin și Aug se strecurară printre exploziile ghiulelelor trase de navele marinei. Din spatele unui parapet apăru o siluetă însîngerată, era Duffy. Justin îl prinse exact cînd era pe cale să se prăbușească. Duffy făcu semn către rana din spatele lui, din care curgea sîngele.

– Legare, șopti el. M-am luptat cu el, dar nu am putut...Am încercat...

– E în regulă, spuse Justin. Nu vorbi. Duffy era un băiat de treabă și curajos, dar nu se putea compara cu cineva așa de viclean și abil ca Legare. Rupîndu-și o bucată din cămașa zdrențuită, Justin încercă să oprească sîngele care-i curgea din rană. Știa că este inutil, dar trebuia să facă ceva.

– Griffin.

Luîndu-și privirea de pe fața lui Duffy, Justin îl văzu pe Dominic Legare în ușă. Ținea în mînă o sabie însîngerată. Privirea disprețuitoare îi dispăruse de pe chip. Părea stăpîn pe el și invincibil. Alți doi oameni veneau în spatele lui.

Se ridicară amîndoi în picioare. Justin își auzea bătăile inimii și îl cuprinse o excitație incredibilă. Voia să-l ucidă pe Legare, să-i verse sîngele și să danseze peste el. Se simțea capabil de orice formă de cruzime.

– Aug, spuse el, făcînd un semn spre oamenii din spatele lui Legare. Ține-i afară pe cei doi. Să nu se amestece. Dacă încearcă ceva...

– Da.

Pășind în încăperea principală a fortificației, Legare îl așteptă pe Justin să-l urmeze. Spațiul era mic și închis, luminat de torțe și lumina slabă a soarelui. De afară se auzeau zgomotele luptei. Legare îl privea cu atenție pe Justin.

Justin îl atacă pe Legare fără avertisment. Legare pară lovitura și contra-atacă rapid. Justin îi răspunse concentrat, făcînd eforturi mari să păsească pe piciorul rănit.

– Idiot nenorocit, rîse Legare disprețuitor, ți-ai pierdut și ultima fărîmă de îndemînare pe care ai avut-o cîndva. Se retrase mîrîind, ca și cînd lupta era sub demnitatea lui.

Justin atacă iarăși și-l sili pe Legare să se apere. Vîrful spadei lui Justin îi atinse umărul lui Legare și o dîră de sînge apăru pe cămașa acestuia. Înfuriat, Legare atacă de mai multe ori. Justin rezistă știind că piciorul lui nu era suficient de puternic ca să-i permită să se retragă prea repede.

Imediat urmă un lung schimb de lovituri variate, fiecare încercînd să cîștige avantaj în defavoarea celuilalt. În cele din urmă Justin trecu prin garda lui Legare. De data aceasta rana era o zgîrietură ușoară într-o parte.

Fața lui Legare deveni demonică. Avansă cu lovituri succesive, forțîndu-l pe Justin să se retragă pînă spre capătul scărilor. Chinuindu-se să-și păstreze echilibrul, Justin alunecă pe primele două, trei trepte și-și ridică spada la timp ca să pareze o lovitură.

Amîndoi fură surprinși de o explozie, cînd o ghiulea lovi parapetul și zgudui întreaga structură. Dezechilibrat, Justin se prăbuși pe spate și se rostogoli pînă la capătul de jos al scărilor. În cădere scăpă din mînă spada, care se rostogoli la cîțiva metri de el. Prin întuneric auzi zgomotul pașilor lui Legare, care cobora scările apropiindu-se.

În cele din urmă Justin se ridică, se retrase și se lipi gîfîind de peretele unui coridor întunecos. La cîțiva centimetri de nasul lui văzu o sîrmă înfășurată în jurul unui cui. Evită cu atenție sîrma și se trase mai adînc în întuneric. Legare se opri la intrare. Nu se auzea altceva decît zgomotul respirației întretăiate a lui Justin.

– Domnul căpitan Griffin, spuse Legare disprețuitor. Ce impostor! Și cînd mă gîndesc că te-am considerat cîndva o amenințare. Uciderea ta va fi o distracție ieftină.

Legare întră în coridor cu sabia ridicată. Cizma lui lovi sîrma și pistolul se descărcă zgomotos în spațiul strîmt. Legare ezită o clipă, apoi continuă să înainteze. Justin se trase într-o parte în timp ce sabia spintecă aerul, trecînd la mică distanță de el.

– Fii blestemat, Griffin, urlă Legare.

Apoi urmă tăcerea. În timp ce vederea i se obișnuia cu întunericul, Justin zări fața lui Legare încremenită mortal, cu ochii privind în gol și buzele contorsionate într-o grimasă. Fusese lovit mortal în stomac. Pistolul cu arc își făcuse treaba.

– Griffin, auzi vocea lui Aug de deasupra.

Justin urcă greu scările către Aug, luîndu-și spada cu el.

– Cum ai știut că nu Legare a fost cel care a cîștigat lupta?

– Te știu de prea mult timp ca să mă îndoiesc, spuse Aug simplu.

– Unde este celălalt? îl întrebă Justin pe Aug cînd se împiedică de cadavrul unuia dintre oamenii lui Legare.

– A fugit.

– Arată-mi intrarea în tunel, îi spuse el lui Aug, aducîndu-și aminte de Celia.

Se îndreptară împreună spre marginea fortului. Flăcări și fum negru se ridicau spre cer dinspre colibele din sat, tavernă și bordel. Insula era un iad în flăcări.

La intrarea în tunel era un cadavru chircit.

– Ar fi trebuit să iasă pînă acum, spuse Aug uitîndu-se prin tufișuri.

– Celia! strigă Justin. Ceva nu era în regulă. Știa că nu avea rost să caute la suprafață. Se aplecă și intră în tunel. Strigă iarăși, dar nu se auzea decît ecoul numelui ei. Cînd ajunseră la bifurcație, îl întrebă pe Aug.

– Din ce direcție ar fi trebuit să vină?

– De acolo, răspunse Aug arătînd spre dreapta.

– O să încercăm mai întîi acolo.

– Dar e imposibil ca ea să fi....Acolo e bordelul.

– Mai mult ca sigur că a luat-o pe aici, comentă Justin. O cunosc. Are talentul să se afle la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit.

Porniră iarăși prin tunelul șerpuit. Se simțea miros de smoală. Se opriră brusc cînd ajunseră în zona tavanului prăbușit al tunelului. Reușiră să facă o mică deschidere prin malul de resturi și se strecurară mai departe. Fără să vadă prea bine, Justin dădu peste un braț subțire și începu să tragă de el. Reuși să o tragă afară pe una dintre femei și întinse iarăși brațul. Reuși să mai scoată încă o femeie. Nici una dintre ele nu era Celia.

Îi strigă iar numele înfiorat, apoi simți cum o mînă i-o strînge pe a lui. Trase cu putere și în cele din urmă

reuși să o scoată. Celia se lipi de el tremurînd. El o strînse tare în brațe.

– Dumnezeule...Celia...

Ea își încolăci brațele în jurul gîtului lui..

– Sînt bine, îi șopti ea la ureche. Sînt bine.

Apoi Celia deschise ochi și îl văzu zguduit de plîns. Îi șterse obrazul de lacrimi.

– N-a fost chiar așa de rău...Nu am fost rănită. Acum scoate-mă afară.

Aug și cele două femei porniseră deja la lumina unei torțe. Celia respira cu greutate. O durea pieptul și gîtul, dar nu avea arsuri serioase.

Ieșiră la lumină și Celia scoase un strigăt de bucurie. Obosită, se așeză, bucurîndu-se de senzația dată de cerul liber de deasupra capului. Își spuse în gînd că niciodată în viața ei nu va mai intra sub pămînt, indiferent de motiv.

Justin se aplecă deasupra ei; avea ochii injectați și fața încă tensionată de efort. Celia îl îmbrățișă fără o vorbă și îl sărută apăsat.

– Cum de ai putut să-mi faci asta? o întrebă el. Ți-am spus să rămîi pe plantație, unde erai în siguranță. Credeam că ai murit. Ar trebui să te bat pentru că te-ai ținut după mine.

– Vallerand, îi întrerupse Aug. Trebuie să plecăm de pe insulă. O corabie este pe partea cealaltă. Mai avem timp să ajungem la ea. O ajuta pe una dintre fete să se țină pe picioare.

– Le iei și pe ele? întrebă Justin arătînd către femei. Aug dădu din cap afirmativ.

– Ele vor să meargă. Și oamenii or să se bucure.

– Cu siguranță că așa va fi, recunoscu Justin.

Celia îl luase de gît și își lipise obrazul de pieptul lui. Se temea să nu rămînă singură.

– Justin, ia-mă cu tine, spuse Celia crezînd că vrea să o lase acolo. Te rog, nu mă lăsa. Vreau să merg cu tine.

– Nu plec nicăieri, o liniști Justin. Nu plec nicăieri Privi zîmbind spre Aug. La revedere, *mon ami*. Și noroc.

– Or să te spînzure, zise Aug încet.

– Noi rămînem aici, zise Justin. Mai urmă un schimb de priviri cu Aug. Mi-ai spus Vallerand.

– Da. Aug îl salută, zîmbi larg, apoi plecă însoțit de femei.

Simțind-o pe Celia cum tremură, Justin încercă să o calmeze.

-Totul e în regulă, iubito. Nu am de gînd să te las. Ești în siguranță cu mine și totul s-a terminat acum.

– Legare este mort? Întrebă Celia.

– Da.

– Dar Risk...

– E mort. Justin o sărută pe frunte. Celia, spune-mi dacă Risk, sau vreunul dintre nemernicii ăia a încercat să te...rănească?

– Nu, nu.

-Ai fi putut scăpa cu Aug și oamenii tăi, spuse Celia. Aș fi mers cu tine. Știi doar.

– Nu. Știi că este o recompensă pusă pe capul meu. N-aș fi putut trăi știind că te pun în pericol iarăși. Am obosit să fiu fugar. Mai degrabă aș atîrna în laț, decît să mă mai ascund. Justin se uită îngrijorat la mîinile ei zgîriate. Îi sărută pe rînd palmele roșii și arse.

– Ce o să se întîmple acum? întrebă ea deznădăjduită.

– Probabil locotenentul Benedict scotocește insula, ca să mă găsească. Sigur tatăl meu îl urmărește. Avem motive să sperăm că o să fie bine. Tatăl meu este încă în discuții cu guvernatorul Villere. Spune-mi că mă iubești, ceru el lipindu-și obrazul de al ei. Asta este tot ce mă interesează acum.

– Te iubesc, șopti ea și își depărtă buzele sub sărutul lui, gîndindu-se cum era în stare să o sărute așa, cînd erau pe cale să piardă totul. Se gîndi că ar trebui să-l convingă să-l urmeze pe Aug. Ar putea fugi amîndoi undeva – numai așa ar putea fi împreună.

Dar el o sărută iarăși. Nu mai știa cît timp a trecut, tot ce simțea era căldura buzelor lui pe buzele ei și mîna care o mîngîia cu delicatețe.

Un detașament de soldați și marinari se apropie de ei. Ținîndu-se cu mîinile de coaste, Justin se ridică și o ajută și pe Celia să se ridice.

– Căpitane Griffin, spuse Benedict, ar fi înțelept să nu opuneți rezistență.

– Nici nu am intenția.

– Vă rog să vă îndepărtați de prizonier, madame Vallerand, îi spuse Benedict Celiei.

Justin o împinse ușor și ea făcu un pas în lateral oftînd.

– Te iubesc, du-te, șopti el. Imediat soldații îl încercuiră și-i legară mîinile. Celia văzu o siluetă zveltă apropiindu-se. Îl recunoscu pe Maximilien Vallerand.

– Celia, prostuță mică, se auzi vocea lui Maximilien. Celia se apropie de el. Max o întrebă dacă fusese rănită, dar ea nu-i răspunse, ci privi spre cei care îl imobilizau pe Justin.

– Domnule locotenent Benedict, spuse Max cu răceală. Se pare că aveți nevoie să vi se reamintească faptul că fiul meu v-a ajutat să capturați insula asta blestemată.

După aceste remarci, se purtară mai blînd cu Justin. El urma să fie încarcerat la închisoarea Cabildo.

– Max, trebuie să-l ajuți...

– Și tu, Celia, nu-mi vine să cred că ești aici. N-ar fi trebuit să părăsești plantația. Ți-ai pus viața în pericol, l-ai abandonat pe Philippe, cînd avea mare nevoie de tine, iar pe Lysette ai lăsat-o în pragul disperării, singură cu toate pe cap.

– Știu că nu a fost bine ce am făcut. Te rog să mă ierți, te-am urmărit și nu trebuia, dar ce mai contează acum? O mie de scuze nu-l vor ajuta nici pe Justin, nici pe mine!

Max o privea cît de mult se consumă, plînsă, cu părul răvășit, oftînd.

– Draga mea, voi găsi o cale să-l scot pe fiul meu din porcăria în care s-a amestecat singur. Aici nu trebuie să-

și faci griji. Grija ta cea mare, Celia, este să-ți rezolvi altă problemă.

– Altă problemă? repetă ea ca un ecou. Toate păleau, în comparație cu imaginea lui Iustin dus legat.

– Mi se pare că uiți ceva. Philippe te așteaptă acasă și trebuie să-i explici multe. Ești soția lui, nu a lui Justin. Merită să-ți sacrifici viața pe care o ai acum pentru sentimentele noi? Justin nu-ți va oferi niciodată o viață normală.

– Dar eu îl iubesc.

– Probabil. Dar nu e ușor să diferențiezi iubirea de senzualitate, comentă Max puțin stânjenit, dar categoric. Celia știa că subiectul era absolut necesar, dacă Max îl abordase. Pentru o femeie ca tine, care a dus o viață așa de liniștită pînă acum, continuă el, un bărbat ca Justin, o oaie neagră, o persoană excitantă și misterioasă ar putea să fie atrăgătoare, dar cu timpul această atracție se va estompa, sînt sigur.

– Bineînțeles că Justin este atrăgător, dar îl iubesc nu numai pentru asta. Am atîtea să-i ofer, lucruri de care el are nevoie cu disperare și Philippe nu.

– Și ce are Justin să-ți ofere? întrebă Max pe un ton mai blînd.

– Totul, răspunse ea fără ezitare. M-am considerat o femeie obișnuită, dar cînd sînt cu el...Simțea că poate împărți totul cu acest bărbat, inima ei, mintea și trupul. Atîta timp cît sentimentul era reciproc, nu-i păsa de o viață convențională.

– În regulă, spuse Max. O privi cu atenție, ca și cînd ar fi luat o hotărîre. Nu pot să iau partea unui fiu împotriva celuilalt. Nici nu-ți voi sta în cale. Dar să nu te aștepți ca Philippe să renunțe așa de ușor.

Celia nu se așteptase să fie așa de nervoasă doar la gîndul că-l va vedea pe Philippe iarăși. Nu știa ce va simți cînd îl va privi în ochi sau îl va îmbrățișa. În ultimele luni ea se schimbase; viața ei continuase, în vreme ce Philippe fusese încarcerat. Pentru el timpul se oprise în loc. Dormea în camera lui, cînd ea și Max sosiră la plantație.

Lysette o dojeni și o liniști în același timp, șocată de înfățișarea Celiei. Insistă ca doctorul Dassin să o consulte a doua zi, dar Celia insistă că nu era nevoie.

– Nu-mi trebuie decît să fac o baie și cîteva bandaje, zise ea. Noeline se va îngriji de mine.

– Dar bietele tale mîini, exclamă Lysette examinîndu-i palmele arse și zgîriate, precum și unghiile rupte.

– Se vor vindeca. Doctorul Dassin nu poate face pentru mine mai mult decît face Noeline.

– Domnul doctor Dassin o să vină mîine să-l vadă pe Philippe. Insist să te vadă și pe tine. Philippe este obosit și slăbit, dar tot ce putem face este să stăm în preajma lui și să-l susținem.

– Bine, zise ea. Puse multe întrebări despre starea lui Philippe, dar Lysette nu-i putea oferi prea multe informații.

– Philippe e slăbit și foarte obosit, îl descrise Lysette. I s-au pregătit mîncărurile preferate și se odihnește. Va trebui să avem grijă de el să ducă o viață normală de acum încolo.

– Trebuia să fiu aici ca să-l întîmpin, spuse Celia.

– Trebuie să-ți spun ceva, spuse Lysette.După ce Philippe a fost adus acasă, am trimis după...Briony Doyle. N-am știut ce altceva să fac. Sper că nu ești supărată pe mine.

– Nu, nu, răspunse Celia surprinsă de o umbră de gelozie. Și-o aminti pe Briony în seara aceea , în grădină. Deci Briony îl primise pe Philippe, îl sărutase și-l alinase. Bine că a făcut-o ea, se gîndi Celia. Briony îi oferise lui Philippe dragostea și inocența ei. Simțea că nu e bine să-i poarte pică irlandezei. Sper că l-a ajutat, comentă ea.

– Cred că da, spuse Lysette.De ce nu te odihnești cîteva ore înainte de a-l vedea pe Philippe?

– Nu, o să fac o baie și o să mă schimb în căsuță. Revin imediat. Vreau să-l văd cît mai repede posibil.

După baie Celia trimise după Noeline. Aceasta o ajută să se îmbrace și să-și aranjeze părul. Îi pregăti un sirop pentru gît, apoi o obloji cu cremele sale pe față, pe mîini și pe unde mai suferise arsuri.

– Arăt groaznic , spuse Celia privindu-se într-o oglindă.

– Pe *Monsieur* Philippe n-o să-l deranjeze asta, zise Noeline.

Cînd termină, se îndreptă către casa principală și o găsi pe Lysette ocupată cu croșetatul.

– S-a trezit Philippe? întrebă ea.

– Ar trebui să se trezească foarte curînd. De ce nu te duci la el?

Celia intră în camera lui Philippe și se așeză pe un scaun, privindu-l cum doarme. Ochii i se umeziră la vederea lui. Își aminti prima lor cină acasă la familia ei, precum și primul lui sărut.

Philippe fusese prima ei dragoste...dar înțelese acum că ținuse la el ca la un prieten. Între ei existase o reținere pe care timpul nu ar fi atenuat-o. Va ține întotdeauna la el, dar nu ar fi niciodată în stare să-l iubească așa ca pe Justin. Se apropie și-i atinse obrazul cu degetele.

– Philippe , șopti ea .

– Celia? spuse Philippe clipind somnoros. Realizînd că nu visează, el se ridică și o privi.

Ea îi zîmbi, gîndindu-se că se va apropia de ea, dar el continuă să o privească. Celia se aplecă stînjenită și-l îmbrățișă; brațele lui o învăluiră rezervat..

– Toate lunile astea am crezut că ești mort, spuse ea, apoi își puse capul pe umărul lui și plînse.

Capitolul 14

După ce lacrimile de pe obrajii Celiei se uscară, ea începu să se simtă mai în largul ei cu Philippe, dar nu pentru mult timp. Explozia de sentimente nu limpezise deloc aerul, iar conversația lor era rezervată și încordată. Celia avea senzația că soțul ei se bucura că o vede, însă aceasta nu schimba faptul că între ei existau încă multe obstacole.

Așezată pe marginea patului, ea încerca să explice de ce nu fusese acolo să-l întîmpine și să-i spună tot ce se întîmplase.

– Ce-i cu Justin? întrebă el.

– L-a omorît pe Dominic Legare...

– Bine, spuse Philippe pe un ton scăzut, dur.

– Și cred că e destul de bine, cu excepția cîtorva răni ușoare. L-au dus la închisoare. Eu...mă tem pentru ce i se poate întîmpla. Vor încerca să-l pedepsească. Ar putea fi chiar executat.

– Nu. Tata nu va permite asta.

Celia privi ochii aceia albaștri ai lui Philippe și îl crezu. Cîndva ea îi spusese că are ochi de înger. Iar după cîte lucruri i se întîmplaseră, oare cum mai avea el o privire atît de blîndă?

Lysette îl bărbierise și îl tunsese, iar acum liniile frumoase ale feței i se distingeau clar. Era dezarmant

să-l privești și să recunoști trăsături ale lui Justin. Multă lume era de părere că Philippe era cel mai atrăgător dintre cei doi. Fața lui era o capodoperă perfectă, elegantă, blîndă și deschisă. Nu și-l putea imagina schimonosindu-și buzele în zîmbetul acela zeflemitor al lui Justin. Pe de altă parte, Justin apărea ca un singuratic, un rebel, fiindcă acesta era caracterul său.

– Philippe, șopti Celia, ai putea încerca să-mi spui ceva despre ultimele luni?

Se simțea forțată să întrebe. Probabil dacă Philippe ar fi dat vreun semn că are nevoie de ea, dacă el i-ar fi împărtășit durerea resimțită și ar lăsa-o să-l ajute, toate acestea ar retrezi sentimente amorțite. Philippe dădu din cap negativ.

– Nu pot, spuse el pe un ton răgușit. Nu vreau să vorbesc despre asta. Îi distrase atenția, întrebînd-o cum trăise la New Orleans de la despărțirea lor forțată. Celia începu să– i descrie sentimentele pe care le încercase în lunile următoare presupusei sale morți, dar îl văzu cum se întristează. Căută subiecte mai agreabile și reuși să-l amuze cu cîteva amintiri despre întîlnirile ei cu familia și prietenii lui.

Brusc se lăsă o tăcere apăsătoare. Celia înțelese că nu mai găsea nimic de spus. Îl privi stînjenită, întrebîndu-se oare ce găsiseră de vorbit în Franța precum și în toată corespondența lor. Conversațiile nu fuseseră atît de dificile înainte, nu-i așa? Constată că acum era așezată pe scaun...oare cînd se ridicase de pe

marginea patului? Ea îi luă mîna și-l strînse ușor, iar Philippe se strîmbă cînd simți unguentul cu care o dăduse Noeline.

– Ugh, făcu el, retrăgîndu-și mîna. De ce ai mîinile unsuroase?

– Îmi pare rău, spuse ea. M-am zgîriat atunci cînd am...Noeline m-a dat cu un unguent.

– Vezi să nu murdărești cearșafurile.

Lui Justin nu i-ar fi păsat nici de cearșafuri, nici de puțin unguent. El ar fi făcut-o să rîdă, mimînd reacția la o rană foarte serioasă, apoi ar fi copleșit-o cu sărutări. Alungă acest gînd din minte.

Philippe se rezemă pe perne și surîse resemnat.

– Sînt obosit, murmură el.

– Te las să te odihnești. Poate mîine vei avea mai multă putere să vorbești.

– Da, spuse Philippe cu o voce gravă. Avem de stabilit anumite lucruri.

– Mîine. Celia se ridică și-l sărută pe obraz. *Bonne nuit,* Philippe.

Celia coborî și ieși din casă, fără a spune noapte bună nici unui membru al familie Vallerand. Trebuia să fie singură pentru a cugeta. Nu credea că Philippe fusese rece cu ea în mod intenționat. Nici unul, nici celălalt nu știau cum să-și vorbească. Își dorea să-i cunoască adevăratele sentimente față de ea, pentru a-i fi mai ușor să știe la ce să se aștepte!

Celia mergea încet spre garsoniera sa, adîncită în gînduri. Dorea anularea căsătoriei, chiar și dacă nu-l va

avea pe Justin. Nu credea că Philippe și-ar mai fi dorit această căsnicie, mai ales cînd Briony îl aștepta. Nici ea nu-și dorea să-i fie soție lui Philippe, fiindcă el i-ar fi amintit perpetuu de fratele său. În același timp, nici nu dorea ca Philippe să creadă că-l părăsește.

Se întunecase, iar Celia făcu un ocol prin grădină. Se simțea istovită, dar nu putea încă să doarmă. Se așeză pe o bancă rece din piatră și adierea răcoroasă o înfioră, dar nu teama de întuneric o înspăimînta de data aceasta, ci groaza de a-l pierde pe Justin.

Rămase multă vreme contemplînd cerul senin, plin de stele. Căscă și auzi în spatele ei un foșnet. Se retrase în spatele gardului viu și cînd privi mai atentă, îl văzu pe Philippe. Ce făcea el acolo? Era îmbrăcat și strîngea în brațe o siluetă învești mîntată într-o mantie neagră. Practic ieșise la o întîlnire clandestină cu Briony! Iar mai devreme era prea obosit ca să discute cu ea!

Urmări cum trage gluga de pe capul lui Briony, apoi o sărută pasional, apăsat, cum nu o făcuse niciodată cu Celia. Briony îi spuse ceva, iar el rîse și o strînse la piept. Celia rămase neplăcut surprinsă de naturalețea și vioiciunea cu care i se adresa fetei, de parcă avea multe să-i spună, dar îi lipsea timpul. Eu de-abia scot un cuvînt de la el, își zise ea în gînd, apoi îi urmări ca o soție înșelată. O tenta ideea să țîșnească din întuneric și să-i surprindă. Pe de altă parte...

Fața lui Philippe se distingea clar, iar Celia era uluită de metamorfoză. Privirea aceea distrusă, vlăguită

dispăruse, iar ochii îi străluceau cînd Briony îl mîngîie pe obraz. Tandrețea dintre cei doi o mișcă profund pe Celia.

Zîmbi, gîndindu-se că lucrurile se simplificaseră. Philippe era alt om cu Briony, fiindcă o iubea. Fără îndoială și-ar fi dorit anularea. Probabil că mîine avea să discute cu ea despre asta, iar ea îl va asigura că era cea mai bună decizie pentru amîndoi.

Răsuflă ușurată și se retrase.

Dimineața Maximilien făcu o vizită la închisoare, iar Celia rămase în salon cu Lysette și copiii ei. Era extrem de încordată, fiindcă se întreba ce poate păți Justin. Mai demult trecuse pe lîngă închisoarea Cabildo chiar cînd era adus un prizonier detestat. Numeroși cetățeni se adunaseră să-l huiduiască și să strige obscenități la adresa lui. Vestea arestării piratului notoriu Griffin se împrăștiase rapid. Nu cumva chiar în acest moment Justin suferea exact același tratament crud?

Evelina și Angeline se jucau cu păpușile în fața șemineului, iar Lysette cosea ceva. Cum Celia nu putea ajuta prea mult din pricina mîinilor sale zgîriate și arse, ea ședea într-un fotoliu și citea un ziar în limba engleză, cu Rafe cuibărit la pieptul ei. Din cînd în cînd Lysette îi traducea cîte un cuvînt. Timpul se scurgea greu.

În cele din urmă Maximilien intră în salonaș.

– Iubitule, exclamă Lysette întîmpinîndu-l. Max o luă în brațe și o sărută scurt.

Celia nu se putea ridica, avînd în brațe copilașul care dormea, dar ea punea întrebări cu privirea.

– Max, dă-ne și nouă ultimele vești, spuse Lysette și-i luă mantoul.

Maximilien se așeză comod.

– Diseară mă voi întîlni cu guvernatorul Villeré. Am fost informat că Villeré va evalua cu mai multă indulgență iertarea lui în cazul atacului piraților, deoarece Justin a colaborat.

Celia tresări și-l strînse atît de tare pe micuț, încît acesta se trezi și începu să plîngă.

– *Mon Dieu*, nici nu-mi permit să sper, spuse ea precipitat.

Lysette îl luă pe micuț din brațele ei, ca să-l liniștească.

– Dar care este starea lui Justin? întrebă Celia curioasă.

– Este sănătos. Doctorul l-a consultat și nu are nici o coastă ruptă. La insistențele mele Justin a primit apă caldă, săpun și haine curate. Adevărul e că aș fi preferat să nu se facă atîta caz, adăugă Max zîmbind.

– Să nu se facă atîta caz? întrebă Celia ca un ecou.

Max dădu din cap afirmativ.

– *Bien sur*, sînt uimit de reacția publicului la prinderea lui Justin.

– Ce vrei să spui? întrebă Lysette.

– Se pare că tot New Orleans-ul îl califică drept un pirat elegant. O figură romantică. La cafenele și în piața

centrală circulă povești despre isprăvile lui, reale sau imaginare. Desi pare ridicol, tot orașul e în fierbere pentru el.

– Ce înseamnă "în fierbere"? întrebă Celia nedumerită.

– Înseamnă că la porțile închisorii Cabildo are deja un grup de admiratori. Nu poate primi vizite –cu excepția mea, desigur – dar multe femei din oraș sînt extrem de interesate de bunăstarea lui. I-au adus mîncăruri alese și sticle cu vin, iar pe cele mai multe Justin le-a dăruit gardienilor și tovarășilor de celulă.

– Dar e absurd! exclamă Celia.

– Și asta se întîmplă din oră în oră. Azi dimineață am aflat despre trei femei care susțin că au fost seduse de el la balul familiei Duquesne.

Evelina îl privi nedumerită.

– Tată, ce înseamnă "seduse"?

Lysette îl privi mustrător pe Max.

– Taci, Evie, cuvîntul acesta nu trebuie rostit de o fetiță.

– Absurd, repetă Celia roșind consternată. Justin să devină obiectul adorației unor femeiuști care se cred îndrăgostite de temutul pirat! Și-l imagina pe Justin încîntat de atenția primită. Se distra de minune, pe cînd ea își făcea griji pentru el! A întrebat cumva de mine? răbufni ea.

Ironia de pe chipul lui Max se transformă în seriozitate.

– De fapt, începu el calm, nu voia să discute decît despre tine.

Celia se liniști și întrebă cu multă intensitate în glas:

– Ce a spus?

– Sînt convins că în mare parte îți va spune el în mod direct. Oricum, mi s-a părut că-și imaginează că în aceste cinci luni de încarcerare tu ți-ai rezolvat problemele aici.

– Chiar așa? interveni Celia. El presupune că îmi va fi ușor. Se așteaptă ca, după cinci luni de despărțire, eu pur și simplu să merg la Philippe și să-i spun...Se opri exact cînd îl văzu pe Philippe în pragul ușii. Era îmbrăcat într-un halat de casă lung, era pieptănat perfect și o fixa cu ochii aceia albaștri.

– Ce să-mi spui? întrebă Philippe cu gravitate.

Celia îngheță. Sîngele îi inundă obrajii, iar în cameră se făcuse liniște. Toți o priveau. Doar Lysette tăie groaznica tăcere.

– Philippe, începu ea, nu vrei să mergi cu Celia în sufragerie? Voi nu ați mîncat azi. O trimit pe Noeline cu brioșe și cafea. Acolo veți putea discuta netulburați.

Celia sorbea din cafea, în timp ce Philippe tăiase o brioșă pe care o ungea cu unt. Ea aștepta un cuvînt de la el, însă nemaiputînd suporta tăcerea apăsătoare, o întrerupse, așezînd zgomotos ceașca pe farfurioară.

– Philippe, ar trebui să ne gîndim la...căsnicia noastră și situația în care ne aflăm.

– M-am gîndit mult la asta, spuse el, cuprins de o avalanșă de sentimente contradictorii. Nu e deloc ușor.

– Sigur că nu este, recunoscu Celia. Nu o poți considera o chestiune facilă.

– În anumite privințe este.

– Philippe, știu că nu vrei să discuți despre ce s-a întîmplat, știu că pentru tine e dureros, dar trebuie să-ți spun anumite lucruri.

– Despre Justin? întrebă el supărat.

– Toate lunile astea eu am crezut că ești mort. Nu am suferit fizic, dar am fost așa de îndurerată încît aș fi vrut să mor. Știam că o să fiu pentru totdeauna singură și că nu voi mai putea iubi vreodată. Apoi...am început să mă împac cu moartea ta.

– Dar nu eram mort, spuse Philippe cu răceală.

– E adevărat, dar eu nu știam. Apoi Justin a fost adus aici, rănit atît de grav încît nu credeam că o să treacă peste prima noapte. La început l-am urît, dar, ajutînd la îngrijirea lui, a început să... Celia se opri și îl privi neajutorată. Deodată am început să vreau să fiu cu el fiecare clipă din zi. Cînd eram cu el, mă simțeam mai vie ca niciodată. Puteam să spun din felul cum mă privea, că nici eu nu îi eram indiferentă...apoi ... respiră profund... nici unul dintre noi nu a putut să se oprească.

Philippe se ridică brusc, zguduind masa de cafea.

– L-ai lăsat să...

Celia își mușcă buza, întrebîndu-se dacă era dreptul lui să întrebe. Din punt de vedere legal Philippe

era încă soțul ei. Îi fusese necredincioasă, dar nu știuse că mai era în viață...

Înțelegînd răspunsul din tăcerea ei stînjenită, Philippe abia era în stare să-și stăpînească furia.

– Ar fi trebuit să mă aștept la așa ceva. Încă de la vîrsta de șaisprezece ani Justin era expert în arta seducției. Cred că ai fost o pradă ușoară pentru el.

– Am vrut să fiu cu el pentru că îl iubesc.

– Nu, spuse el hotărît. Ești prea neexperimentată ca să faci diferența între dragoste și pasiune.

– Și Briony Doyle a fost la fel?

– Ce? o privi Philippe ca și cînd l-ar fi lovit cu ceva.

– Știu despre relația ta cu Briony. Știu că m-ai ales pe mine în defavoarea ei, pentru că m-ai considerat mai potrivită.

– Asta nu...

– Te-am văzut cu ea în grădină noaptea trecută. O iubești, Philippe. Ai putea fi fericit cu ea, o fericire mai mare decît ai fi putut simți cu mine.

– Am ales între voi două o dată. Te-am vrut pe tine,Celia. Pentru mai multe motive, printre care și acela că te iubesc. Încă te mai iubesc.

– Dar o iubești și pe ea.

– Într-un mod diferit.

– Poate îmi explici și mie în ce mod o iubești pe ea și în ce mod mă iubești pe mine, spuse Celia zîmbind amar. Nu voise să pară sarcastică, însă așa înțelese el replica.

– Înainte nu vorbeai niciodată astfel, comentă Philippe. Influența lui Justin, presupun. Spunînd aceasta merse la fereastră și o privi gînditor. Vino lîngă mine, o invită el, sprijinindu-se de tocul ferestrei.

Ea se conformă, apropiindu-se la un metru de el.

– Una dintre marile diferențe dintre mine și fratele meu, începu el, este modul în care ne privim îndatoririle și obligațiile.

– Așadar pe mine mă consideri o datorie ? O obligație...

– Dă-mi voie să vorbesc, o opri el ferm. Sîntem căsătoriți, Celia. Nu crezi că ne datorăm ceva unul celuilalt? Condițiile s-au mai schimbat, desigur, dar motivele care ne-au făcut să ne căsătorim au rămas. Nimic nu schimbă asta. Împreună putem găsi mulțumire în multe lucruri. Ești încă soția mea. O să-ți iert...indiscreția și vreau să fii soția mea.

Celia îl privea uluită. Nu se așteptase la un asemenea curs al conversației.

– Dar tu nu vrei ceva mai mult decît mulțumire ? strigă ea revoltată. Fiindcă eu vreau !

– Tu crezi că o iubire pasională va dura veșnic. Dar ea se consumă pe sine, Celia. Ceea ce simți tu pentru fratele meu nu poate dura... Va părea magic, amețitor pentru o vreme, apoi se va transforma în...nimic.

– De unde știi tu asta?

-Tatăl meu s-a însurat cu mama pentru că era o femeie pasională, pe care a iubit-o cu pasiune. Dar cînd

focul dragostei s-a stins, căsătoria nu s-a mai bazat pe nimic...și totul s-a terminat în adulter și tragedie. Atît eu, cît și Justin am suferit ani de zile din cauza aceasta.

– Dar nu este aceeași situație!

– Pentru mine este exact același lucru. Îl cunosc pe fratele meu și îl iubesc, dar știu ce fel de om este, Celia. El nu a avut niciodată o relație de durată în viața lui.

Celia încercă să se depărteze de el, văzînd că e convins de părerea lui. Ea credea în Justin și știa cît de mult o iubește. Încercă să plece de lîngă Philippe, dar el o opri.

– Philippe, zise ea încet. Voi sînteți frați. E normal să ai sentimentul competiției cînd vine vorba de el...

– Nu e vorba de asta, ci de faptul că țin la tine!

– Și eu țin la tine, Philippe, dar acesta nu e un motiv potrivit, ca să mă ții legată de tine cu forța! Adevărul este că o iubești la nebunie pe Briony Doyle și nu vrei s-o recunoști.

– Încerc să fac tot ce-i mai bine pentru noi toți.

– Taci! îl opri Celia. Știu cît contează pentru tine îndatoririle și obligațiile, dar, dacă ai putea avea pe oricine dorești, pe cine ai alege ?

– Ți-am spus ce vreau.

– Alege cu inima ta, Philippe. Măcar o dată în viață, fii egoist. Lasă toate regulile și obiceiurile în urma ta. Gîndește că nu am fi căsătoriți. Ești liber să alegi după voia inimii și atunci pe cine ai alege?

Philippe tăcu, expresia feței lui era imobilă.

– De ce te-ai întîlnit cu Briony noaptea trecută în grădină? Pentru că o iubești și ai vrut să fii cu ea. De ce nu ești cinsit cu tine însuți? Atît de multe s-au întîmplat încît ...nici unul dintre noi nu poate da înapoi.

– Nu, replică el. Doar că putem lua totul de la început.

Văzînd cît de mult se încăpățînează, Celia nu mai spuse nimic.

Nu-l mai văzu pe Philippe tot restul zilei. El luă prînzul în camera lui și nu veni jos. Fie se odihnea, fie se gîndea. Nici de la Max nu află nimic. Ar fi trebuit să fi vorbit cu guvernatorul deja.

Se făcuse seară și Celia era în bibliotecă, ghemuită pe scaunul de la fereastră, cu Vesta în poală.

– Philippe, zise Celia speriată, apoi rîse. Nu știam că ai obiceiul să mă spionezi.

– Pot să intru? întrebă el. Era proaspăt pieptănat, îmbrăcat cu grijă și părea că o povară îi fusese luată de pe umeri.

– Ia loc, te rog, îl invită Celia.

– Te rog să mă ierți pentru atitudinea mea de azi dimineață. Am înțeles că nu ți-a fost ușor.

– Nu, nu mi-a fost, spuse ea încet.

– Am simțit...și încă mai simt că am pierduit ceva prețios. Nu te învinovățesc pe tine sau pe Justin. Tot ce știu este că ai fost a mea și aveam o viață în față și că am fi putut fi fericiți.

– Și eu am crezut, dar, Philippe...

– Nu, murmură el. Lasă-mă să termin. Am înțeles că nu numai tu te-ai schimbat, ci și eu. Viitorul așa cum îl credeam nu mai este posibil. De cînd am fost capturat am trecut printr-un coșmar, nu am mai avut nici o speranță. Dar cînd sînt cu Briony, coșmarul dispare. Nu sînt sigur că vreau să simt ceva încă, vreau doar siguranță și liniște.

– Sînt sigură că vei fi în siguranță cu Briony. Am văzut ce fericit erai cu ea.

– Chiar o iubesc, spuse Philippe privind în pămînt.

– Mergi la ea.

– Deci acum tu dai ordinele, spuse el zîmbindu-i fermecător.

– Da.

– Și ce să-i spun, madame?

– Spune-i că o adori și că o să te însori cu ea îndată ce obții anularea căsătoriei.

– Ești sigură că asta vrei?

– Oh, da.

– Dar, dacă o să ai nevoie de mine...

– Non, *mon cher*, rîse ea încet. Nu-ți face griji pentru mine. Nu voi fi nici părăsită, nici maltratată. Fratele tău nu se va sătura de mine pentru cel puțin cincizeci de ani.

– Ești foarte sigură de asta, comentă el.

– Mai sigură decît îți închipui, răspunse ea zîmbind.

Philippe o sărută delicat pe buze. Era un sărut afectuos, cu care un frate și-ar fi sărutat o soră.

Deodată Celia simți o răceală în spate. Se întoarse și inima i se opri, cînd îl văzu pe Justin. Arăta așa de viril și de impunător încît Celiei i se opri respirația.

Nu-i văzuse niciodată pe amîndoi în aceeași încăpere. Deși arătau identic, era ușor de văzut care era doctorul și care era piratul reformat. Unul era tipul de bărbat cu care orice mamă ar fi vrut să-și vadă fiica măritată, iar celălalt tipul de care fiecare mamă ar fi vrut ca fiica ei să stea departe.

– Deci ai fost grațiat, mon frère, spuse Philippe, lăsînd mîna Celiei

– Da, zise Justin zîmbindu-i fratelui său. Cu asta mă tem că influența politică a tatei a suferit daune majore. Nu mai are ce favor să ceară.

– Ce ai făcut tu pentru mine, Justin...zise Philippe, îmbrățișîndu-și fratele.

– Cea mai grea parte a fost să joc rolul tău, spuse Justin. Să ascult toate văicărelile și suferințele matroanelor din New Orleans.

– Îmi imaginez că nu ți-a fost ușor. Recunosc, nu mi te imaginez ascultînd politicos pe nimeni. Justin își studie fratele cu subînțeles.

– Cînd am auzit că ai murit, am simțit că am pierdut jumătate din mine, zise blînd Justin.

– Și mie îmi venea să te omor cu mîinile mele cînd am auzit că te-ai predat la schimb cu mine.

– Niciodată nu am stat pe gînduri. Aș fi vrut ca Legare să fi plătit de zece ori pentru ce ți-a făcut.

– Trebuie să vorbim, Justin.

– Știu, spuse Justin .Oricînd vrei, *mon frère.*

Celia se ridică și se apropie de ei.

– Văd că ți-ai regăsit soția, Philippe, spuse Justin, ignorînd-o pe Celia. Felicitări, le ură el pe un ton neutru, protocolar.

– De fapt...

– Se pare că am întrerupt un moment intim. Vă las pe amîndoi să...sărbătoriți. O să vorbim mai tîrziu, Philippe. Înainte ca vreunul dintre ei să răspundă, Justin se întoarse și ieși din cameră.

– Justin! strigă Celia, dar el nu-i răspunse. Se întoarse cu fața spre Philippe . A interpretat greșit sărutul. Nu înțelege.

– Eu cred că el se așteaptă ca tu să-l urmezi. Ar fi bine să o faci imediat, o sfătui el pe un ton amical. Între timp...și zîmbi ca un copil, cred că am s-o vizitez pe domnișoara Briony Doyle.

– Succes, spuse ea pe nerăsuflate.

– Și ție.

Alergînd pe hol, Celia îl ajunse pe Justin la intrare.

– Așteaptă, Justin, îi zise punîndu-i mîna pe braț.

El se întoarse brusc, scoțînd scîntei de furie.

– Legare a avut dreptate într-o privință. Se pare că te simți la fel de bine cu oricare dintre frații Vallerand.

– Ce? exclamă ea uluită. Dă-mi voie să-ți explic.

– Nu te deranja, Nu mă interesează.

– Ești cel mai egoist și neînțelegător om...

– Nu te condamn fiindcă vrei să-l ții pe Philippe la picior, mîrîi Justin. E respectabil, un soț exemplar. Cînd vezi că nu te satisface în pat, o să vii la mine ca să-ți trag una bună și....

Ea îi trase o palmă cît putu de tare. Holul răsună.

– După cîte suferințe am îndurat, nu voi permite să mă insulți!

– Dar eu nu te insult...

– Ești gelos.

– Chiar îți admir dibăcia de a obține ceea ce vrei.

– Încerc să-ți spun că eu și Philippe am hotărît anularea căsătoriei!

– Ce-i cu gălăgia asta? se auzi vocea tunătoare a lui Max. Stătea în capul scărilor, alături de Lysette. Chiar este necesar acest tămbălău? Vă sfătuiesc să vă rezolvați problemele într-o manieră mai delicată.

Justin o trase pe Celia în salonul de alături și trînti ușa.

– *Bien aimé*, de ce zîmbești? îl întrebă Lysette cînd îl văzu pe Max surîzător..

Max o ridică pe cea de-a doua treaptă și așa ajunseră nas în nas.

– Mă gîndeam la canapeaua aceea pe care ai tapițat-o cu damasc albastru, zise el înlănțuindu-i brațele în jurul gîtului său. Și dacă ei vor avea mai mult succes decît noi cînd am încercat-o.

Lysette roși, apoi făcu ochii mari.

– Max, doar nu crezi că acum ei doi vor face....

– S-a lăsat liniștea brusc, nu-i așa? chicoti Max, făcînd semn spre ușa închisă a salonului. Lysette îl dojeni cu privirea.

– Maximilien Vallerand, fiii tăi au devenit la fel de imposibili ca tine! Max rînji ca un lup care-și intimidează prada.

– Micuțo, altfel nu m-ai fi acceptat, răspunse el arogant.

Îndată ce ușa se închise, Justin o întoarse pe Celia și își lipi gura de a ei. O strînse cu putere, devorîndu-i gura cu a lui pînă cînd simți că începe să tremure. Ea se luptă puțin, încă intrigată de iuțimea cu care trăsese el concluzii greșite. Apoi domol, Celia se arcui pe el trăgînd de cămașa albă pînă cînd i-o scoase din pantaloni. Mîna i se urcă rapid pe spatele lui solid.

– Să nu te mai văd niciodată sărutînd un alt bărbat, îi șopti Justin. Nici măcar un bunic senil. Nu suport asta.

– Gelos, irațional, tiranic, comentă ea printre sărutări.

– Da, încuviință el, apoi o apăsă pe trupul lui, ca să-i simtă intreaga lungime a bărbăției lui excitate. Te iubesc, zise el gutural. Lipindu-și fața de gîtul ei, Justin trase de nasturii rochiei, apoi îi scoase piaptănul din părul care se revărsă într-un rîu de mătase. Ești frumoasă...

Înfierbîntată și ametită, ea îl sărută pe ureche.

– Nu aici, șopti ea, ne-ar putea întrerupe cineva.

– Nu-mi pasă. Am nevoie de tine. Îi căută iar gura și exploră căldura aceea moale. Celia scînci precum un copil, apoi gurile lor se devorară flămînde.

Celia trăgea fără folos de cămașa lui pînă cînd el se depărtă suficient ca să i-o poate scoate, apoi degetele ei se cufundară în părul de pe pieptul lui.

– Nu prea te-ai gîndit la mine, cu toate femeile care îți aduceau chestii la închisoare...sticle cu vin...

– Toată lumea din Cabildo a băut pentru frumusețea ta.

– Acum ești complet liber ? Fără acuzații, fără obligații ?

– Sînt al tău în întregime, zise el rîzînd. Doar că oamenii te vor preveni că sînt un om periculos.

– Și eu ce ar trebui să le răspund ?

– Spune-le că nu pot trăi fără tine.

O așeză pe canapea și-i scoase pantofii, spoi și-i scoase pe ai lui. Celia se încolăci în jurul lui sinuos, plimbîndu-și gura peste pielea fierbinte a gîtului lui. El o împinse pe spate și îi trase rochia.

Îi acoperi sfîrcul cu gura și îl desmierdă, pînă cînd Celia începu să geamă și își eliberă mîinile. El îi spuse să nu se miște, iar atunci ea simți cum nerăbdarea i se transforma în plăcere, apoi se relaxă sub el.

O dezbrăcă pînă la mijloc, iar ea îi desfăcu nasturii pantalonilor eliberîndu-i erecția și mîngîindu-i-o cu pricepere. Justin simțea cum căldura i se adună în coapse și piept, pînă cînd fu nevoit să-i îndepărteze mîna.

– Oprește-te, spuse el, prea repede...așteaptă...

Celia se ridică, pipăindu-i spatele cu atingeri delicate ale degetelor pînă cînd el gemu și fu gata să o ia. Justin știa că ea era gata să-l primească, dar voia să prelungească momentul.

Buzele li se contopiră și curînd el nu se mai putu stăpîni, îi depărtă larg picioarele și o pătrunse. Împingerea lui o deplasă cîțiva centimetri pe suprafața lucioasă a canapelei. Prinzînd-o mai bine, se mișcă iarăși și genunchii îi alunecară, astfel că amîndoi aproape alunecară pe podea. O pernă mică se desprinse și îi alunecă Celiei pe față. Ea se înecă de rîs.

– Mă bucur, spuse el aruncînd cu furie perna de-a curmezișul camerei, că găsești asta amuzant.

– *Oui,* foarte amuzant, dar ce să fac? șopti ea.

– Ține-te de mine, *mon coeur,* spuse el zîmbind, o să reușim noi.

O trase sub el, puse un picior jos, apoi se întinse, apucîndu-se de brațul canapelei. Poziția îi oferi înălțimea de care avea nevoie, și mișcarea începu ritmat și adînc.

Celia gemea, în timp ce el se mișca între coapsele ei și plăcerea o inundă, pînă ce nu mai fu în stare să respire. Tremurînd în brațele lui, se scufundă în plăcerea adîncă a orgasmului. El împinse și mai adînc, apoi rămase acolo, cu ochii închiși, stăpînindu-și cu greu un strigăt gutural.

Rămaseră așa, copleșiți de plăcere. Justin își acoperi pieptul cu părul ei lung și auriu, jucîndu-se cu o șuviță.

– Anularea căsătorie va mai dura ceva timp. Certificatul de căsătorie trebuie să sosească din Franța, apoi trebuie făcută cerere la biserică...

– Nu contează, dacă lucrurile sînt făcute așa cum trebuie.

– Între timp va fi dificil să stăm aici împreună.

– Nu, iubita mea, o să stau la hotel în oraș. Nu pot sta sub același acoperiș cu Philippe și restul familiei. M-ar înnebuni ochii lor curioși.

– Și eu cînd mai pot să te văd? întrebă ea cu delicatețe.

– Nu te îngrijora, o să vin să-ți fac curte. Voi veni zilnic. S-ar putea să ți se pară romantic. Vom aranja și întîlniri particulare.

– Ba nu, spuse ea bosumflată. Vreau să fiu cu tine tot timpul.

– Curînd, spuse el rîzînd. Încearcă numai să mă oprești...

Epilog
Marsilia

Celia se plimba pe plajă singură, învăluită de briza blîndă și de lumina soarelui. În față apa albastră a Mediteranei, iar în spate vila pe care Justin o închiriase de două luni. Știind că nu poate fi văzută, își ridică poala rochiei și intră în apă.Pescărușii zburau galăgios în jurul ei .

Marsilia era pentru ea locul cel mai încîntător din Franța. Era un oraș civilizat, dar avea și farmecul aparte, dat de satele pescărești din jur. Simțea că nu se va plictisi niciodată de Marsilia și spera ca Justin să nu vrea să plece măcar în următoarele luni.

Se căsătoriseră imediat ce obținuseră anularea și plecaseră la fel de repede din New Orleans. Deși era acum împăcat cu familia, plantația nu-i aducea amintiri prea plăcute. Căsătoria lui Philippe cu Briony Doyle avu loc la cîteva zile după plecarea lor.

Despărțirea de familia Vallerand fusese dificilă. Celia se despărțise de Lysette cu ochii în lacrimi, iar Max cu greu îi lăsase să plece. Doar Justin și Celia erau bucuroși.

În lunile care trecuseră de la căsătorie, Justin se schimbase considerabil. Își pierduse mult din cinismul

care îl caracteriza și zîmbea mult mai des. La început fusese foarte posesiv, de parcă Celia era pentru el o comoară pe care cineva voia să i-o fure. Acum era mai relaxat și mai sigur pe dragostea ei.

Plecară spre Franța, iar în timpul voiajului ea avu un coșmar. Toate zgomotele de pe corabie îi amintiseră brusc de atacul lui Legare. Justin o liniști, deși știa că subconștientul uman juca de multe ori feste nebănuite.

Celiei nu-i plăcuse călătoria pe mare, dar încercase să ascundă asta, deoarece lui Justin îi plăcea marea. O plimbase pe corabie și-i explicase cum funcționa totul, de la pompele cu lanțuri la roțile care acționau cabestanul.

De cînd ajunseseră la Le Havre și începură călătoria spre Paris totul redeveni minunat. Celia se bucură să-și revadă tatăl, frații și surorile. Fuseseră cam descumpăniți la aflarea veștii că, deși Philippe trăia, ea era acum căsătorită cu fratele lui.

Era acum amuzată să le observe reacțiile. De fapt se simțeau oarecum intimidați de Justin fiindcă, deși era îmbrăcat în cele mai elegante haine, mai avea ceva din atitudinea piratului de altă dată. Pînă să părăsească Parisul, deja surorile ei îi făceau ochi dulci și frații povesteau prietenilor lor aventurile lui Justin.

Tatăl ei îl tratase cu răceală. Nu era prea convins de meritele noului său ginere, dar după cîteva conversații în doi, începu să se mai îmbuneze. Celia înțelese că nimic nu-l putea consola pe tatăl ei după pierderea

unui ginere doctor, cu atît mai mult cu cît el i-l prezentase.

Acum erau în Marsilia de mai bine de opt săptămîni, una mai frumoasă decît cealaltă. În ultimele zile Justin petrecuse dimineţile în oraş. Celia ştia că pregăteşte ceva şi încerca să ghicească despre ce ar fi fost vorba.

Într-o zi, pe plajă, Justin se apropie de ea cu cămaşa suflecată la brîu şi în picioarele goale.

– Arăţi ca o mică prăjiturică, spuse Justin, caldă şi aurie şi foarte gustoasă. Cred că o să te muşc. Ea îşi dădu capul pe spate şi chicoti. Fără să ţină seamă de rigorile impuse, Celia ieşise de multe ori fără mîneci lungi, mănuşi şi umbrelă şi pielea ei albă ca laptele se bronzase considerabil. Moda vremii spunea că femeile trebuie să se ferească de soare, dar Celiei nu-i păsa.

Efectul părului ei strălucitor şi al pielii bronzate era izbitor. Cînd mergeau împreună la o cafenea, sau la o terasă, bărbaţii se uitau insistent la ea, în ciuda privirii aspre a lui Justin. Francezii apreciau frumuseţea feminină la fel de mult ca vinul, considerîndu-se buni cunoscători în privinţa ambelor subiecte.

Celia protestă, cînd Justin încercă să-şi strecoare mîna pe sub corsajul rochiei decoltate.

– Ar putea să ne vadă cineva, protestă ea vehement.

– Plaja este pustie, spuse el sărutînd-o. La urma urmei, sîntem în Franţa. Francezii le iartă totul îndrăgostiţilor.

– Noi nu sîntem îndrăgostiți, sîntem căsătoriți, spuse ea urmărindu-l cum îi mîngîia un sîn. Justin...

– Bine, *cherie,* deocamdată mă supun, apoi se ridică, ajutînd-o și pe ea, după care o lipi de trupul lui și privi spre mare.

– Și ține-ți mîinile acasă, îl avertiză ea.

– O să încerc, nevastă răbdătoare, măritată cu un tip lacom.

– Nevastă recent abandonată, spuse ea.

– Da, mă întrebam cît o să treacă pînă o să-mi observi plecările. Aproape o săptămînă. Ești foarte tolerantă.

– Și?

– Îți place Marsilia? îi evită el întrebarea.

– *Naturellement.* E un loc plăcut și oamenii sînt încîntători.

– Mă gîndeam....Îți place suficient de mult ca să rămîi aici o vreme?

Celia ar fi vrut să rămînă cu siguranță, dar se hotărîse să nu devină o povară pentru el, ținîndu-l într-un loc, cînd știa că el vrea să călătorească.

– Ar fi interesant... să mergem și în altă parte, îl incită ea.

– Am crezut că ar fi interesant să ne stabilim aici o vreme, sugeră el

– Să ne stabilim? *Mon amour,* în întreaga ta viață nu ai vrut niciodată să faci așa ceva. Vrei să-mi faci mie

pe plac? Dar casa mea este unde ești și tu, așa că nu este nevoie...

– Nu am vrut să mă stabilesc pînă acum, pentru că nu am avut pe cineva cu care să mă stabilesc. Dacă nu-ți place aici, vom căuta un alt loc.

– Dar, n-ai fi nemulțumit să stai într-un loc?

– De fapt am început un fel de activitate în șantierul naval. Acolo am fost în ultimele dimineți. M-am hotărît să construiesc o corabie. Am proiectat totul în minte. Ceva ușor și rapid. Ochii lui albaștri străluceau de entuziasm. Trebuie să-mi cheltuiesc și eu cumva averea dobîndită ilegal.

– O goeletă? întrebă ea descumpănită. Și ce o să se întîmple cu toate locurile exotice în care voiai să mergi?

– Or să mai aștepte pînă cînd vom dori să le vedem. Dar acum aș cam vrea o casă, Celia. Și o familie, spuse el. Familia noastră.

– Și eu vreau, mărturisi Celia rîzînd. Dar mi-e teamă că o să te plictisești dacă devii domestic dintr-o dată, *monsieur.*

– Eu știu ce vreau. Ai încredere în mine, inimioară?

– Am, răspunse ea entuziasmată și-l luă de gît. Justin începu să rîdă, apoi se lăsă pe nisip, o trase și pe ea și începu să se rostogolească îmbrățișînd-o strîns.

– Înseamnă că ești de acord să rămînem?

– Sînt de acord cu totul, spuse ea. El o sărută pătimaș.

– Micuța mea soție neînfricată. Îți voi aduce multe bucurii fiindcă m-ai ales pe mine, zise el încîntat.

– Deja mi-ai adus, șopti ea, mîngîindu-l pe frunte. Deja mi-ai adus.

Sfîrșit